တက္ကသိုလ်

နေလင်းအောင်

ဖြေရာမဲ့ သိုင်းရဲ့ကမ္ဘာ

ကုလုံ၏ ဝူးလင်ကျူစု

စာစဉ်
၁

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၈၇၈/၂၀၀၂ (၉)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၈၅၅/၂၀၀၂ (၁၀)

●

ဒုတိယအကြိမ်ပုံနှိပ်ခြင်း
၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ
အုပ်ရေ - ၅၀၀
တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်

●

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်မိုးကေခိုင်(ချိုတေးသံစာပေ)
ရွှေနံ့သာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)၊
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

●

အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဦးသန်းဝင်း(ကျော်ပုံနှိပ်တိုက်)
၂၄၉၊ ခေမာသီလမ်း၊
မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

●

အဖုံးပုံနှိပ်သူ
ဦးထွန်းလင်း (မြ - ၆၃၆၂)၊ ဖိုးဝအော့ဖ်ဆက်
အမှတ် (၁၄၇)၊ (၄၅)လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အခန်း (၁)

နှင်းငွေ့ဝေဝေ

ချမ်းမြအေးစိမ့်သောလေသည် တသွင်သွင်တိုက်ခတ်နေ၏။

ဖြူလွလွ နှင်းပွင့်များကလည်း တဝေ့ဝေ့၊ တဝဲဝဲနှင့် တဖွဲဖွဲ ကျနေသည်။

အရပ်ရှစ်မျက်နှာစလုံး ဖြူဖွေးသော နှင်းများသာ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။

လက်မပေါင်းများစွာ၊ ပေပေါင်းများစွာ၊ ကိုက်ပေါင်းများစွာ မြေတစ်ပြင်လုံး နှင်းပွင့်များသာ အုပ်ဆိုင်းလွှမ်းမိုးနေ၏။

ဤဆယ်စုနှစ်အတွင်း ဤဆောင်းရာသီသည်သာ နှင်းအထူထပ်ဆုံးနှင့် အအေးဓာတ် အများဆုံးဆောင်းရာသီ ဖြစ်ချေသည်တကား။

"နိုင်ဖုံးမြို့... "

နိုင်ဖုံးမြို့၏ မြို့ပြင်တစ်နေရာ။

နင်းပွင့်များ တဖွဲဖွဲကျနေသည့်ကြားမှ မြင်းစီးခရီးသည်နှစ်ဦး ခရီးပြင်းနှင်လျက်ရှိကြ၏။ ထိုမြင်းနှစ်စီးသည် ရင်ဘောင်တန်း ခရီးနှင်နေခြင်းမဟုတ်။ မြင်းတစ်စီးက ရှေ့ကနှင်လျက်၊ တစ်စီးက နောက်က လိုက်ပါစိုင်းနှင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှေ့မြင်းပေါ်၌ရှိသော လူသည် မွေးပွနှင်းကာအကျီကြီး ဝတ်ဆင်ထား၏။ သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို အကျီအိတ်အတွင်းလျှို၍ ထည့်ထား၏။ အအေးဒဏ်ကို တတ်နိုင်သမျှ ကာကွယ်ထားခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုသူအနေဖြင့် မြင်းဇက်ကြိုးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မည်သို့မျှ မကိုင်နိုင်ပေ။ ထိုသူသည် သူ့မြင်း၏ဇက်ကြိုးကို မြင်းကုန်းနှီး၏ ရှေ့ဘုပေါ်တွင် ချည်နှောင်ထားပြီး မြင်းကို စိုင်းနှင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

မြင်းကြီးမှာ အလွန်ကြီးမားထွားကျိုင်းပြီး အလွန်လိမ္မာဟန်ရှိသည်။ သူ့သခင် သွားလိုရာ ခရီးစဉ်အတိုင်း ဖြောင့်ဖြောင့် တန်းတန်း ခရီးနှင်နေဟန် ရှိပေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မြင်းကြီး၏ခန့်ညားထွားကျိုင်းဟန်သည် သူ့ကျောပေါ်မှ အခန့်သားစီးနင်းလိုက်ပါလာသော သူ့သခင်၏ အသွင်အပြင်အား အတော်ကလေး သေးနုတ်သိမ်ငယ်သွားစေသည်ကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်တော့၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုသူ၏ မွေးပွနှင်းကာအကျီကြီးမှာ အတော်ကလေး ဟောင်းနွမ်းလျက် အတော်ပင် ဆင်းရဲနွမ်းပါးပုံရနေသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။ ထိုသူ့ခေါင်းပေါ်၌ ဆောင်းထားသော ဖျံမွေးဦးထုပ်မှာလည်း အရောင်အသွေးမတောက်ပ

တော့ဘဲ ဟောင်းညစ်ပုံပျက်ကာ ထိုသူ၏ဆင်းရဲနွမ်းပါးပုံကို သရုပ်ဖော်လျက် ရှိနေတော့၏။

ထိုသူ့နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာပါလာသော မြင်းပေါ်၌ကား...

လူတစ်ယောက် ပါလာ၏။

သို့သော်...

ထိုသူမှာ ဝိညာဉ်မပါလာသောလူသာ ဖြစ်၏။ ရှင်းရှင်းဆိုရသော် လူသေအလောင်း တစ်လောင်းသာ ဖြစ်ချေသည်တကား။

ထိုအလောင်းကြီးမှာ ပတ်ဝန်းကျင်လောကဓာတ်၏ အအေးဒဏ်ကြောင့် အေးခဲတောင့်တင်းလျက်ရှိနေပေပြီ။ အလောင်း၏ မျက်နှာမှာမူ မည်သည့်ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်မျှ မရှိဘဲ သူ၏ပင်ကိုယ်ရုပ်ရည်ကို ဖော်ပြလျက် ရှိနေသေး၏။

အသက်ရှိနေသော မြင်းစီးသမားနှင့် အသက်မဲ့နေသော မြင်းစီးသမားတို့သည် သက်ရှိ၊ သက်မဲ့ ခြားနားရုံသာမကသေး ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသော အဝတ်အစားများကလည်း လွန်စွာ ခြားနားသေး၏။

သက်မဲ့အလောင်းကောင်၏ကိုယ်ပေါ်၌ ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်တန်ဆာများကား လွန်စွာတန်ဖိုးကြီးလှသော အဝတ်တန်ဆာများ ဖြစ်နေတော့၏။

သို့သော်...

ဆန်းကြယ်သော အချစ်တစ်ချစ်သည် ထိုအလောင်းကောင်ပေါ်၌ ရှိနေချေ၏။

ထိုအရာကား အဘယ်နည်း။

ထိုအရာကား အလော်င်းကောင်၏မျက်နှာပြင်ပေါ်၌ ပြိုးယောင်သမ်းနေခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။

လူရှင်တစ်ဦးနှင့် လူသေတစ်လောင်း။

သူတို့သည် မည်သည့်နေရာက လာသည်ကို မသိနိုင်သော်လည်း သူတို့သွားမည့်နေရာကိုမူ ကောင်းစွာ ခန့်မှန်းသိနိုင်သည်။ သူတို့သည် "ခိုင်ဖုံး"မြို့ပြင်တစ်နေရာရှိ အလွန်ကျော်ကြားသော ခြံဝင်းတစ်ခုသို့ ဦးတည်သွားနေကြသဖြင့် ဤသို့ခန့်မှန်းနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လူချင်းတူသော်လည်း အသက်ရှုသူနှင့် အသက်မရှုသူဟူ၍ ကွဲပြားသော လူနှစ်ယောက်တို့သည် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ဆက်လက် ခရီးနှင်လျက် ရှိကြသည်။

များမကြာမီ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အဆောက်အဦကြီးများဖြင့် သိုက်မြိုက်လှသော ခြံဝင်းကျယ်ကြီးတစ်ခုအား တွေ့ကြရလေတော့၏။

ခြံဝင်းအဆောက်အဦ တည်ရှိသောနေရာမှာ "ခိုင်ဖုံး"မြို့ပြင် အနောက်ဘက်ကျုံးနှင့်ကပ်လျက်နေသော နေရာဖြစ်သည်။

ခြံဝင်းကျယ်ကြီး၏အလယ်ပေါက်တည့်တည့်တွင် အလွန်ကြီးမားသော အဆောက်အဦကြီးတစ်ခု ရှိနေ၏။ ထိုအဆောက်အဦကြီးနှင့်လိုက်လျောညီထွေစွာ ခန့်ညားကြီးမားလှ၏။ သို့သော် ဤတံခါးမကြီးမှာ မဖွင့်ရသည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်နေဟန် ရှိ၏။

အဆောက်အဦကြီး၏ ရှေ့ဘက်တွင် မြေပြင်ကွက်လပ်တစ်ခုရှိ၏။ သို့သော် အဆက်မပြတ် တဖွဲဖွဲကျနေသော နှင်းများကြောင့် မြေပြင်မြေသားဟူ၍ မတွေ့ရတော့ပေ။ နှင်းများ ဖုံးလွှမ်းထားသော ကွက်လပ်အဖြစ်သာ တွေ့ရတော့၏။

ထိုနှင်းဖုံးကွက်လပ်ပေါ်၌ ရှုပ်ထွေးပွေလီလှသော ခြေရာများကို တွေ့နေရသည်။ သို့သော် ခြေရာကိုသာ တွေ့မြင်ရသည်။ လူဟူ၍ကား အရိပ်အရောင်မျှပင် မတွေ့မမြင်ကြရချေ။

အဆောက်အဦ၏ ဝဲဘက်နံရံ၌ ကြော်ငြာများ ကျိုးတိုးကျဲတဲ ကပ်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ အချို့ကြော်ငြာများမှာ လေတိုက်ခတ်မှုဒဏ်ကြောင့် ပြုတ်ကျတော့မည်ကဲ့သို့ တွဲရရွဲဖြစ်နေသည်။ ထို့ပြင် လပေါင်းများစွာက ထိုစာရွက်များကို ကပ်ထားခဲ့ဟန်တူ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စာရွက်များမှာ ဝါကျင့်ကျင့်အရောင်များ သမ်းနေပြီဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ အချို့စာရွက်များရှိ စာလုံးများသည်ပင် မပီမသဖြစ်လျက် မင်ရောင်ပျက်ပြယ်စပြုနေတော့သည်။

ထိုအဆောက်အဦကြီး၏ လက်ယာဘက်တွင် ညှော်ကြိုခန်းဟုယူဆရသော အဆောက်အဦငယ်တစ်ခုအား တွေ့ရသေးသည်။ ညှော်ကြိုခန်းဟူ၍သာ ယူဆရသော်လည်း အတည်ပြုရန်မူ ခပ်ခက်ခက် ဖြစ်နေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုညှဉ့်ကြိုခန်းဟု ထင်ရသော အဆောက်အဦငယ်၏ အရှေ့ဘက် ညှဉ့်ခန်းတွင် ထူးထူးခြားခြား လှလှပပပြုလုပ်ထားသည့် အလောင်းထည့်ရန်ခေါင်းများ ဆယ်လုံး မျှမက ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထိုသစ်လွင်လှပသော ခေါင်းများမှာ သူတို့၏ ဝမ်းခေါင်း အတွင်းသို့ ဝင်လာမည့် လူသေအလောင်းများကို စောင့်မျှော်နေ ဟန် ရှိလေတော့၏။

ထိုညှဉ့်ခန်းအတွင်း၌ ထူးခြားသော အခြားအချက်တစ် ချက်မှာ မီးဖိုထားခြင်း မရှိခြင်းပေတည်း။ ဤမျှ ချမ်းအေးလှသော ရာသီအတွင်း၌ မီးဖိုထားခြင်းမရှိခြင်းမှာ အတော်ထူးခြားသော အချက်ပင်ဖြစ်၏။ ဤသို့ဆိုပါလျှင် ဤညှဉ့်ခန်းအတွင်း၌ လူသူဟူ၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိခြင်းပေလော။

ဤသို့ကား မဟုတ်ချေ။

အကျႌနက်များ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူနှစ်ယောက်တို့ သည် ခေါင်းတစ်လုံးကို စားပွဲအဖြစ် သတ်မှတ်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ကာအရက်သောက်နေကြလေ၏။ ခေါင်းဘေး၌လည်း အရက် ကုန်နေပြီဖြစ်၍ ပစ်ချထားသည့် အရက်အိုးသုံးလုံး လဲလျောင်း လျက် ရှိနေသည်။

သို့သော်... ထိုလူနှစ်ယောက်တို့မှာ အနည်းငယ်မျှ မူး ယစ်သော လက္ခဏာမရှိကြချေ။ ထိုလူနှစ်ယောက်စလုံး ပိန်ပါး သွယ်လျလှ၏။ မျက်နှာအမူအရာများမှာ ခံစားမှုကင်းမဲ့သော အမူ အရာများ ဖြစ်ကြ၏။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုရလျှင် ထိုသူနှစ် ယောက်တို့၏ မျက်နှာများမှာ ကျောက်ဆစ်ရုပ်၏မျက်နှာများပင်

ဖြစ်တော့၏။ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ မည်သည့်အခြေအနေ မည်သည့် အချိန်အခါ၌မျှ ဖော်ပြမည့်သူများ မဟုတ်ပေ။

ထို့ပြင် ထိုလူနှစ်ယောက်၏မျက်နှာများသည် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ခွဲ၍မရအောင် တူနေကြပေသေး၏။ သို့သော် ရုပ်များသာ တူသော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားပုံခြင်းကား လုံးဝ မတူပေ။

လက်ဝဲဘက်၌ ထိုင်နေသောလူ၏ လက်ယာဘက်လက် မှာ လုံးဝပြတ်နေ၏။ လက်ချောင်းများ၏နေရာတွင် သံမဏိသံ ချိတ်တစ်ခုက အစားထိုးဝင်ရောက်နေ၏။ ထိုလူသည် သူ၏ သံ ချိတ်ဖြင့် မြေပဲဆန်များအား တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပေါက်ယူစားနေ လေ၏။ ထိုလူ၏အာရုံသည် မြေပဲဆန်မှတစ်ပါး အခြားမည်သည့် အရာကိုမျှ ရောက်ရှိနေဟန် မတူပေ။ သံချိတ်တစ်ပေါက် မြေပဲ တစ်ဆန်...

သံချိတ်တစ်ပေါက်... မြေပဲတစ်ဆန်...

သံချိတ်တစ်ပေါက်... မြေပဲတစ်ဆန်...

လက်ယာဘက်၌ ထိုင်နေသူကား ခန္ဓာကိုယ်ဖွဲ့စည်း တည်ဆောက်မှု အပြည့်အစုံရှိနေ၏။ ခြေသော်လည်းကောင်း၊ လက်သော်လည်းကောင်း၊ တစ်စုံတစ်ရာ ချို့ယွင်းခြင်း မရှိပေ။ သူကမူ မြေပဲဆန်များကို လက်ဖြင့် ထိပင်မထိ။ အရက်ကိုသာ တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် သောက်ချနေသည်။ "ရေတံလျှောက်"ဟု သော်လည်းကောင်း၊ "ကြွက်တွင်း"ဟုသော်လည်းကောင်း၊ ခေါ်ဆို ရမည့် အရက်သမားမျိုးပေတည်း။ ဤမျှ သောက်နေစဉ်အတွင်း

သက်သက်သာသာ လျှောလျှောရှုရှု သောက်နေရခြင်းမျိုး တစ်ကွက်မျှ မရှိပေ။

သူအရက်တစ်ခွက် မော့ချက်လိုက်တိုင်း ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးနေရပါ၏။ သို့သော် သူ သောက်မြဲ သောက်နေသည်သာ။

အရက်တစ်ခွက်… ချောင်းတစ်ဟွတ်ဟွတ်…

အရက်တစ်ခွက်… ချောင်းတစ်ဟွတ်ဟွတ်…

အရက်တစ်ခွက်… ချောင်းတစ်ဟွတ်ဟွတ်…

ယင်းဧည့်ကြိုခန်းနှင့်တူသော အခန်းနှင့်တစ်ဆက်တည်းဖြစ်နေသည့် အခန်းတစ်ခန်း ရှိ၏။ ထိုအခန်းကမူ ဧည့်ခန်းကလေးထက် များစွာကြီးမားကျယ်ဝန်း၏။

ထိုအခန်းကြီးကမူ ဧည့်ခန်းကလေးနှင့် များစွာခြားနားလှ၏။ မီးဖိုကြီးမှ မီးတောက် မီးလျှံများ တဟဲဟဲမြည်၍ တက်နေကြသည်။ အခန်းကြီးတစ်ခန်းလုံးသို့ ထိုမီးတောက် မီးလျှံများက အနွေးဓာတ်ပေးနေသည်။

အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ပြင်လုံး ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပေ။ စားပွဲရှစ်လုံးကို နေရာတကျ ပြင်ဆင်ခင်းကျင်းထားသည်။ ထိုစားပွဲများပေါ်၌ ဟင်းလျာစမဲများ ပန်းကန်ကြီးပန်းကန်ငယ်၊ ခွက်ကြီး ခွက်ငယ်ဖြင့် စုံလင် သိုက်မြိုက်လှသည်။

သို့သော် ဤမျှများပြား စုံလင်စွာ ပြင်ဆင်ထားသည့် စမဲဟင်းလျာများကို စားသောက်နေကြသူဆို၍ စုစုပေါင်း ခုနစ်ယောက်သာ ရှိ၏။ ထို့ပြင် ထိုခုနစ်ယောက်တို့သည် အိမ်ရှင်များမဟုတ်ကြ။ ဧည့်သည်များသာ ဖြစ်ကြ၏။

ထိုဧည့်သည် ခုနစ်ယောက်တို့ နေရာယူစားသောက်နေ

ကြပုံမှာလည်း အနည်းငယ်တော့ ထူးဆန်းနေသည်။ ဧည့်သည်အားလုံး ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် စုဝေးစားသောက်နေကြခြင်းမဟုတ်ဘဲ၊ တစ်ယောက်တစ်စားပွဲစီ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာ စားသောက်နေကြ၍ ဖြစ်သည်။

ထိုဧည့်သည် ခုနစ်ယောက်တို့သည် များစွာအိုမင်းကြီးရင့်သူများ မဟုတ်ကြပေ။ ဧည့်သည်အားလုံးလိုလို အသက်အားဖြင့် သုံးဆယ် သို့မဟုတ် သုံးဆယ့်တစ်နှစ်ခန့်မျှသာ ရှိကြပေလိမ့်မည်။

ထိုဧည့်သည် ခုနစ်ယောက်တို့သည် ရုပ်ရည်အသွင်အပြင်ခြားနားကြ၏။ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ ကွဲပြားကြ၏။ လှုပ်ရှားမှုဟန်ပန်လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတူညီကြ။

သို့သော် သူတို့ခုနစ်ယောက်၌ တစ်ထပ်တည်းတူညီနေသော အချက်တစ်ချက်ကမူ သူတို့၏မျက်လုံးများက ဖော်ပြနေကြသည်။ မာန်မာနကြီးခြင်းဟူသော အချက်သာတည်း။

ထိုအချက်က သူတို့ခုနစ်ယောက် တကွဲတပြားစီ စားသောက်စေကြခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အောက်ကျခံရန် စိတ်မကူးကြ။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တူသည် တန်သည်မထင်မှတ်ကြ။ ငါနှင့်ငါသာ နိုင်းစရာဟူသော အတ္တလွန်ကဲသောစိတ်ဓာတ်က သူတို့အား အထီးကျန်ဖြစ်စေခဲ့ပြီ။

ထိုလူခုနစ်ယောက်သည် ယောကျ်ားချည်းလော သို့မဟုတ် မိန်းမချည်းလော သို့တည်းမဟုတ် ယောကျ်ားမိန်းမ နှစ်ထွေရောနေခြင်းလော။

ဧည့်သည်ခုနစ်ယောက်တွင် အချို့က ယောကျ်ားများ

ဖြစ်၍ အချို့က မိန်းမများ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့သည် သိုင်းလောက၌ ကျော်ကြားထင်ရှားလှသော သိုင်းပညာရှင်များဖြစ်ကြောင်းကို သူတို့၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံနှင့် အဆောင်အယောင်များက ဖော်ပြလျက်ရှိနေကြချေ၏။

ထိုသူတို့အားလုံး၏ ထူးခြားချက်မှာ ညှိသည်ခုနစ်ယောက်တို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သိကျွမ်းပြီး ဖြစ်သည်ဟုလည်း ထင်မြင်ယူဆရသည်။ သို့သော် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဖက်လှဲတကင်း ရင်းနှီးခြင်း၊ နှုတ်ဆက်ခြင်း မရှိသဖြင့် ယခုမှ တွေ့မြင်ကြရသော လူစိမ်းများသာ ဖြစ်သည်ဟု ထင်မြင် ယူဆနိုင်ပြန်သည်။

ဤထူးခြားချက်သည် ပဟေဠိသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ ဤသူများ ဤသူမများသည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်လေကြသနည်း။

မည်သည့်အကြောင်းသည် ဤရင်းနှီးသော သူစိမ်းများကို စုရုံးရောက်ရှိစေခဲ့သနည်း။

ထိုအခန်းကြီး၏ အနောက်ဘက်တွင် စင်္ကြံလမ်းတစ်ခု ရှိ၏။ ထိုစင်္ကြံလမ်းသည် အနောက်ဘက်မှ အဆောင်တစ်ခုနှင့် ဆက်သွယ်ထားသည်။ ထိုစင်္ကြံလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားပါက အနောက်ဘက်မှ အဆောင်သို့ ရောက်ရှိသွားပေလိမ့်မည်။

ထိုအဆောင်တစ်ခုလုံး ခွန်းသံ၊ ခက်ရင်းသံ မကြားရ၊ လူသံသူသံ မကြား၊ လုံးဝတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ထိုတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းသည်ပင်လျှင် ထူးခြားဆန်းကြယ်သောအခြေ

အနေ၏ ပင်မအရင်းအမြစ်ဖြစ်သလား မဆိုနိုင်ချေ။

ထိုအဆောင်တွင် လက်ဝဲဘက်အခန်းနှင့် လက်ယာဘက်အခန်းဟူ၍ရှိရာ ထိုလက်ဝဲအခန်း၌ အခန်းငယ်ကလေးတစ်ခု ရှိနေပြန်သေး၏။

ယင်းအခန်းငယ်ကလေး၏တံခါးနှင့် ပြတင်းပေါက်များကို လုံခြုံစွာ ပိတ်ဆို့ထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထိုအခန်းငယ်ကလေးသည် သီးသန့်အခန်းငယ်ကလေး ဖြစ်၏။ သီးသန့်ကမ္ဘာကလေးဖြစ်၏။

သို့သော် ယင်းအခန်းငယ်ထဲမှ ဆေးဝါးရနံ့များက စူးရှစွာ ပျံ့ထွက်လာသည်။ ထိုရနံ့များကိုမူ ယင်းအခန်းငယ်ကလေးသည် လုံခြုံစွာ ပိတ်ဆို့နိုင်ဟန် မတူပေ။

များမကြာမီ လူငယ်တစ်ယောက်သည် ဆေးကရားတစ်လုံးကို ကိုင်လျက် ထိုအခန်းငယ်ကလေးအတွင်းမှ ထွက်လာတော့၏။ 'ကျွီ'ခနဲမြည်၍ ပွင့်သွားသော တံခါးချပ်နှင့်အတူ ထိုအခန်းငယ်ကလေးအတွင်း၌ ရှိနေသည့် အဘိုးအိုသုံးယောက်ကို တွေ့မြင်ရတော့၏။

ထိုအဘိုးအိုသုံးယောက်တို့အနက် အထူးခြားဆုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ခုတင်ပေါ်၌ ဂွမ်းစောင်ကြီးခြုံ၍ ထိုင်နေသော အဘိုးအိုပင် ဖြစ်တော့သည်။

ထိုအဘိုးအို၏မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် သွေးရောင်ဟူ၍ လုံးဝမရှိ။

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး စက္ကူဖြူတစ်ရွက်နှယ် ဖွေးဖွေးဖြူနေသည်။ ထိုသွင်ပြင်လက္ခဏာများသည် ရောဂါဝေဒနာများကို

နှစ်ရှည်လများ ခံစားနေခဲ့ရကြောင်း ဖော်ပြလျက် ရှိနေခြင်းဖြစ်တော့၏။

နောက် အဘိုးအိုတစ်ယောက်မှာ ဝေဒနာရှင် အဘိုးအို၏ ခုတင်အနီး၌ ရပ်နေ၏။ သူ၏အသားအရည်များသည် ဖြူဖွေးလျက်ရှိ၏။ ရွယ်ကြီးအိုမဖြစ်နေသော်လည်း ငယ်စဉ်ကမူ လူချောလူလှတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရမည်ကို ကောင်းစွာ ခန့်မှန်းနိုင်ပေသေး၏။

ဤတစ်ယောက်ကမူ ကြီးမားကြံ့ခိုင်သော ခန္ဓာကိုယ်ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်မှုရှိသူညီ့ အဘိုးအိုဖြစ်၏။ မုတ်ဆိတ်မွေး ပါးသိုင်းမွေး ထူထပ်စွာ ပေါက်နေသဖြင့် သူ၏မျက်နှာပေါက်ကို မည်သို့မျှ ခန့်မှန်းနိုင်ခြင်း မပြုနိုင်ပေ။

ဤအဘိုးအို၌ အသိသာဆုံး ထူးခြားချက်ရှိသေး၏။ သူ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ဂေါ်လီလုံးများကဲ့သို့ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဤမျှ ချမ်းအေးလှသော ရာသီအတွင်း သူ၏အင်္ကျီကို ကြက်သီးများ စုံစေ့စွာ မတပ်ဘဲ ပစ္စလက္ခတ် ဖိုးရိုးဖားရား ဝတ်ဆင်ထားသေး၏။

ဝေဒနာရှင် အဘိုးအို ထိုင်နေသည့် ခုတင်အနီးတွင် စားပွဲတစ်လုံး တည်ရှိနေသည်။ ထိုစားပွဲပေါ်၌ တစ်ဆယ့်လေးငါးအုပ်မျှရှိသော စာရင်းစာအုပ်များနှင့် ဖြူနီကြောင်ကြား အရောင်စုံလင်လှသော ခါးစည်းကြိုးများကို စုစည်းထားသည့် ခါးစည်းကြိုးစည်းတစ်စည်း ရှိနေ၏။

ခန္ဓာကိုယ် ကြီးမားထွားကျိုင်းသော အဘိုးအိုသည် ထိုစားပွဲအနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး ခါးစည်းကြိုးအစည်းကို လှမ်းကိုင်

ဖြေချလိုက်၏။ ထို့နောက် ခါးစည်းကြိုးတစ်စကို ကောက်ကိုင်ကာ ချုပ်ရိုးများ ဖြေလိုက်တော့သည်။ ထိုအခါ ခါးစည်းကြိုးအတွင်းမှ သေးငယ်သော စက္ကူလိပ်ကလေး ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် ခါးစည်းကြိုးတစ်ကြိုးကို ဖြေလိုက် စက္ကူလိပ်တစ်လိပ် ထွက်လာလိုက်ဖြင့် စက္ကူလိပ်များ အတော်ကလေးများပြားလာလေတော့၏။

အသားအရေ ဖြူဖွေးနေသော အဘိုးအိုကမူ ခုံတစ်လုံးကို ဆွဲယူလျက် ထိုစားပွဲတွင် လာထိုင်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမားထွားကျိုင်းသော အဘိုးအို ဖြုတ်ယူချပေးနေသည့် စက္ကူလိပ်ကို လက်ဖြင့် အသာအရာ ဖြေချလိုက်သည်။ ကျန်လက်တစ်ဖက်ကမူ စုတ်တံနှင့် စာရေးစက္ကူကို အသင့်ပြင်ထား၏။ စက္ကူလိပ်ကလေးကို ဖြေချလိုက်သောအခါ စာလုံးကလေးများ ရေးထားသည်ကို ထင်ထင်ရှားရှားပင် တွေ့မြင်ရသည်။ သို့နှင့် ကျန်လက်တစ်ဖက်က စုတ်တံဖြင့် ထိုစာလုံးကလေးများကို ရေးသားမှတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

ထိုစက္ကူလိပ်ကလေးများ၌ ရေးထားသော စာလုံးကလေးများမှာ များပြားလှသည် မဟုတ်ချေ။ စက္ကူလိပ်သေးသေးအတွင်း စာလုံးသေးသေးဖြင့် သုံးကြောင်းမျှသာ ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုစာကြောင်းများသည် မည်သည့်အကြောင်းအရာများကို မှတ်သားရေးထားခြင်း ဖြစ်သည်၊ သို့မဟုတ် မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ဆောင်သည်၊ သို့တည်းမဟုတ် မည်သို့သော လျှို့ဝှက်အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်ဆိုသည့်အချက်

ကို မည်သူကမျှ မသိရှိကြပါချေ။

အဘိုးအိုသုံးယောက်တို့၏ မျက်နှာများမှာလည်း မကြည်မလင် ဖြစ်နေကြချေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ စက္ကူလိပ်အားလုံးပေါ်မှ စာများကို အခြားစာရေးစက္ကူပေါ်၌ အားလုံးရေးသားမှတ်သားပြီး သွားတော့၏။

အသားအရေ ဖြူဖွေးသော အဘိုးအိုသည် သူ၏လက်မှ စုတ်တံကို စားပွဲပေါ်၌ အသာအရာတင်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် ချလိုက်မိလေ၏။

ထို့နောက် သူက...

"အင်း... ကျုပ်တို့တစ်တွေ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဒုက္ခခံ... လူအင်အားတစ်ရာမကသုံးပြီး ရလိုက်တဲ့အကျိုးအမြတ်ကလေးက ဒါလေးပဲတဲ့လား... ကျုပ်တို့ပေးလိုက်ရတဲ့ တန်ဖိုးနဲ့ရလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းကတော့ တကယ့်ကို မမျှတတာ့ဘဲ... ကျုပ်တို့ရလိုက်တဲ့ အကျိုးအမြတ်ဟာ ဒါလေးပဲဆိုရင်တော့ တော်တော့ကို... "

စကားဆုံးမသွားပါ။ စကားဆုံးကာနီး၌ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးသွားပြီး သူ၏စကားစလည်း ပြတ်သွားတော့၏။

ဝေဒနာရှင် အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်ပြီး...

"ဒါလောက်လည်း စိတ်ပျက်မနေပါနဲ့ကွာ... အခု မင်းပြောတဲ့စကားအရဆိုရင် ငါတို့ရလိုက်တဲ့ အကျိုးအမြတ်ဟာ မဖြစ်စလောက်ကလေး ဖြစ်နေပြီ... အခု ငါတို့ရလိုက်တဲ့ ရလာဒ်ဟာ

မင်းပြောသလောက် နည်းတယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး... ဆက်ပြီးကြိုးစားရင် တစ်နေ့နေ့တော့ အောင်မြင်ရမှာပေါ့ကွာ... တစ်နေ့တစ်လံ ပုဂံဘယ်ရွှေ့မလဲဆိုတဲ့ စိတ်ထားမျိုး ထားမှပေါ့... လုံ့လဝီရိယရှိရင် ဘယ်အလုပ်ကိစ္စမဆို အောင်မြင်မှာပဲ... လုံ့လဝီရိယစိုက်မဟုတ်ဘဲနဲ့ စိတ်ဆန္ဒကလေး ရှိရုံနဲ့တော့ ဘယ်ကိစ္စမှ ပြီးစီးအောင်မြင်မှာ မဟုတ်ဘူး... အိပ်နေတဲ့ ခြင်္သေ့ရဲ့ခံတွင်းထဲကို သားသမင်ဟာ အလိုအလျောက် ဝင်မလာနိုင်သလိုပေါ့ကွာ... အခု ငါတို့ရထားတဲ့ အကျိုးအမြတ် ရလဒ်ဟာ ငါတို့ ဒီလောက် လုံ့လဝီရိယစိုက်ထုတ်လို့ ရထားတာပေါ့... "

ခန္ဓာကိုယ် ထွားကျိုင်းကြီးမားသော အဘိုးအိုက သူ၏လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို 'ဖြန်း'ခနဲ ရိုက်လိုက်ကာ...

"ဟုတ်တယ်... အစ်ကိုကြီးပြောတာ မှန်တယ်... သိပ်မှန်တယ်... ဟိုကောင်လည်း လူသားတစ်ယောက်ပဲ... နတ်ဒေဝတာ မဟုတ်ဘူး... ဒီတော့ ကျုပ်တို့က ဘာကိုကြောက်နေရမှာလဲ... ကြောက်စရာမလိုဘူး"ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

အသားအရေဖြူဖွေးသော အဘိုးအိုကမူ ထိုစကားကြောင့် အသာအရာ ပြုံးမိသွားသည်။

သူက...

"အခု ဆယ်နှစ်အတွင်းမှာ သိုင်းလောကမှာ အကျော်ကြားဆုံး၊ အထင်ရှားဆုံးဆိုတဲ့ သိုင်းသမားခုနစ်ယောက်ဟာ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရောက်နေပါပြီ... သူတို့ ခုနစ်ယောက်ကသာ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မယ်ဆိုရင် ငါတို့အကြံဟာ မုချအောင်မြင်မှာပါ... သေးငယ်တဲ့ အရာဝတ္ထုကလေးတွေ ပေါင်းစည်းညီညွတ်လို့ရှိရင် အလုပ်

ကိစ္စ ပြီးစီးအောင်မြင်တာပါပဲ... မြက်ကို ကျစ်ထားတဲ့ ကြိုးနဲ့ အမ ယစ်နေတဲ့ ဆင်ပြောင်ကိုတောင် ဖွဲ့နှောင်ချည်နိုင်တယ်... အခု ခ ခန်းထဲ ရောက်နေတဲ့ အကျော်ကြားဆုံး သိုင်းသမားခုနစ်ယော သာ ပေါင်းစည်းညီညွတ်လိုက်ရင် ဘာပြောစရာ ရှိတော့မလဲ... သူတို့ဟာ မြက်ပင်ကလေးတွေ မဟုတ်ဘူး... သူတို့ခုနစ်ယော ကိုသာ စုပေါင်းကျစ်လိမ်လိုက်ရင် အင်မတန် ခိုင်ခံ့တဲ့ သံမ ကြိုးကြီးတစ်ချောင်း ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်... ဒါပေမယ့်... ”

အဘိုးအိုသည် တွေတွေငေးငေးဖြင့် ခေတ္တ စကားပြ သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းလိုလိုပင် သူ့စကားကို ပြန်ဆ သည်။

“ဒါပေမယ့်... သူတို့ခုနစ်ယောက်ဟာ သိပ်မာနကြီး တဲ့လူတွေ ဖြစ်နေတော့... တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အ မကာပ်မှာကို စိုးရိမ်နေတယ်... ”

အခန်း (၂)

ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လူငယ်

မြင်းနှစ်ကောင်သည် ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကြပြီ နှစ်၏။

ရှေ့မြင်းပေါ်မှ လူသည် မြင်းပေါ်မှ လေးကန်စွာ ဆင်း ကိုက်၏။ အောက်သို့ရောက်သည်နှင့် သူ့နောက် မြင်းပေါ်ရှိ လောင်းကို ပွေ့ချီမ,ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် အဆောက်အအုံ ရာသို့ ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်သွားလေတော့သည်။

သူလျှောက်သွားပုံမှာ အလွန်တရာ ပျင်းရိနွေးကွေးလှ သည်။ စိတ်မပါ့တပါ၊ မသွားချင်သွားချင် ပုံစံမျိုး ဖြစ်၏။

သို့သော် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အလောင်းအား ပွေ့ချီထား သော သူ၏ပုံဟန်မှာမူ ဝါဂွမ်းဖက်ကလေးတစ်ဖက် သို့မဟုတ် စ်ရွက်ကလေးတစ်ရွက်ကို ပွေ့ချီထားသည့်အလား ပေါ့ပါးလှ သည်။ အလောင်းတစ်လောင်းအား လုံးဝခွန်အားမစိုက်ဘဲနှင့် ည်သူသည် ဤသို့ ချီမ,နိုင်သနည်း။

ထိုလူသည် သူ၏အလွန် တန်ဖိုးရှိလှသော မြင်းကြီးနှစ် ကောင်အား မြင်းချည်တိုင်တွင်ပင် မချည်နှောင်ဘဲ သည်အတိုင်း

ပစ်ထားခဲ့သည်။ သူကမူ အဆောက်အအုံကြီးရှိရာသို့ တည့်မ
စွာ လျှောက်လှမ်းသွားနေတော့သည်။

ထိုနောက် အဆောက်အအုံရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားသေ
အခါ ထိုလူ၏ခြေလှမ်းများသည်လည်း ရပ်တန့်သွားတော့၏။
အချိန်ကျမှ ထိုလူသည် သူ၏ဦးခေါင်း၌ ခပ်စိုက်စိုက်ဆောင်းထ
သော သူ့ဦးထုပ်အား နောက်သို့ အနည်းငယ်တွန်းတင်လိုက်

ထိုအခါကျမှ ထိုလူ၏မျက်နှာသွင်ပြင်အား ပီပီသသ ထ
ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်ရတော့သည်။ ထိုလူသည် အလွန်တရာ
ညားချောမောသော လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရ

သူ၏မျက်နှာမှာ ပြုံးချိုနေသည်။ အခြားလူတစ်ဦးတ
ယောက်နှင့်မျှ ဆက်ဆံခြင်းမရှိဘဲ ယခုကဲ့သို့ ပြုံးချိုနေပုံထော
လျှင် ထိုလူငယ်သည် ထာဝရပြုံးနေမည့် လူစားမျိုးဖြစ်ကြေ
ခန့်မှန်းနိုင်သည်။

သူ၏ခါးတွင် ဓားတစ်လက်ချိတ်ထားသော်လည်း
အိမ်မှာ ဟောင်းနွမ်းလှသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုလူငယ် ဆင်ယင်ထ
သည့် ဦးထုပ်သည်လည်းကောင်း၊ နှင်းကာအကျီသည်လ
ကောင်း၊ ဓားအိမ်သည်လည်းကောင်း၊ အဟောင်းအမြင်းများသ
ဖြစ်ကြောင်း သိသာထင်ရှားသွားလေတော့၏။

ထိုလူငယ်သည် အဆောက်အအုံ၏နံရံပေါ်၌ ကပ်ထ
သော ကျိုးတိုးကျဲတဲကြော်ငြာများကို ကြည့်နေသည်။

ထိုကြော်ငြာများမှာ 'အလိုရှိသည်'ဟု ကြော်ငြာထ
သည့် လူဆိုးများ၏အမည်စာရင်း ဖြစ်နေသည်။ ထိုကြော်ငြာအ
လုံး၌ ဖော်ပြခြင်းခံရသော လူဆိုးများအားလုံးသည် သိုင်းလော

တစ်ခုလုံးအား မတရားပြုကျင့်နေသော လူများပင် ဖြစ်ကြ၏။

လူငယ်သည် ကြော်ငြာအားလုံးကို ခြုံ၍ ကြည့်နေရာမှ
သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် အလွန်တရာ ဟောင်းနွမ်းနေပြီ ဖြစ်သည့်
ကြော်ငြာစာရွက်တစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားတော့၏။

ယင်းကြော်ငြာမှာ...

အမည်... စိုက်ချူးဖုံး။

အသက်... ၃၇ နှစ်။

ကိုယ်ရေးရာဇဝင်အကျဉ်း။ စုံးတုံဂိုဏ်းမှ ဂိုဏ်းသားတစ်
ယောက်ဖြစ်သည်။ သူကိုင်ဆောင်သောလက်နက်မှာ သံမဏိကျာ
ပွတ် နှစ်လက်ဖြစ်သည်။ သူ၏သားရေအိတ်ထဲတွင် လက်နက်ပုန်း
သံမဏိအပ်ချောင်း (၇၃)ချောင်းရှိ၏။ ထိုသံမဏိအပ်ချောင်းများ သည်
သိုင်းလောက၌ ကျော်ကြားနေသည့် လက်နက်ပုန်း (၁၉) မျိုး အနက်
မှ တစ်မျိုးဖြစ်၏။ သူသည် အလွန်ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲသည်။ အလွန်
ရက်စက်ယုတ်မာသည်။ အမျိုးသမီးများအား ဖျက်ဆီးတတ်သည်။
မနှစ်နှစ်အတွင်း တစ်လလျှင် အမှုတစ်မှုနှုန်း ကျူးလွန်လေ့ရှိသည်။
သူ့အား အသေရရ အရှင်ရရ ဖမ်းဆီးပေးနိုင်သူ အား ဆုငွေ ၅၀၀/-
ပေးမည်။

ပုံ/-

*တရားဘက်တော်သား ခြံဝင်း

✿ ✿ ✿

ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လူငယ်သည် ထိုကြော်ငြာစာရွက်ကို
ဆွဲဖြုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ထိုစာရွက်ကို ကိုင်လျက်တန်းလန်းဖြင့်

ညှဉ့်ကြိုခန်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေတော့၏။ ထိုလူငယ်သည် ဤနေရာ ဤဌာနသို့ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ရောက်ရှိဖူးဟန်တူသည်။ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံး စူးစမ်းခြင်း၊ ထစ်ငေါ့ခြင်းမရှိဘဲ သူလုပ်ရမည့်အလုပ်ကို ဆက်တိုက် လုပ်ကိုင်နေသည်။

သူသည် ညှဉ့်ကြိုခန်းအတွင်း ဝင်သွားပြီးတစ်နေရာ၌ မတ်တတ်ပင် ရပ်နေလိုက်၏။ ထိုအခါ ခေါင်းကြီးကို စားပွဲအဖြစ် အသုံးပြု၍ အရက်သောက်နေသော အင်္ကျီနက်များ ဝတ်ဆင်ထားသည့်လူနှစ်ယောက်သည် ထိုလူငယ်အား ပြိုင်တူမော့ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြိုင်တူလိုလို မတ်တတ်ရပ်လိုက်မိကြသည်။

ထိုလူငယ်သည် သူမွေ့ချီလာသော အလောင်းကောင်အား သက်ရှိလူတစ်ဦးအလား ဖြည်းညင်းသက်သာစွာ အောက်သို့ချလိုက်၏။ တစ်ချက်မျှ အပျင်းဆန့်လိုက်ပြီး လက်ဝါးဖြန့်လိုက်လေ၏။

လက်တစ်ဖက်ပြတ်နေသူသည် အလောင်းအား သေချာစေ့စပ်စွာကြည့်ရှု စစ်ဆေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကောက်ထမ်းယူလိုက်ပြီး နောက်ဘက်သို့ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ထွက်သွားတော့၏။ ကျန်ရှိနေသည့် အင်္ကျီနက်ဝတ်ဆင်ထားသောသူက အရက်တစ်ခွက်ငှဲ့၍ လူငယ်အား ကမ်းလိုက်သည်။ လူငယ်က ထိုအရက်များကို တစ်ရှိန်ထိုး မော့ချလိုက်လေတော့၏။

ထိုသူသုံးယောက်၏ ခေတ္တခဏ ဆုံဆည်းမှုအချိန်အတွင်း စကားသံဟူ၍ တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ မကြားလိုက်ကြရချေ။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် လက်တစ်ဖက်ပြတ် လူသည် အနောက်ဘက်အဆောင်သို့ရောက်သောအခါ တံခါးကို 'ဒုံး' ခနဲ တစ်ချက်ထုလိုက်၏။

မျက်ချင်းပင် တံခါးပွင့်လာပြီး အသားအရေဖြူဖွေးသော အဘိုးအိုထွက်လာတော့၏။ သူသည် အလောင်းအား တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်ပြီး လှမ်းမေးလိုက်သည်။

"ဒီတစ်ခါ ဘယ်သူ့အလောင်းလဲကွယ့်... "

လက်တစ်ဖက်ပြတ်သည် သူထမ်းယူလာသည့်အလောင်းကို ပက်လက်အနေအထား ဖြစ်သွားအောင် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်လေတော့၏။

အဘိုးအိုသည် အလောင်း၏မျက်နှာအား သေချာစွာ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏မျက်နှာပြင်တစ်ပြင်လုံး ဝင်းလက်တောက်ပသွားတော့၏။ ဝမ်းသာကျေနပ်သည့်အရိပ်အရောင်များသည် မဖုံးနိုင်မဖိနိုင် ပေါ်ပေါက်လာသည်။

"ဟာ... စိုက်ချူးဖုံး ပါလား... "

သူ၏အာမေဋိတ်အသံသည် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမားထွားကျိုင်းသော အဘိုးအိုအား အခန်းငယ်အတွင်းမှ ပြေးထွက်လာစေတော့၏။ သူသည်လည်း အလောင်းအားကြည့်လိုက်ပြီး အားရကျေနပ်စွာ ပြောချလိုက်ပြန်သည်။

"ဝမ်းသာတယ်ကွာ... သိပ် ဝမ်းသာတယ်... ဒီကောင် ခုလိုအသတ်ခံရတာဟာ အားလုံးအတွက် ကံကောင်းတယ်... လူမိုက်တစ်ယောက် အသက်ပျောက်သော်... လူကောင်းများစွာ ချမ်းသာရာ၏တဲ့... "

ထိုအဘိုးအိုသည် ချက်ချင်းပင် လက်တစ်ဖက်ပြတ်အား ကြည့်လိုက်ပြီး...

"ဘယ်သူက သူ့ကိုသတ်လိုက်တာလဲ"ဟု မေးလိုက်၏။ လက်တစ်ဖက်ပြတ်က ဖြေလိုက်သည်။

"လူ... "

"ဟား... ဟား... ဟား... "

ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမားထွားကျိုင်းသော အဘိုးအိုမှာအတော မသတ်နိုင်အောင် ရယ်မောမိလေတော့၏။ ထို့နောက်...

"လူမှန်းတော့ ငါသိတာပေါ့... မင်းကလည်း တကယ့် ကောင်ပဲ... စကားပြောလိုက်ရင် ကန့်လန့်ချည်းပဲ... မင်းကမှ လူလို စကားပြောတာကွ... ဟား... ဟား... ဟား... "

လက်တစ်ဖက်ပြတ်သည် ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားလေတော့၏။ သူ့ဒေါသနှင့် သူ၏တိုက်ခိုက်ပုံမှာ တစ် သားတည်း တစ်ထပ်တည်းကျ၏။ သူသည် ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ပင် အဘိုးအိုအား တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။ သူ့လက်မှ သံမဏိ ချိတ်က သူ၏လက်နက်ပင် ဖြစ်သည်။

အဘိုးအိုမှာ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမားထွားကျိုင်းသည်မှန်သော် လည်း ပေါ့ပါးသွက်လက်လှ၏။ လက်တစ်ဖက်ပြတ် တိုက်ခိုက် လိုက်သည်နှင့် ကပျာကယာ နောက်ကျွမ်းထိုးရှောင်ထွက်သွားနိုင် သည်။

သို့သော်... သူ၏အင်္ကျီစမှာမူ သံမဏိချိတ်ဖြင့် အနည်း ငယ်အချိတ်ခံလိုက်ရသဖြင့် စုတ်ပြတ်ထွက်သွားတော့သည်။ အဘိုး အိုသည် စုတ်ပြဲသွားသော သူ့အင်္ကျီကိုကြည့်ပြီး ဒေါသထွက်သွား

တော့၏။

"ဟေ့ကောင်... မင်းက ဘယ်လိုကောင်လဲ... တစ်ဆိတ် ရှိ ရန်မူဖို့ချည်း စိတ်ကူးနေတာပဲ... အမြဲတမ်း တိုက်ချင်ခိုက်ချင် ဖြစ်နေတာဟာ လူမဟုတ်ဘူးကွ... "

ထိုစဉ် ခုတင်ပေါ်မှ ဝေဒနာရှင်၏အသံကို ပီသစွာ ကြား လိုက်ကြရသည်။

"ထင်းယင် မင်းကလည်းကွာ...'ရေခဲမျက်နှာ'အကြောင်း သိရက်သားနဲ့ သူ့ကိုပဲ သွားသွားစနေတာကိုး... "

ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမားထွားကျိုင်းသော အဘိုးအို၏အမည် မှာ 'ထင်းယင်'ဖြစ်လေ၏။ ထင်းယင်၏ဒေါသများသည် ချက်ချင်း ပြေပျောက်သွားပြီး ပြုံးလိုက်ကာ...

"ဟုတ်တယ်... ကျုပ်က တမင်သူ့ကိုစလိုက်မိတာပါ"ဟု ရေခဲမျက်နှာအမည်တွင်သည့် လက်တစ်ဖက်ပြတ်အား...

"ဟေ့ကောင် ရေခဲမျက်နှာ... မင်းက ငါ့ကို နောက်တစ် ခါထိအောင်လုပ်နိုင်တယ်ဆိုရင်... မင်းကို ငါက ဆုငွေကောင်း ကောင်းချမယ်... ဘယ်နှယ့်လဲ... လုပ်နိုင်ပါ့မလား... "

လက်တစ်ဖက်ပြတ် ရေခဲမျက်နှာသည် ထင်းယင်အား မည်သို့မျှ ပြန်လှန်ချေပခြင်း မပြုတော့။ ဝေဒနာရှင်အဘိုးအို ထိုင် နေသည့် ခုတင်ရှေ့၌ သွားရပ်လိုက်သည်။ သူ၏အကောင်းပကတိ ရှိသည့်လက်တစ်ဖက်မှ လက်ဝါးကို ဖြန့်ကာ...

"ငွေငါးရာပေးပါ... "

ထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့် ရုတ်တရက်လှည့်ကာ ထင်းယင် ၏ ပခုံးသို့ လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ လက်သီးတစ်လုံး ထိုးချလိုက်တော့

၏။

"ဝုန်း... "

ထင်းယင်မှာ ဤကဲ့သို့ အထိုးခံရလိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မမျှော်လင့်ချေ။ ရေခဲမျက်နှာသည် သူ့အား လုံးဝလျစ်လျူပြုသွားပြီဟု ယုံကြည်ထင်မှတ်သွားသဖြင့် အေးဆေးစွာ နေလိုက်သည်။ ထိုစဉ် လျှပ်တစ်ပြက် လက်သီးဝင်လာသောအခါ လုံးဝရှောင်တိမ်းခြင်း မပြုနိုင်တော့ဘဲ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်ထွက်သွားလေတော့သည်။ သို့သော် ပြင်းထန်သော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ဟူ၍ကား မရလိုက်ပါ။

ထင်းယင်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ လူးလဲထလာရင်း သူ၏ အင်္ကျီလက်များကို ပင့်တင်လိုက်ပြီး...

"ဟော့ကောင်... မင်းက ငါ့ကိုတကယ်လုပ်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား... လာလေကွာ... လာစမ်း... ငါက ပျော်စေပြက်စေ ပြောတာ... မင်းက ငါ့ကို တကယ်လုပ်တယ်... ငါ့အကြောင်း သိသွားရမယ်... "ဟု ကြိမ်းဝါးလေတော့၏။

ထိုအခါ လီချန်ချင်းက ကမန်းကတန်း ဝင်ရောက်ဟန့်တားရတော့သည်။

"ဟော့... ဟော့... မင်းတို့ကလည်း... ဘယ်လိုဖြစ်ကြရတာလဲ... မကြီးမငယ်နဲ့ကွာ... တော်ရုံတန်ရုံ သည်းခံကြမှပေါ့... "

"ကျုပ်က ဘာများအပြောမှားအဆိုမှား ဖြစ်သွားလို့လဲ... ဒီအလောင်းကိုသတ်ပြီး ယူလာတာ ဘယ်သူလဲလို့ မေးတာ... ကျုပ်က လွန်သွားလို့လား... "

လီချန်ချင်းက ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့်...

"မင်းကလည်း တော်တော်ခက်သေးတာပဲ... မေးနေ

ရော လိုသေးလို့လားကွာ... စိုက်ချုံးဖုံးရဲ့မျက်နှာထားကိုကြည့်စမ်းပါဦး... သူ့မျက်နှာထားကို ကြည့်စမ်းပါဦး... သူ့မျက်နှာထားကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ သူ့ကိုသတ်တဲ့လူဟာ ဟိုထူးထူးဆန်းဆန်းလူငယ်ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ သိနိုင်တာပေါ့... "

စုတင်ပေါ်၌ ထိုင်နေသည့် အဘိုးအို'ကျိတိ'က လှမ်းမေးလိုက်သည်။

"မင်းပြောတဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်းလူငယ်ဆိုတာ ဘယ်သူများပါလိမ့်... "

လီချန်ချင်းက ခေါင်းကို ခါယမ်းပြလိုက်သည်။

"ဟင့်အင်း... သူဘယ်သူဆိုတာ ခုထက်ထိ မသိသေးဘူး... သူ့နာမည်ကိုလည်း ဘယ်တော့မှ ထုတ်မပြောဘူး... ဒါပေမယ့် သူ့စွမ်းရည်ကတော့ မသေးဘူး... ဒီနှစ်တစ်နှစ်ထဲမှာတင် သူတစ်ယောက်တည်း အလောင်းခုနစ်လောင်းတိတိ လာပို့သွားတယ်... သူလာပို့တဲ့ အလောင်းတွေကလည်း တကယ့်ထိတ်ထိတ်ကျဲတွေချည်းပဲ... အဲဒီအလောင်းခုနစ်လောင်းဟာ ကျုပ်တို့ နှစ်ရှည်လများ လိုက်ဖမ်းလို့မမိတဲ့ လူဆိုးတွေချည်းပဲ... "

"ကျိတိ"မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

"ဒါဖြင့် ဒီသူငယ်ဟာ ဒီကို ခုနစ်ကြိမ်တိတိရောက်ခဲ့ပြီးပြီပေါ့... "

"ဟုတ်ပါတယ်... "

"ဒါနဲ့တောင် မင်းက သူ့အကြောင်း ဘာမှမသိဘူးဆိုတာ ကြားလို့ကောင်းသေးရဲ့လား... "

"ဟုတ်ကဲ့... ဘာဆိုဘာမှ မသိသေးပါဘူး... ဘာဖြစ်လို့

လဲဆိုတော့ အဲဒီလူငယ်က ဒီကိုလာတာပဲ ရှိတယ်... စကား သိပ်ပြောတာ မဟုတ်လို့ပါဘဲ... အခုအချိန်အထိ ဒီလူငယ်က ကျုပ်တို့ကို စကားဆယ်လုံးပြည့်အောင် မပြောသေးပါဘူး... "

"သူ မပြောတာ ထားပါလေ... မင်းကကော သူ့ကို ဘာမှမမေးဘူးလား... ဥပမာ နာမည်လေးဘာလေးပေါ့... "

"ဟာ... မေးပြီလား... မမေးဘဲနဲ့ ဘယ်နေပါ့မလဲ... ဒီလောက်ထူးထူးဆန်းဆန်း လာလာနေမှတော့ မမေးဘဲ ဘယ်နေလိမ့်မလဲ... ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့မေးတဲ့အခါတိုင်း ပြုံးပြုံးပြီး ခေါင်းခါပြတယ်ဗျ... "

ထိုအခါ ထင်းယင်က တဟားဟားရယ်ရင်း ဝင်ပြောလိုက်လေ၏။

"ဟား... ဟား... ဟား... ဒီလူငယ်က 'ရေခဲမျက်နှာ'နဲ့ တူနေတာပေါ့ ဟုတ်လား... ဒါပေမယ့် ဟိုလူငယ်က ပြုံးနိုင်သေးတယ်ဆိုတာ တော်သေးတာပေါ့... ကျုပ်တို့ 'ရေခဲမျက်နှာ'များကျတော့ လူသေမျက်နှာကျနေတာပဲ... ဟား... ဟား... ဟား... "

ရေခဲမျက်နှာ ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်လာပြန်၏။ တဟားဟားရယ်မောနေသော်လည်း အရိပ်အခြည်ကြည့်နေသော ထင်းယင်က ထိုအချင်းအရာကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ကပျာကယာ နောက်သို့ဆုတ်သွားလေတော့၏။

ကျိုတိကမူ အနည်းငယ်စဉ်းစားရင်း...

"နေစမ်းပါဦး... ငါ မရှင်းတဲ့အချက်ကလေးတစ်ချက်တော့ မေးစမ်းပါရစေဦး... မင်းက ဒီသူငယ်ကို ဒီနေ့တွေ့တောင် မတွေ့ရသေးဘူး... ရေခဲမျက်နှာယူလာတဲ့ အလောင်းရဲ့မျက်နှာ

ကိုကြည့်ပြီးတာနဲ့ ဒီသူငယ်သတ်တယ်ဆိုတာ မင်းက ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်တာလဲ... "

လီချန်ချင်းက ပြုံးလိုက်၏။

"ဒါလား...ဒါက သိပ်မခက်ပါဘူး...သူ လာပို့တဲ့အလောင်းတွေကို ကျုပ်က အမြဲတမ်း သတိထားကြည့်တော့ သိနေတာပေါ့... သူလာပို့တဲ့ အလောင်းတိုင်းဟာ ထူးထူးဆန်းဆန်း ပြုံးပြုံးနေတာ တွေ့ရတယ်... ဒီအလောင်းရဲ့မျက်နှာမှာလည်း ဒီအပြုံးတွေ့နေရတော့ သိလိုက်တာပေါ့ဗျာ... ဒါပေမယ့် ကျုပ်လည်း ဦးနှောက်ခြောက်မတတ် စဉ်းစားနေတာပဲဗျ... သူ ဘယ်လိုသတ်လိုက်လို့ ဒီလိုပြုံးပြုံးသွားရတယ်ဆိုတာကို... "

ကျိုတိသည် ဦးခေါင်းကိုငုံ့၍ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေသည်။

ထိုစဉ် ရေခဲမျက်နှာက လက်ဝါးဖြန့်လိုက်ပြန်၏။

"ငွေငါးရာ... "

ထင်းယင်က ပြုံးလိုက်ပြီး ရေခဲမျက်နှာကို ကျီစယ်လိုက်ပြန်သည်။

"ဟော့ကောင်... ဒီငွေကို မင်းရမှာကျနေတာပဲ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တကျီကျီ တောင်းနေရတာလဲ... "

ကျိုတိသည် အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးမှ...

"အင်း... ဒီသူငယ်ဟာ ခေတ်လူမဟုတ်ဘူးလို့ ငါတော့ ယူဆတယ်... ဒီကနေ့ ငါတို့ဆွေးနွေးမယ့် ဆွေးနွေးပွဲဟာ တော်တော်အရေးကြီးတော့ ဒီသူငယ်ပါလာရင် ကောင်းလိမ့်မယ်... သူ့ကိုပါ ဖိတ်လိုက်ရင် အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်... ကဲ... "

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ရေခဲမျက်နှာကို လှမ်းပြော လိုက်၏။

"ရေခဲမျက်နှာ... ဒီအလောင်းလာပို့တဲ့ သူငယ်ကို အနောက်ဘက်က စားသောက်ခန်းထဲ ကြွဖို့ ဖိတ်လိုက်စမ်းပါ..."

ကျိုတိ ထိုစကားပြောနေစဉ်အထိ ရေခဲမျက်နှာသည် သူ၏ လက်ဝါးကို ဖြန့်ထားဆဲရှိနေ၏။ ရေခဲမျက်နှာထံမှ စကားသံ ထွက်လာသည်။

"ငွေငါးရာ... "

"အင်း... ရေခဲမျက်နှာဟာ တကယ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ပဲ... သူဟာ အင်မတန်တိကျတဲ့လူ... သူ့ကို ဘာပဲခိုင်းခိုင်း တိတိ ကျကျပဲလုပ်တယ်... ပိုလည်း မလုပ်ဘူး... လျှော့လည်း မလုပ်ဘူး၊ သူ့စကားတစ်လုံးဟာ နံရံမှာ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ရိုက်ထားတဲ့ သံတစ် ချောင်းလိုပဲ... တိကျ ခိုင်မာတယ်... "

သူသည် လီချန်ချင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး...

"ကဲ... သူ့ကို ငွေငါးရာပေးလိုက်ပါကွာ... နောက်ပြီး" ဟု ဆက်၍ပြောလိုက်လေ၏။

တစ်ဖန် ရေခဲမျက်နှာထံသို့ ပြန်လှည့်လာကာ...

"ရေခဲမျက်နှာ... ဒီငွေကို မင်းပေးရမယ့်တာဝန်အတိုင်း ပေးလိုက်နိုင်ပါပြီ... ဒါပေမယ့် သူ့ကို ဒီခြံဝင်းက ထွက်မသွား အောင်တော့ မင်းက တားမြစ်ပေးပါ"ဟု ပြောလိုက်ပြန်သည်။

ရေခဲမျက်နှာသည် လီချန်ချင်းလှမ်းပေးသည့် ငွေငါးရာ ကို လှမ်းယူကာ စကားတစ်လုံးမျှ မပြောတော့ဘဲ အလောင်းအား ဆွဲယူကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေတော့၏။

ထိုစဉ် ထင်းယင်က ရယ်မောရင်း...

"သခင်က ကြောက်ရတဲ့ အိမ်ဖော်ဆိုလို့... ကျုပ်တော့ ဒီတစ်သက်မှာ ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးသေးတယ်... "ဟု ပြောလိုက်လေ ၏။

ထင်းယင်၏စကားသံဆုံးသွားသည်နှင့် လေးနက်တည် ကြည်သော ကျိုတိ၏စကားသံ ပေါ်လာသည်။

"ထင်းယင်... မင်း သူ့ကို ဒီစကားမျိုးမပြောပါနဲ့... သူ့ သိုင်းပညာအဆင့် ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ မင်းလည်းသိပြီး သားပဲ... သူ့သိုင်းပညာအဆင့်နဲ့ ငါတို့ဆီလာပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့ မလို ပါဘူးကွာ...သူ့အဖေနဲ့ငါတို့ဟာ ကျေးဇူးမကင်းရာ မကင်းကြောင်း တွေဖြစ်နေလို့သာ သူ့အနေနဲ့ ငါတို့ဆီမှာ အိမ်ဖော်လာလုပ်နေတာ ပါ... ဒီတော့ စကားပြောရင် ကိုယ့်အလွန်မဖြစ်အောင် သတိထား ပြီးပြောပါကွာ... "

ထင်းယင်က ရယ်မောလိုက်သည်။

"ကျုပ်က နားလည်ပါတယ်ဗျာ... သူ့ကို နစ်နစ်နာနာဖြစ် အောင် ရည်ရွယ်ပြီးပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး... သက်သက်နောက် နေတာပါ... "

လီချန်ချင်းက ပြုံးရင်း ပြောလိုက်၏။

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... ထင်းယင်က ဒီလိုစကားမျိုးနဲ့ မနောက်ပြောင်ရရင် နေကို မနေတတ်တဲ့ ကောင်မို့လို့ဗျာ... "

ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လူငယ်နှင့် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်

ထားသည့် လူတို့သည် ယခုအချိန်အထိ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောကြသေးသော်လည်း သူတစ်ခွက် ကိုယ်တစ်ခွက် မနားတမ်း သောက်နေကြသဖြင့် အရက်တစ်အိုးခန့် ချောသွားလေပြီ။

ရေခဲမျက်နှာသည် လက်တစ်ဖက်မှ ငွေငါးရာကိုကိုင်၍ ကျန်သံချိတ်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အလောင်းအား တရွတ်ဆွဲ၍ အရှေ့ဘက်ချည့်ကြိုခန်းသို့ ပြန်လည်ဆိုက်ရောက်လာသည်။

သူသည် ခေါင်းတစ်လုံးအား ဖွင့်၍ သူ ဆွဲယူလာသည့် အလောင်းအား ပစ်ထည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လူငယ်ရှေ့သို့ရောက်လာကာ သူ့လက်ထဲမှ ငွေငါးရာကို လူငယ်ရှေ့သို့ ချပေးလိုက်သည်။ ချက်ချင်းလိုလိုပင် ကြမ်းပြင်၌ ထိုင်ချလိုက်ကာ အရက်သောက်နေလေတော့၏။

ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လူငယ်သည်လည်း အရက်သုံးခွက်ကို ဆက်တိုက်ပင် မော့ချလိုက်သည်။ အရက်ခွက်ကို ခေါင်းပေါ်၌ အသာအရာ ပြန်တင်လိုက်ကာ ရှေ့၌ရှိသော ငွေငါးရာကို ယူလိုက်၏။ လက်နှစ်ဖက်ကိုဆုပ်၍ ရေခဲမျက်နှာနှင့် ကျန်တစ်ယောက်တို့အား ပြုံးပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှထ၍ ထွက်ခွာရန် ဟန်ပြင်လိုက်တော့သည်။

သူ၏ခြေထောက်များကို စတင်ရွေ့လျားလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရေခဲမျက်နှာလည်း စတင်လှုပ်ရှားလေတော့၏။ လူငယ်သည် သူ့ရှေ့မှ တားဆီးနေသော ရေခဲမျက်နှာအား မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

"မင်းက ငါ့ကို ဘာကြောင့်တားရတာလဲ... "

ထိုစကားကို လူငယ်က မေးလိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ သူက

မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

"မင်းက ငါ့ကို ဘာကြောင့်တားရတာလဲ... "

ထိုစကားကို လူငယ်က မေးလိုက်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူ၏ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်သော အကြည့်က ထိုမေးခွန်းအား မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စကားမပြောဘဲ နေလည်းနေနိုင်သော လူငယ်ပါပေ။

ထိုလူငယ်က စကားမပြောဘဲ နေနိုင်သော်လည်း ရေခဲမျက်နှာအနေဖြင့် စကားမပြောဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။

"ကျုပ်သခင်က ညှော်ခန်းထဲကြွဖို့ ဖိတ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်"

လူငယ်က သူ၏ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းပြလိုက်၏။ သို့ဖြင့် [illegible]ကြယ်စွာ စကားသံပါ ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာ၏။

"ခင်ဗျားသခင်ကို ပြောလိုက်ပါ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဗျ... "

စကားသံဆုံးသည်နှင့် သူ့ခြေထောက်ကို ပြန်လည်ရွေ့လျားလိုက်ပြန်သည်။

ထိုအခါ ရေခဲမျက်နှာက ထပ်မံဟန့်တားလိုက်ပြန်သည်။

ထိုလူငယ်သည် တစ်ချက်မျှပြုံးလိုက်ပြီး လက်ဝဲဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြန်၏။ ရေခဲမျက်နှာကလည်း လိုက်၍တားပြန်သည်။ လူငယ်သည် လက်ယာဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြန်၏။ ရေခဲမျက်နှာကလည်း လက်ယာဘက်သို့လိုက်၍ ပိတ်ဆို့ပြန်သည်။

လူငယ်သည် ပခုံးကို တစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး ပြုံးလိုက်ပြန်၏။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ရိပ်ခနဲတစ်ချက်မျှ လှုပ်ရှားလိုက်၏။ အလွန်ရာ လျင်မြန်လှသော လှုပ်ရှားမှုပါပေ။ ဤကဲ့သို့သော လှုပ်ရှား

မှုမျိုးကို လျှပ်ပြက်သည်နှင့် တင်စားလောက်ပေ၏။

ထိုမျက်စိတစ်မှိတ်အချိန်အတွင်း လူငယ်သည် ရေခဲမျ
နှာ၏ ဟန့်တားပိတ်ဆို့မှုကို ကျော်လွှန်လွတ်မြောက်သွားပေ
ရေခဲမျက်နှာသည် ကမန်းတကန်း စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစွာဖြင့်
လိုက်သွားမိတော့၏။

လူငယ်မှာ ထိုအချိန်၌ အုတ်နံရံအနီးသို့ပင် ရောက်ရှိ
ချေပြီ။ သူ၏ ချိုပြုံးသောမျက်နှာ၌ အပြုံးပန်းတစ်ပွင့် ထပ်ပွင့်
ပြီး ရေခဲမျက်နှာအား လက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြလျက် နှုတ်ဆက်
သည်။

ရေခဲမျက်နှာသည် တန့်ခနဲ ဖြစ်သွားတော့၏။ သ
လိုက်ပြီ။ ဤလူငယ်အား သူ့အနေဖြင့် မည်သို့မျှ မီအောင်လ
နိုင်တော့မည် မဟုတ်။ ဤလူငယ်၏စွမ်းရည်သည် အံ့မခန်းဖြင့်
လှ၏။ ဤသို့သော လူငယ်အား သူ့အနေဖြင့် မည်သို့တားမြစ်
တော့မည်နည်း။

သူသည် သူ၏သံချိတ်အား အပေါ်သို့ မြှောက်လိုက်
ထို့နောက် သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ သံချိတ်ဖြင့် စိုက်ချလို
တော့၏။

နှုတ်ဆက်နေသော လူငယ်သည် ရေခဲမျက်နှာ ဘာ
တော့မည်ကို သိလိုက်သဖြင့် အလွန်တရာ လျင်မြန်လှသော
ရှားမှုဖြင့် ရိပ်ခနဲ ရောက်ရှိလာပြီး ရေခဲမျက်နှာ၏ လက်အား
ဆွဲလိုက်မိတော့သည်။

လူငယ်သည် လေ၏လျင်မြန်နှုန်းဖြင့် ဝင်ရောက်တား
ခဲ့သော်လည်း ထိထိမိမိ မတားဆီးနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

သံချိတ်သည် ဦးခေါင်းကို မစိုက်မိဘဲ ပခုံးအား ချိတ်မိ
ရဲခနဲ တက်လာတော့၏။ အဘယ်ကဲ့သို့ ဖြစ်
နည်း။ ရေခဲမျက်နှာတစ်ယောက် ရူးသွပ်သွားလေပြီ
မဟီ။ အဘယ်ကြောင့် ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးရသနည်း။

လူငယ်က တအံ့တသြဖြင့် မေးလိုက်၏။

"ခင်ဗျား ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ... "

ရေခဲမျက်နှာထံမှ တုန်လှုပ်ခြင်းကင်းသော စကားသံ
လူငယ်၏နားစည်ကို တိုးဝှေ့တိုက်ခတ်သွား၏။

"မင်းကို ငါတားဖို့ ငါ့မှာစွမ်းရည်မရှိတော့ဘူး... ဒီတော့
မယ်... "

လူငယ်သည် ရေခဲမျက်နှာ၏ စကားကို ရုတ်တရက် နား
နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားပြီး ငေးကြောင်သွားမိ၏။ သို့သော် သိပ်
မှာပင် ချက်ချင်းနားလည်သဘောပေါက်သွားလေ၏။ ထို့
ကြောင့် ရေခဲမျက်နှာအား ပြုံးပြလိုက်ရင်း...

"ကျုပ် နားလည်ပါပြီ... ခင်ဗျား မသေရဘူး... "

ခံစားမှု ကင်းမဲ့သော ရေခဲမျက်နှာ၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်
ခံစားမှုတစ်ရပ် ပြေးလွှားဖြတ်သန်းသွား၏။ ရေခဲမျက်နှာ
လူငယ်အား တစ်ချက်မျှ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

"ကောင်းပြီ... ငါ့နောက် လိုက်ခဲ့ပါ... "ဟု ပြောလိုက်
၏။

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ချာခနဲ ပြန်လှည့်သွားတော့
၏။ သူ၏ပခုံးစွန်းမှ သွေးနီစက်များကား တပေါက်ပေါက်ကျဆဲ။
လူငယ်သည် သူ့နောက်မှ ဖြည်းညင်းစွာ လိုက်သွားလေ၏။

ရေခဲမျက်နှာသည် လူငယ်အား ညှော်ခန်းမအတွင်းသို့
ဆောင်၍ ခေါ်သွား၏။ အတွင်းသို့ရောက်သောအခါ စားပွဲနှင့်
ခုံများအား ညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက်၏။

"ထိုင်ပါ... "

ထိုစကားဆုံးသွားသည်နှင့် လူငယ်အား ချန်ထား
ကာ ညှော်ခန်းမအတွင်းမှ ညှော်သည်များအား တစ်ချက်မျှ စော
မကြည့်တော့ဘဲ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေတော့၏။

အခန်း (၃)

သိုင်းအကျော်အမော် ခုနစ်ယောက်

လူငယ်သည် ရေခဲမျက်နှာနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ထဲတွင် မည်သို့မျှ စိတ်စနောင့်စနင်းဖြစ်ဟန် မတူချေ။ သူ၏မျက်နှာသည် [illegible]ဝင်းအတွင်းသို့ရောက်ရှိစဉ်ကကဲ့သို့ပင် ပြုံးချိုမြဲ ရှိနေသေးသည်။

ရေခဲမျက်နှာ ကွယ်သွားပြီးသည်နှင့် လူငယ်သည် အနီးရှိ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ စားပွဲ၏အခြားတစ်ဖက်တွင် ကိုရင်ကြီးတစ်ပါး ထိုင်နေ၏။ လူငယ်သည် ကိုရင်ကြီးရှိနေကြောင်း ထိုင်လျှင်ထိုင်ခြင်း ဖျတ်လတ်စွာ အကဲခတ်ပြီး ဖြစ်သည်။ ကိုရင်ကြီးသည် သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို သူ၏ဒူးများပေါ်၌ တင်ထားပြီး မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေ၏။ တစ်စုံတစ်ခုကို အာရုံဝင်စားနေဟန် တူသည်။

လူငယ်သည် အရက်ခွက်ကို ငှဲ့လိုက်ပြီး သောက်ရန် မ, ယူလိုက်၏။

ထိုစဉ်...

"ဟေ့... ဒီမှာ အရက်မသောက်ရဘူး... "

သူ့အား စိတ်ဝင်စားလေဟန်မရှိဟု ယူဆရသော ကိုရင်

ကြီးထံမှ ဟန့်တားလိုက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် လူငယ်မှာ အိုးတိုးအန်းတန်းဖြစ်သွားပြီးမှ ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ ပြုံးလိုက်မိတော့၏။

ဆင်းရဲနွမ်းပါးသောလူငယ်သည် စကားများစွာ မပြောသော်လည်း ပြောလိုက်သည့် သူ့စကားသံများက ရိုကျိုးနှိမ့်ချသံ အပြည့်ပါသည်။

"ကောင်းပါပြီ... "

လူငယ်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ အခြားစားပွဲတစ်လုံးသို့ ကူးပြောင်းကာ ထိုင်ချလိုက်ပြန်၏။

ထိုစားပွဲတွင်လည်း လူတစ်ယောက်ထိုင်နေသည်။ ထိုလူသည် တန်ဖိုးကြီးသော ဝတ်ကောင်းစားလှများကို ဝတ်စားဆင်ယင်ထားရုံမျှမက ရုပ်ရည်ရူပကာကလည်း ခန့်ညားချောမောလှပေသေး၏။

လူငယ် ထိုင်ချလိုက်သည်နှင့် ထိုလူက...

"ဝမ်းနည်းပါတယ်... ကျုပ်စားပွဲမှာ အရက်သောက်မယ့်လူမျိုးကိုတော့ ခွင့်မပြုနိုင်ပါဘူး"ဟု အားမနာတမ်း ပြောချလိုက်ပြန်သည်။

လူငယ်သည် ချက်ချင်းပင် အနီးရှိစားပွဲတစ်လုံးကို ကူးသွားပြန်သည်။

ထိုစားပွဲတွင် ချောမောလှပသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ထိုင်နေ၏။ ထိုအမျိုးသမီးသည်လည်း သည်ပုတ်ထဲကသည်ပဲပင်။ သူမက စကားတောင် မပြော။ စကားထက် ထိရောက်သည့် ရွံရှာမုန်းတီးသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ သည်လို

ကြည့်နေသော အမျိုးသမီး၏စားပွဲတွင် မည်သည့်သူကောင်းသားချက် မျက်နှာပြောင်တိုက်၍ ထိုင်ဝံ့ပါမည်နည်း။ ထိုလူငယ်ကဲ့သို့ စိတ်ထားဖြူစင်ပုံရသော မည်သူမဆို ထိုစားပွဲမျိုး၌ ထိုင်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

လူငယ်သည် ထိုစားပွဲ၌ ထိုင်ပင်မထိုင်တော့။ စတုတ္ထစားပွဲသို့ ကူးလိုက်တော့သည်။

ထိုစတုတ္ထစားပွဲ၌ ထိုင်နေသော သူမှာ ရသေ့တစ်ပါး ဖြစ်၏။ ရသေ့တစ်ပါးဖြစ်နေ၍လည်း အခြားသူများထက် ထူးကဲ၍ ချစ်ဖြစ်လာမည် မဟုတ်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူငယ် သူ့စားပွဲသို့ ဦးတည်လာကတည်းက သူ့စားပွဲပေါ်ရှိ ဟင်းခွက်များပေါ်သို့ တံတွေးများ ထွေးချလိုက်၍ ဖြစ်ပါသည်။

အဘယ်သို့နည်း။

ရောက်ပင်၊ သံပုရာပင်တို့မှ အချဉ်မျိုးချည်း သီးသကဲ့သို့ ဤဧည့်ခန်းမအတွင်း ရောက်နှင့်နေပြီး သူတိုင်းသည် လူစိမ်းဧည့်သည်တစ်ဦးအား ဤသို့ပင် မဖွယ်မရာရိုင်းစိုင်းစွာ ဆက်ဆံတတ်ကြလေသလော။

လူငယ်သည် ပြုံးလိုက်ပြီး သူ၏ပခုံးကို တစ်ချက်မျှ တွန့်လိုက်မိ၏။ သည်စားပွဲက လက်မခံချင်လျှင် နောက်စားပွဲတစ်ခုပေ၏။ အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ၏ဖိတ်ကြားချက်ကို လက်ခံပြီးမှတော့ ဤသူများ၏ မဖွယ်မရာ ဆက်ဆံမှုကြောင့် ဧည့်ခန်းပြင်သို့ မထွက်နိုင်။ ထို့ကြောင့် ပဋ္ဌမစားပွဲသို့ ခရီးဆက်ရပြန်တော့၏။

ထိုပဋ္ဌမစားပွဲတွင်မူ အလွန်ဝ၍ အလွန်ရုပ်ဆိုးသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ထိုင်နေ၏။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးကမူ

သူ့အား ရှုံ့ရှာမှုန်းတီးသောအကြည့်ဖြင့်လည်း မကြည့်။ သူ့အ
မလိုမလား နှင်ထုတ်မည့်အရိပ်အရောင်လည်း မပြချေ။ သို့သေ
သူမ၏ရှေ့စားပွဲပေါ်မှ ဟင်းလျာများကား ကုန်လုနီးပါးဖြစ်နေ
ပြီ။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ လူငယ်က စတင်မျက်မှောင်ကု
သွားမိတော့သည်။ မည်သည့်စားပွဲသို့သွားလျှင် ကောင်းလေမ
နည်းဟု စဉ်းစားတွေးတောနေခိုက်၌ စားပွဲတစ်လုံးမှ လူတ
ယောက်ဖိတ်ခေါ်သံကို စတင်ကြားလိုက်ရလေ၏။

"ဒီမှာ သူငယ်... ကျုပ်စားပွဲကို လာထိုင်နိုင်ပါတယ်..."

ရှောက်ပင်၊ သံပုရာပင်မှ သကြားသီး သီးလေပြီလာ
မဆိုနိုင်။ လူမှုရေးနယ်ပယ်အတွင်းမှ ရှိသင့်ရှိထိုက်၊ ရှိရစမြဲဖြ
သော ပဋိသန္ထာရစကားကို စတင်ကြားလိုက်ရသည်။ ပျားရည်
လောင်းထည့်လိုက်သကဲ့သို့ နားဝင်ချိုလှပါဘိခြင်း။

လူငယ်သည် အသံကြားရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိတော့
သည်။ ထိုစားပွဲတွင် သူတောင်းစားတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်ကို
တွေ့ရ၏။ ထိုသူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ညစ်ပတ်ပေရေနေသည်။ ထိုသူ
၏ ဆံပင်များမှာလည်း ကျီးသိုက်၊ ဘုတ်သိုက်ကပင် အရှုံးပေး
လောက်အောင် ရှုတ်ပွပွလိမ်နေသည်။ အဆိုးဆုံးအချက်ကား သူ
တစ်ကိုယ်လုံးမှ ချွေးနံ့တထောင်းထောင်း ထွက်နေခြင်းပေတည်း။

လူငယ်သည် လုံးဝတုံ့ဆိုင်းခြင်းမရှိဘဲ ထိုစားပွဲသို့လျှောက်
သွားလေတော့၏။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... "

လူငယ်သည် ကျေးဇူးတင်စကားပြောရင်း ခုံလွတ်တွင်

ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ဖိတ်ခေါ်သူ သူတောင်းစားက လိုလိုလားလား
ပြုံးလိုက်ပြီး...

"ဒါများ ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူးဗျာ... ဒါပေမယ့်
အားနာနေတယ်... ကျုပ်စားပွဲမှာ အရက်ကုန်နေတာက တော်
တော့်ကို စက်နေတယ်... "

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဝက်သားတုံးကြီးတစ်တုံး
ကို တူနှင့်ညှပ်ကာ သူ၏ဝါကျင့်ကျင့်အရောင်သမ်းနေသော သွား
ကြီးများဖြင့် ဖွဲ့ရွဲ့ကိုက်ဝါးလိုက်ပြီး ကျန်နေသည့် အသားတစ်ဝက်
ကို လူငယ်၏ပန်းကန်အတွင်းသို့ ထည့်ပေးလိုက်၏။

ထိုစဉ် အိမ်ဖော်လူငယ်တစ်ယောက်သည် အရက်အိုး
တစ်လုံး လာရောက်ချပေးသွား၏။ ထို့ပြင် အိမ်ဖော်လူငယ်သည်
ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လူငယ်အား ဦးညွှတ်လျက် တောင်းပန်စကား
ဆိုလိုက်သည်။

"အရက်ချပေးဖို့ နောက်ကျတဲ့အတွက် သည်းခံပါ ခင်
ဗျာ... "

"အိုး... ကိစ္စမရှိပါဘူး... "

ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လူငယ်သည် လက်ကိုကာရင်း တုံ့
ပြန်စကားပြောလိုက်၏။ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားတော့မည့်ဟန်ပြင်
နေသည့် အိမ်ဖော်လူငယ်အား လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်၏။ ငွေတစ်
ရာ ထည့်ထားသည့် အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ထိုအိမ်ဖော်လူငယ်
ကလေး၏ လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

အိမ်ဖော်လူငယ်ကလေးမှာ သူ့တစ်သက်၌ တစ်ကြိမ်
တစ်ခါမျှ မကြုံဘူးသော အဖြစ်အပျက်အတွက် ဘာပြောရမည်မှန်း

မသိအောင်ဖြစ်သွားရလေတော့၏။ အတန်ကြာမှ ထစ်အအ,ဖြင့်...

"ဒါ... ဒါ... ဘာလုပ်ဖို့လဲ ခင်ဗျာ... "

လူငယ်က ပြုံးလိုက်၏။

"မင်းဖို့ မုန့်ဖိုးပဲ... ယူပါ... "

အိမ်ဖော် လူငယ်သည် သူနားကြားစကားကို မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားသည့်ဟန်ဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားပြန်တော့၏။ သူသည် လူငယ်အား အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် အခန်းတွင်းမှ ရုတ်တရက် ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

သူတောင်းစားသည် ရက်ရောလှသော လူငယ်၏အပြုအမူကို တအံ့တသြ ကြည့်နေမိရာမှ လေသံတိုးတိုးဖြင့်...

"ကျုပ်မှာလည်း ခုတလော ငွေအတော့်ကို ကျပ်နေတယ်... အဲဒါ ခင်ဗျားမှာ ပြေလည်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကိုလည်း ငွေနည်းနည်းလောက်... "

"ရော့... ငွေလေးရာ... "

"ဗျာ... "

ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လူငယ်သည် သူ့၌ကျန်ရှိနေသော အသပြာငွေလေးရာအား ရောရောရှူရှူဖြင့် သူတောင်းစားရှေ့သို့ ထိုးပေးလိုက်၏။

လူငယ်က...

"ကျုပ်မှာ ဒါပဲကျန်တော့တဲ့အတွက် နည်းတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့ဗျာ... ဒီထက် ပိုမပေးနိုင်တဲ့အတွက် ကျုပ်လည်း စိတ်မကောင်းပါဗျာ... "

သူတောင်းစားသည် လူငယ်ပေးသည့် ငွေလေးရာအား ယူလိုက်ပြီ၊ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

"အင်း... ကျုပ်မှာ တကယ်လိုနေတာက ငွေခြောက်ရာဗျ... ရမယ့်ရတော့လည်း ငွေက တောင်မမီမြောက်မမီနဲ့... ခင်ဗျားကလည်း၊ ကိုးရိုးကားရားနဲ့ ငွေလေးရာထဲပါလာရသလားဗျာ... ခြောက်ရာလောက်ပါလာရင် ဘယ်လောက်အဆင်ပြေလိမ့်မလဲ..."

လူငယ်က ပြုံးလိုက်၏။ ချက်ချင်းပင် သူ့ကိုယ်ပေါ်၌ ဝတ်ဆင်ထားသော မွေးပွနှင်းကာအင်္ကျီကြီးအား လျင်မြန်စွာ ချွတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူတောင်းစားအား အင်္ကျီကြီးလှမ်းပေးလိုက်သည်။

"ရော့ပါ... ယူပါ... ဒီအင်္ကျီက ဟောင်းနေပေမယ့် အမျိုးအစားကောင်းတဲ့အင်္ကျီမို့ ခင်ဗျားမှာလိုနေတဲ့ ငွေနှစ်ရာလောက်တော့ တန်ပါတယ်ဗျာ... ဒါပါယူသွားရင် ခင်ဗျားမှာရှိနေတဲ့ အခက်အခဲပြေလည်ရောပေါ့... "

သူတောင်းစားသည် အင်္ကျီအား လှမ်းယူလိုက်၏။ သို့သော် အင်္ကျီအား ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် သေချာစေ့စပ်စွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်ပြီး...

"အင်း... ဆိုးတော့မဆိုးပါဘူး... အင်္ကျီကတော့ တော်တော်ကလေးကို ဟောင်းနေတာပဲ"ဟု ပြောလိုက်၏။

"ဒီအင်္ကျီ သွားပေါင်ရင် အများဆုံး တစ်ရာ့ငါးဆယ်လောက်ပဲ ရမှာပဲ... ဒီထက်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှပိုရမှာ မဟုတ်

ဘူး... အေးလေ... ဘယ်တတ်နိုင်တော့မလဲ... ကျုပ်ကပဲ အနာခံရတော့မှာပေါ့... ”

လူငယ်ကမူ သူတောင်းစား၏စကားများကို ပြုံးလျက်နားထောင်သည်။ သူ၌ မွေးပွ နှင်းကာအင်္ကျီကြီး မရှိတော့သဖြင့် အင်္ကျီပါးကလေးတစ်ထည်မျှနှင့်သာ သဘာဝ၏အအေးဒဏ်ကို တွန်းလှန်နေရတော့သည်။ အအေးဒဏ်ကိုမူ အတော်ကလေး ခံနိုင်ဟန်ရှိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အအေးဒဏ်ကြောင့် သူ၌ မည်သို့မျှ မခံစားရလေဟန် တွေ့ရှိနေကြရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူတောင်းစား၏ တင်စီးလွန်းသော အပြုအမူအတွက် လူငယ်က မည်သို့မျှ ခံစားရဟန် မတူသော်လည်း သူတို့စားပွဲအနီးမှ လူကမူ လူငယ်၏ကိုယ်စား မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လာဟန်တူ၏။

“ဟေ့ကောင်... မင်းဟာ တကယ်အရှက်နည်းတဲ့ကောင်ပါလား... သူများပိုက်ဆံကို တောင်းတယ်... အင်္ကျီကိုယူတယ်... ထားပါတော့... အေးအေးဆေးဆေး ယူပါတော့လား... ခုတော့ အလကား ချေးများနေသေးတယ်... အလကားရတဲ့နွား သွားဖြဲကြည့်နေသေးတယ်... မင်းလိုကောင်မျိုး ကောင်းကောင်းကြီး ဆုံးမဖို့ကောင်းတယ်... ”

သူတောင်းစားသည် ထိုလူအား လှမ်းကြည့်ရင်း...

“မင်းက ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲ... ”

ထိုလူက...

“ဘယ်သူ့ကို ပြောရမှာလဲ... မင်းကို ပြောနေတာကွ... ”

ထိုအခါ သူတောင်းစားသည် အားရပါးရ ရယ်မောလေ

[illegible]၏။

“ဟား... ဟား... ဟား... ငါ့ကိုပြောနေတာကိုး...ကောင်း [illegible]... အိပ်ကောင်းတယ်... ”

ထိုလူသည် သူ့စားပွဲမှထပြီး လူငယ်ရှိရာသို့ လျှောက်လာ[illegible]၏။ လူငယ်ကမူ သူတောင်းစား၏ အပြုအမူများကိုကြည့်၍ [illegible]သည်။

ထိုလူက လူငယ်အား...

“ငါ့ညီ... ဒီကောင်က ကြီးနိုင်ငယ်ညှဥ်းဆိုတဲ့ လူစားမျိုး[illegible]... ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ အပေါင်းအသင်းလုပ်ရင် ငါ့ညီ မှားမှာပေါ့... ဒီ[illegible] ဒီလိုလူစားမျိုးနဲ့ အပေါင်းအသင်းမလုပ်ပါနဲ့... နစ်နာစရာရှိ[illegible] ငါ့ညီပဲ နစ်နာလိမ့်မယ်... ”

သူတောင်းစားသည် ထိုလူ၏စကားများကို ကောင်း[illegible]ကြီး ကြားသိနေသည်။ သို့သော် ထိုစကားများကို မကြား[illegible] အရက်ကိုသာ မနားတမ်းမော့သောက်နေ၏။ [illegible]ကြာမှ...

“ဟင်း... ကောင်းလိုက်တဲ့အရက်... ပိုက်ဆံမပေးဘဲ [illegible]ရလို့လား မသိဘူး... အရက်က တကယ့်ကိုကောင်းနေ[illegible]... ဒီလိုအရက်မျိုးမှ အားရပါးရ မသောက်ရင် ဘယ်လောက် [illegible] ဖြစ်သွားမလဲ... ခွင့်သာဆဲမှ မခဲချင်လျှင် အလွဲနှင့်ပြင် [illegible]လိမ့်လား... ခွင့်သာခိုက်မှ မလိုက်ချင်လျှင် အမိုက်နှင့်ပြင် [illegible]လိမ့်လားဆိုတာ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးပေါ့... သောက်ခွင့် [illegible]လမ်းသာတုန်း မသောက်ဘဲနဲ့ အလကားလေကုန်ခံမယ့် [illegible] ဒီအရက်သောက်တာက လူလိမ္မာ ပိုပီသတယ်... ဟား...

ဟား... ဟား... "

ထိုလူသည် ဒေါသဟုန်းဟုန်း ထလာတော့၏။သူတော[illegible]
စားအား တိုက်ခိုက်တော့မည့်ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်၌ အရုပ်ဆိုး[illegible]
အမျိုးသမီးက ဝင်ရောက်ဟန့်တားလိုက်တော့သည်။

"အစ်ကိုချောင်... ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်... သူနဲ့[illegible]
ပြီး ရန်ဖြစ်မနေပါနဲ့တော့... "

ထိုလူသည် နှာခေါင်းတစ်ချက် ရှုံ့လိုက်ပြီး သူစား[illegible]
ပြန်ထိုင်လိုက်လေ၏။

ထိုစဉ် အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

"ညီ့သည်အားလုံး အခုလောက်ကြာအောင် သည်[illegible]
စောင့်ဆိုင်းနေကြတာကို ကျုပ်က အများကြီး ကျေးဇူးတင်[illegible]
တယ်... "

ထိုစကားကို ပြောရင်း လီချန်ချင်းသည် အခန်းထဲ[illegible]
လှမ်းဝင်လာလေတော့၏။

သူတောင်းစားဂိုဏ်းမှ 'ကျင်းပုဟန်'သည် လီချန်ချ[illegible]
ရောက်ရှိလာသည်ကိုတွေ့ရသောအခါ သူစားပွဲမှ မတ်တတ်[illegible]
လိုက်သည်။

သူက...

"တခြားလူဆိုရင်တော့ ကျုပ်အနေနဲ့ ဒီလောက်သည်[illegible]
ပြီး မစောင့်နိုင်ပါဘူးလေ... ခင်ဗျားကိုတော့ တစ်နှစ်ပဲစောင့်[illegible]
စောင့်ရ စောင့်နိုင်ပါတယ်ဗျာ... "

လီချန်ချင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

"အခုလို ကျုပ်ကို အလေးထားပြုတဲ့အတွက် ကျုပ်က
အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... "

လီချန်ချင်းသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ညီ့သည်အားလုံး
[illegible]ချက်ဝေ၍ အကဲခတ်လိုက်၏။

"ကျုပ်စိတ်ထဲမှာရှိတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကိုတော့ မပြော
[illegible]ဖော်ပြောရမှာပဲ... အခုလို သိုင်းလောကမှာ အကျော်
[illegible]ဆိုတဲ့ သိုင်းပညာရှင်တွေနဲ့ တွေ့ရတဲ့အတွက် ဂုဏ်ယူလို့
[illegible] ဖြစ်နေပါတယ်... "

သူသည် လူငယ်အား လှမ်းကြည့်ပြီး မေးလိုက်၏။

"ကျုပ်တို့ရဲ့ ဖိတ်ကြားချက်ကို အခုလို လက်ခံတဲ့အတွက်
ကျုပ်တို့က သိပ်ဝမ်းမြောက်ပြီး သိပ်ကျေးဇူးတင်နေပါတယ်...
[illegible]ရဲ့နာမည်ကို ကျုပ်တို့သိပါရစေ... "

လူငယ်က ပြုံးလိုက်၏။

"ကျုပ်က ကျော်ကြားထင်ရှားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်
မဟုတ်ပါဘူး... အညတရတစ်ယောက်ဆိုတော့ ကျုပ်နာမည်ကို
[illegible]နေလည်း အပိုပါပဲ... ဒီတော့ ကျုပ်နာမည်ကို မပြောပါရ
[illegible]... "

လီချန်ချင်းကလည်း ပြုံးလိုက်၏။

"ထားပါလေ... ဒါဟာ ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး... ခင်ဗျား
မပြောချင်တာကို အတင်းမပြောခိုင်းလိုပါဘူး... "

ထိုစဉ် ယုယုဆိုသူ အမျိုးသမီးက စတင်၍ မေးခွန်းထုတ်
[illegible]တော့၏။

"လူကြီးမင်းတို့က ကျွန်မတို့တစ်သိုက်ကို ဘာကြော ဖိတ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းရင်းကို သိပါရစေရှင်... "

လီချန်ချင်းက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

"ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါ... ကျုပ် ပြောပြပါမယ်... ဒီက ဧည့် သည်များကို စိတ်မရှည်နိုင်လောက်အောင် အချိန်ဖြုန်းနေမိတဲ့ အတွက်လည်း ကျုပ်က တောင်းပန်ပါတယ်... "

လီချန်ချင်းသည် ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်၍ လည်ချောင် ရှင်းလိုက်၏။

"အခုလို သိုင်းလောကမှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော် ကြားနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ခုနစ်ယောက်ကို အခုလိုဖိတ်ကြားရတာ တော့... ခင်ဗျားတို့အားလုံးဆီက အကူအညီတစ်ခု တောင်းချ လို့ပါပဲ... "

"ဟုတ်ကဲ့ ဆက်ပြောပါ... ကျွန်မတို့က ဘယ်လိုအကူ အညီမျိုးများ ပေးရမှာလဲရှင်... "

လီချန်ချင်းက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

"ဒီကိစ္စကို... အခုကြွရောက်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံ သဘောပေါက်သွားအောင် အကြောင်းအရာ အသေးစိတ်ပြောပြ ပါရစေ... "

သူသည် ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်လိုက်ပြီး စကားစတော ၏။

"လွန်ခဲ့တဲ့ ကိုးနှစ်က သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ပွက်လော ထသွားအောင် ဂယက်ရိုက်သွားတဲ့ ကိစ္စကြီးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်ခဲ့ ပါတယ်... ဒီကိစ္စကြီးကြောင့် နာမည်ကျော်ကြား ထင်ရှားတဲ့သိုင်း

[illegible] တော်တော်များများ သေဆုံးသွားခဲ့ကြရပါတယ်... "

ကိုရင်ကြီး ထင်းဖန့်က ကြားဖြတ်၍ ပြောသည်။

"ခင်ဗျားက 'အတုမဲ့သိုင်းပဒေသာ'အကြောင်းကို ပြော [illegible]... "

"ဟုတ်ပါတယ်... အဲဒီအကြောင်းပါပဲ... "

လီချန်ချင်းက ခေါင်းညိတ်ရင်း ဝန်ခံလိုက်၏။ နောက် [illegible]များ။ စေဒကတက်သံများ မကြားရသဖြင့် လီချန်ချင်း [illegible] စကားကို ဆက်သည်။

"ဖြစ်ပုံက ဒီလိုပါ.. တစ်ယောက်ယောက်တော့ တစ် [illegible]ယောက်ပါပဲ... ဘယ်တစ်ယောက်ယောက်မှန်းတော့ မသိ [illegible]... အဲဒီတစ်ယောက်ယောက်က သတင်းလွှင့်လိုက်တယ်... အတုမဲ့သိုင်းပဒေသာကျမ်းကို ဟန်ဆန်းတောင်မှာ တွေ့ခဲ့တယ် [illegible]... အဲဒီသတင်းဟာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို ပျံ့နှံ့သွားပြီး [illegible]သမားတွေဟာ ဟန်ဆန်းတောင်ကို အလုအယက် ပြေးကြ [illegible]ပါ... "

[illegible]နှုန်းဟုန်အမည်ရှိသော ရသေ့က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်... ဒီကိစ္စကို ကျုပ်လည်း [illegible]ကောင်းကြားသိခဲ့တယ်... ဟန်ဆန်းတောင်ကို သွားကြ [illegible]သမားတွေဟာ အချင်းချင်း မညှာမတာ သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြ [illegible]... "

လီချန်ချင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်... သူတို့ဟာ 'အတုမဲ့သိုင်းပဒေသာကျမ်း' ကို တစ်ယောက်ယောက်လက်ထဲ ရောက်သွားမှာကို သိပ်စိုးရိမ်

ကြတယ်… ကိုယ်ပဲ ပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့ အတ္တစိတ်ပေါ့လေ… အဲဒီ အတ္တ
စိတ်ကြောင့် ဟန်ဆန်းတောင်ကို သွားသမျှလူတိုင်း တစ်ယောက်
ကိုတစ်ယောက် ဦးအောင်သတ်ကြတော့တာပဲ… သေချိန်ရောက်
လာတော့ ဒီအတိုင်းဖြစ်လာရတာပဲ… ယူနေတစ်ရာထက်မက ဝေး
ကွာတဲ့အရပ်ကနေပြီး ကိုယ့်ရဲ့အစာကိုမြင်နိုင်တဲ့ လင်းတဟာ သေ
ချိန်ရောက်လာတဲ့အခါမှာ ကိုယ့်အနီးရောက်နေတဲ့ ကျော့ကွင်းကို
မမြင်သလိုပေါ့လေ… ”

ခြသေ့်ကြီးချောင်ဝူးဟု အမည်ခံသော သိုင်းသမားက
သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ကာ…

“ပြောစမ်းပါဦးဗျာ… ဒီသိုင်းသမားတွေဟာ ဘာဖြစ်လို့
ဒီလောက်တောင် အချင်းချင်းသတ်နေရတာလဲဗျာ… ”

လီချန်ချင်းက ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့် ညည်းညည်းည
ညူပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ… ”

သူသည် ထိုစကားကိုပြောပြီး အနည်းငယ်ဆွဲ၍ စဉ်
စားနေသည်။ ပြောရမည့်စကားများကို အကွက်ကျကျဖြစ်အောင်
စီစဉ်နေပုံရသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်… ကျုပ် မှတ်မိသလောက်တော့ အဲ
အချိန်ဟာ ဆယ့်တစ်လပိုင်း ဖြစ်ပါတယ်… ရာသီဥတုကလည်း
အင်မတန်အေးပါတယ်… နှင်းတွေကလည်း တဖွဲဖွဲကျနေချိန်ပေါ့…
သိုင်းသမားတွေက ဟန်ဆန်းတောင်ကို သူထက်ငါ အလုအယက်
သွားကြတာပဲ… ဘယ်လောက်တောင် ရောက်ချင်စိတ်ပြင်းပြနေ
သလဲဆိုရင်… လမ်းပေါ်မှာတွေ့ရတဲ့ သူတို့ရဲ့မိတ်ဆွေသင်္ဂဟတွေ

[illegible]တွေကိုတောင် မြေမြှုပ်မပေးနိုင်ဘူး… ”

ပြောရင်းပြောရင်း လီချန်ချင်း၏အသံသည် တဖြည်း
ဖြည်း တိမ်ဝင်လာသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်၌လည်း ဆွေးမြည့်ကြေ
ကွဲသော အရိပ်အရောင်များ ဖုံးလွှမ်းလာသည်။ လီချန်ချင်းသည်
ပုံပြင်ကို ပြန်ဆက်၏။

“နောက်ဆုံးတော့… ဟန်ဆန်းတောင်ကို ရောက်သွားတဲ့
သိုင်းသမားတွေဟာ စုစုပေါင်းနှစ်ရာလောက်ပဲ ရှိတော့တယ်…
ဒီသိုင်းသမားနှစ်ရာလောက်ဟာ အုပ်စုနှစ်ဆယ့်ခုနစ်စုဖွဲ့ပြီး…
အချင်းချင်းတိုက်ခိုက်လိုက်ကြတာ ဟန်ဆန်းတောင်တစ်တောင်
[illegible]ချင်းချင်းနိသွားတော့တာပဲ… သူတို့အချင်းချင်း သတ်
ဖြတ်ကြတဲ့ရက်တွေ ဘယ်လောက်ကြာတယ် မှတ်သလဲ… ”

ဧည့်သည်များအတွင်းမှ အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဘယ်လောက်ကြာသလဲ… ”

လီချန်ချင်းက ကြေကွဲစွာ ပြုံးလိုက်၏။ သူ့အပြုံးမှာ မပီ
သချေ။ မဲ့လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေ၏။

“ဆယ့်ကိုးရက်တောင် ကြာတယ်… ”

ကိုရင်ကြီးထင်းဖန့်သည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်
ချလိုက်၏။

“အင်း… ဒီသတင်းကို ကျုပ်လည်းကြားလိုက်ရပါတယ်…
နိမိတ်မကောင်းစရာ သတင်းပါပဲဗျာ… ဒီသိုင်းသမားနှစ်ရာလောက်
ဟာ အချင်းချင်း ခုတ်ထစ်သတ်ဖြတ်ကြပြီး… နောက်ဆုံးဆယ့်
တစ်ယောက်ပဲ ကျန်တယ်လို့ ကျုပ် သိခဲ့ရတယ်… ”

လီချန်ချန်းက ထိုသတင်းကို အတည်ပြုသည့်အလား

ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

"မှန်ပါတယ်... နောက်ဆုံးကျန်တဲ့ သိုင်းသမားဆယ့်တစ်
ယောက်တို့ဟာ အသက်တော့ မသေကြပါဘူး... ဒါပေမယ့်... ဒါ
ပေမယ့်... "

"ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သွားသလဲ... ဆက်ပြောပါ... "

ညှော်ပရိသတ်အတွင်းမှ သိချင်သည့်ဆန္ဒပြင်းပြသည့်
အသံတစ်သံ စူးရှစွာ ပေါ်လာပြန်၏။

လီချန်ချင်းက...

"သူတို့ဆယ့်တစ်ယောက်ဟာ မသေကြပါဘူး... ဒါပေ
မယ့် အတွင်းဒဏ်ရာတွေ အပြင်းအထန် ရရှိသွားခဲ့ကြရပါတယ်..."

စကားပြောနေသော လီချန်ချင်း၏မျက်ဝန်းအိမ်အတွင်း
မှ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ စီးကျလာလေတော့၏။

အခန်း (၄)

အတုမဲ့သိုင်းပဒေသာ

အခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ အတန်
[illegible]မှ လီချန်ချင်းက သူ့စကားကို ပြန်ဆက်သည်။

"ယူကျုံးမရစရာကောင်း၊ ခံပြင်းစရာကောင်းတာက
[illegible]တောင်ပေါ်မှာ 'အတုမဲ့သိုင်းပဒေသာကျမ်း'ရှိတယ်ဆိုတဲ့
[illegible]ဟာ မဟုတ်မမှန်တာပါဘဲ... မသမာတဲ့ လူတစ်ယောက်
[illegible] လုပ်ကြံသတင်းလွှင့်လိုက်တာလို့ နောက်မှသိရတယ်... "

ညှော်သည်အချို့ထံမှ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားသည့် အာမေဋိတ်
[illegible] ထွက်ပေါ်လာတော့၏။ လီချန်ချင်းကမူ ပင်ပန်းနွမ်းလျ
[illegible] [illegible]ရှိကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်လေ၏။

ညှော်သည်များသည် လီချန်ချင်းကိုကြည့်၍ လုံးဝငြိမ်
သက်နေမိကြ၏။

လီချန်ချင်းသည် ထိုင်လျက်မှ သူ့စကားကို ဆက်ပြော
သည်။

"နောက်ဆုံးကျန်တဲ့ လူဆယ့်တစ်ယောက်ထဲမှာ ဘယ်
သူတွေပါတယ် မှတ်သလဲ... "

"ပြောပါ... ပြောစရာရှိတာ ဆက်ပြောပါ... "

"အဲဒီ ဆယ့်တစ်ယောက်ထဲမှာ ကျုပ်တို့ညီအစ်ကို သုံးယောက်ရယ်... "

ဧည့်သည်များအတွင်းမှ တီးတိုးဝေဖန်သံတစ်ခု ထွက် ပေါ်လာ၏။

"ဟာ... ဒါကြောင့်မို့ သူ ဒီလောက်အသေးစိတ်သိနေတာ ကိုး... "

လီချန်ချင်းက...

"ရှောင်လင်ကျောင်းက ဆရာတော်တစ်ပါးရယ်... ဟူ တန်းဂိုဏ်းက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရယ်...ဓားပါရဂူ ဆင်ထင်းကျင်းရယ်... စုစုပေါင်း ခြောက်ယောက်က အဖွဲ့ကလေးတစ်ဖွဲ့အဖြစ် စုစည်း ပြီး... 'အတုမဲ့သိုင်းပဒေသာကျမ်း'ထားတယ်ဆိုတဲ့ လိုဏ်ဂူထဲကို ဝင်ခဲ့ကြတယ်... "

ဧည့်သည်များသည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ကြ။

"ကျုပ်တို့ခြောက်ယောက်လိုဏ်ဂူထဲ ရောက်သွားတဲ့အခါ အတုမဲ့သိုင်းပဒေသာကျမ်း မပြောနဲ့... စာရွက်တစ်ရွက်တောင် မတွေ့ရဘူး... ဒါပေမယ့် လိုဏ်ဂူနံရံပေါ်မှာတော့ စာကြောင်းတစ် ကြောင်း ရေးထားတာ တွေ့ရပါတယ်... စာကတော့ 'ခင်ဗျားတို့ အားလုံး အလိမ်ခံရပြီ'တဲ့... ကဲ... ကောင်းရော... "

လီချန်ချင်း၏မျက်နှာ၌ ဝမ်းနည်းနောင်တရသည့် အရိပ် အရောင်များ ဖုံးလွှမ်းလာသည်။ 'နောင်တ'ဆိုသည့် စကားအတိုင်း ပင် ထိုနောင်တကို ဘယ်တော့မှ ကြိုတင်၍ ရမထားနိုင်ပေ။ သူ သည် လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး သူ့ဇာတ်လမ်းကို ဆက် ပြောပြန်၏။

"ခင်ဗျားတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်ကြပါတော့ဗျာ... ကျုပ်တို့ အားလုံး ခင်ဗျားတို့ပဲ ကိုယ်စားဝင်ပြီး ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ကြပါ တော့... ကျုပ်တို့ခြောက်ယောက်ဟာ အလိမ်ခံလိုက်ရမှန်းလည်း သိရော... ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်ပစ်ချင်တဲ့စိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်လာတော့တာပဲ... ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီး နဲ့ ဓားပါရဂူ ဆင်ထင်းကျင်းရယ်ကတော့ ဒီလိုဏ်ဂူထဲမှာပဲ ကိုယ့် ကိုယ်ကို သတ်သေသွားခဲ့ကြတယ်... "

လီချန်ချင်းသည် ခေတ္တစကားရပ်၍ ဧည့်သည်များကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ဧည့်သည်အားလုံး စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြသည်ကို တွေ့ရသောအခါမှ သူ့စကားကို ထပ် ဆက်သည်။

"ဟူတန်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကတော့ အတွင်းဒဏ်ရာအပြင်း အထန်ရရှိပြီး ဟူတန်းတောင်ကို ပြန်သွားတယ်... နောက်တော့ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ပဲ သေဆုံးသွားတယ်လို့ ကြားရပါတယ်... ဒါကြောင့် ပဲ ဒီဟုန်းက ဟန်ဆန်းတောင်သွားကြတဲ့ သိုင်းသမားတွေထဲမှာ အသက်မသေဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့သိုင်းသမားဆိုလို့ ကျုပ်တို့ ညီအစ် ကိုသုံးယောက်ပဲ အသက်ရှင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်... "

လီချန်ချင်း၏စကားဆုံးသွားသောအခါ ဧည့်ခန်းအတွင်း ရှိ ဧည့်သည်များသည် ပို၍ တိတ်ဆိတ်သွားကြတော့၏။ အားလုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကြလေပြီ။

လီချန်ချင်းသည် စကားမပြောဘဲ အတန်ကြာ စောင့် ဆိုင်းနေ၏။ သူ၏စကားများသည် ဧည့်ခန်းအတွင်းရှိ ဧည့်သည် များ၏နှလုံးသားကို မည်မျှဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းနိုင်ကြောင်း အကဲခတ်

နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်...

"ဒီ ဟန်ဆန်းတောင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အတုမဲ့သိုင်းပဒေသာကျမ်းကြောင့် တရားမျှတပြီး ဖြောင့်မှန်ရဲရင့်တဲ့ သိုင်းသမားတော်တော်များများ အသက်သေဆုံးခဲ့ကြရပါတယ်... နေ့အလင်းပျောက်ရင် ညအမှောင်ကြီးစိုးသလို... ရဲရင့်ဖြောင့်မတ်တဲ့ သိုင်းသမားတွေ ပျောက်ကွယ်သွားတော့ မတော်မတရားလုပ်တတ်တဲ့ လူဆိုးလူညစ်သိုင်းသမားတွေ တစ်နေ့တခြား အတင့်ရဲပေါ်များလာတော့တာပဲ... ဖွတ်မိကျောင်းဖြစ် မြစ်မချမ်းသာဆိုတာလို လူဆိုး လူညစ် သိုင်းသမားတွေကြောင့် သိုင်းလောကကြီးတစ်ခုလုံး ညစ်နွမ်းလာသလို အပြစ်မဲ့တဲ့ အရပ်သူ အရပ်သားတွေလည်း ကျီးလန့်စာစား ဖြစ်နေကြရတယ်... ဒီအခြေအနေအတိုင်းသာ ဆက်သွားမယ်ဆိုရင် သိုင်းလောကကြီးတစ်ခုလုံး မတော်မတရားပြုတဲ့ သိုင်းသမားတွေ လွှမ်းမိုးသွားမှာကို ကျုပ်တို့ တွေးတော့ စိုးရိမ်မိလာပါတယ်... "

ခြင်္သေ့ကြီးဟုအမည်ရသော ချောင်ဝူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး လီချန်ချင်းအား မေးပြောပြောလိုက်၏။

"ဩော်... ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့က အခုလိုဆုငွေထုတ်ပြီး လူဆိုး လူညစ်သိုင်းသမားတွေကိုလိုက်ပြီး သတ်နိုင်းတာပေါ့... ဟုတ်လား... "

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... အမှန်အတိုင်းပါပဲ... "

ဝါစုကူးဟု အမည်တွင်သော မိန်းကလေးကလည်း လှမ်း၍ပြောသည်။

"စောပ်ပါတယ်ရှင်... အင်မတန် မှန်မြတ်ပြီး လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့လုပ်ရပ်ပါပဲ... ရှင်တို့ရဲ့လုပ်ရပ်ဟာ အင်မတန် ချီးကျူးဂုဏ်ပြုထိုက်တဲ့ လုပ်ရပ်ပါပဲရှင်... "

လီချန်ချင်းက သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး...

"ဟုတ်ကဲ့... ခင်ဗျားတို့ရဲ့ စာနာထောက်ထားတဲ့ စေတနာစကားအတွက် ကျုပ်က အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့မှာ အခက်အခဲကြီးရှိနေပါတယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့... အခုလို ဆုငွေထုတ်ပြီး လူဆိုးလူညစ်သိုင်းသမားတွေ ပေးခဲ့ရတဲ့အလုပ်ဟာ အင်မတန် ငွေကုန်ကြေးကျများတဲ့ အလုပ်ဖြစ်ပါတယ်... "

လီချန်ချင်းသည် စကားကို ခေတ္တရပ်လိုက်ပြီး ဧည့်သည်များကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

"ကျုပ်တို့လုပ်ငန်းမှာ လိုအပ်မယ့် ငွေရဖို့အတွက် ကျုပ်တို့ဟာ လျှောက်ပြီး အလှူခံခဲ့ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့လုပ်ငန်းမှာ လည်ပတ်ဖို့ ငွေကတော့ လိုမြဲလိုနေတာပါပဲ... အမြဲတမ်းလိုလို မလုံမလောက်ဖြစ်နေရတာပါပဲ... သို့သော်လည်း ကျုပ်တို့အတွက် ကုသိုလ်ကံ ထောက်မမှု တစ်ခုကတော့ ကျုပ်တို့ကို ဖေးမမမ လုပ်လာပါတယ်... ဒါကတော့ ဓားပါရဂူဆင်ထင်းကျင်းရဲ့ သားက သူရရှိတဲ့ အမွေပစ္စည်းတွေကို ရောင်းပြီး... ကျုပ်တို့လုပ်ငန်းလည်ပတ်နိုင်အောင် ငွေတွေလာလှူတဲ့အချက်ပါပဲ... ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဒီလုပ်ငန်းကြီးဟာ ဒီအချိန်အထိ အသက်ရှည်ခဲ့တာပေါ့... "

ခြင်္သေ့ကြီး ချောင်ဝူးက အားရပါးရ ဝင်ရောက်ချီးကျူး

ပြန်လေ၏။

"အင်း... တော်ပါပေ့ဗျာ... ချီးကျူးလောက်ပါပေရဲ့... ဘမျိုး ဘိုးတူဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ပါရဲ့... သူ့အဖေ ဓားပါရဂူကျော် ကြားသလောက် သူ့သားကလည်း သူ့အဖေရဲ့ခြေရာနင်းနိုင်တ ပဲ... ကျုပ်ကတော့ ဓားပါရဂူရဲ့သားကို ချီးကျူးလိုက်ပါရဲ့ဗျာ..."

လီချန်ချင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... ကျုပ်တို့ကလည်း သူတို့ကို သိပ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်တို့တတွေဟာ ဒီသူငယ် ကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောဖို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သွားခဲ့ကြပါ တယ်... ဒါပေမယ့် ဓားပါရဂူရဲ့သားကိုတော့ မတွေ့ရတော့ပါဘူး... အဲဒီအိမ်မှာရှိတဲ့လူတွေ ပြောကြတာကတော့ ဓားပါရဂူရဲ့ သား ဟာ အမွေတွေကိုရောင်း... ငွေတွေကိုလှူဒါန်းပြီးတဲ့နောက် တစ် ယောက်တည်း အိမ်က ထွက်သွားတယ်လို့ ပြောကြပါတယ်... သူ ကို မတွေ့လိုက်ရ... ကျေးဇူးတင်စကား မပြောလိုက်ရတဲ့အတွက် ကျုပ်တို့ သိပ်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြရပါတယ်..."

ယုယုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ စိတ်ကူးယဉ်ယဉ် ဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်၏။

"အင်း...ဒီလိုသဘောထားကြီးပြီး မြင့်မြတ်တဲ့ယောကျ်ား တစ်ယောက်ကို ရလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးကတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကံအကောင်းဆုံး ဖြစ်မှာပဲ..."

ချိုယိုဝူးဟု အမည်တွင်သော သိုင်းသမားက မကျေမနပ် ဖြင့် ဝင်ပြောလာ၏။

"ဒါများ အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး ပြောနေသေးတယ်...

[illegible]ကြီးမှာ သဘောထားကြီးပြီး စိတ်ထားမြင့်မြတ်တဲ့ ယောကျ်ားတွေ တစ်ပုံကြီးပါဗျာ... သူတစ်ယောက်တည်း အမြင့် [illegible] မဟုတ်ပါဘူး...ခင်ဗျားပြောပုံက ကျဉ်းမြောင်း [illegible]..."

ယုယုသည် ပြုံးလိုက်၏။ ထို့နောက် ချိုယိုဝူးကို စေ့စေ့ ကြည့်ကာ...

"ဘာလဲ... ရှင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုဖော် မသူတော်လုပ်ချင် [illegible]... ရှင့်ကိုယ်ရှင် သဘောထားကြီးမြတ်တဲ့ မဟာပုရိသလို့ [illegible]ပြောချင်တယ်ပေါ့လေ..."

ထိုစဉ် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လူငယ်က ဝင်၍...

"အစ်ကိုကြီး ချိုယိုဝူးကတော့ ယောကျ်ားပီသတဲ့ လူတစ် ယောက်ပါဗျာ"ဟု ပြောလေ၏။

ချိုယိုဝူးသည် သူ့ရှေ့ရှိ စားပွဲကို 'ဝုန်း'ခနဲ ထုချလိုက်ပြီး [illegible]ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောလိုက်၏။

"ဟေ့ကောင်... မင်းက ရာရာစစ... မင်းက ဘာကောင် [illegible] ငါ့ကို အစ်ကိုကြီးလို့ခေါ်ရတာလဲ... ဒီလိုခေါ်နိုင်လောက် [illegible] မင်းက တန်ဖိုးရှိလို့လား..."

ချိုယိုဝူး၏စကားမှာ လွန်စွာ စော်ကားနိမ့်ချသောစကား ဖြစ်၏။

ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လူငယ်သည် ချိုယိုဝူး၏စကားကို [illegible]မဖြစ်သည့်ပြင် နှစ်လိုစွာ ရယ်မောလိုက်သေး၏။

"ဟုတ်ကဲ့... မတန်ပါဘူးဗျာ... ကျုပ် အခုလို ခေါ်မိတဲ့ [illegible] ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ကျုပ်က တောင်းပန်ပါတယ်..."

ယုယုသည် ထိုလူငယ်အား အထင်သေးစွာကြည့်လို[illegible] ပြီး...

"ဘယ်လိုလူလဲ... ဒီလောက်တောင် ပျော့ညံ့ရသလား... ရှင်ဟာ ယောကျ်ားမဟုတ်သလိုဘဲ..."

လူငယ်သည် 'ဆိတ်ဆိတ်နေ ထောင်တန်၏'ဟူသော[illegible] စကားကို နှလုံးပိုက်လိုက်သည့်အလား မည်သည့်စကားမျှ တုံ့ပြ[illegible] မပြောတော့ဘဲ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေတော့၏။ ယုယုမှာ လူငယ်ထံ[illegible] မည်သည့်တုံ့ပြန်စကားမှ မကြားရသောအခါ ပို၍အထင်သေးသွ[illegible] သည်။

ခြသေ့်ကြီးချောင်ဝူးသည် ချိုးနှိမ်စွာ ပြောလိုက်သည်[illegible] ယုယုအား ဝင်ရောက်ဟန့်တားရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် လီချ[illegible] ချင်း၏စကားသံက ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

"အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမယ်ဆိုရင်တော့... ကျုပ်တို့ညီအစ[illegible] ကိုတွေမှာ ဘာမှလက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပစ္စည်းရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး... ခြေဖဝါး၊ လက်ဖဝါးချည်းရှိတဲ့လူတွေပါ... ဒါပေမယ့် ကုသိုလ်ကံ[illegible] ထောက်မတော့ ဒီ'တရားဘက်တော်သားခြံ'လို့ ကျုပ်တို့ နာမည်[illegible] ပေးထားတဲ့ ခြံကိုရောက်တော့မှ ဒီခြံရှင်က ကျုပ်တို့ကို ဒီခြံဝင်းကို[illegible] အသုံးပြုဖို့ပေးတယ်... ဒါတင်လားဆိုတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး... ကျုပ်တို့အတွက် ငွေလည်း တော်တော်များများ ထားပစ်ခဲ့ပါသေး[illegible] တယ်... ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်တို့ရဲ့ လုပ်ငန်းကြီးသာ အောင်မြင်ခဲ့ရင်[illegible] ဒီတရားဘက်တော်သားခြံရှင်ရဲ့ ကျေးဇူးလို့လဲ ဆိုနိုင်ပါတယ်..."

ယုယုက ပြုံးလိုက်၏။ လီချန်ချင်းအားလှမ်း၍ ပြောလိုက်[illegible] သည်။

"ကဲပါရှင်... ရှင်ပြောနေတဲ့အကြောင်းအရာတွေလည်း [illegible]ကလေးများနေပြီ... ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့နဲ့သက်ဆိုင် [illegible]ကို စုထက်ထိ လုံးဝမရောက်သေးပါဘူး... ဒီတော့ ပြော [illegible] ကျွန်မတို့ကို ဘာအတွက် ဖိတ်ခေါ်တယ်ဆိုတာကိုပဲ ပြော [illegible]ရှင်..."

လီချန်ချင်းသည် အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့်...

"ကောင်းပါပြီ... ကောင်းပါပြီ... ဒီလိုပါ... ဟန်ဆန်း [illegible]မှာ 'အတုမဲ့သိုင်းပဒေသာကျမ်း'ရှိတယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စဟာ လိမ် [illegible]ပတ်မှုကြီးကြောင့် သိုင်းသမားတွေ အတော်ကလေး [illegible]လောက်တဲ့ အခြေအနေတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ [illegible] ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို အသိပေးပါရစေ..."

"ဗျာ..."

"ရှင်..."

"ဘယ်လို..."

ဧည့်သည်များထံမှ အာမေဋိတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာ [illegible]၏။

"ခင်ဗျားတို့ သိပ်အံ့ဩသွားကြတယ် ထင်တယ်... ဒီလို [illegible] ဆီးတိုက်ပွဲကြီးရဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာရတနာတွေ [illegible]တဲ့သိုင်းကျမ်းတွေ အတော်များများ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်..."

ကျင်းပုဟန်အမည်ရှိသော သိုင်းသမားသည် မျက်လုံး [illegible]ကျယ်သွားပြီး အမောတကော မေးလိုက်၏။

"ဗျာ... ဘယ်လိုဗျ... ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါဗျာ... ခင်ဗျား [illegible] ကျုပ်တော့ ဘာမှမရှင်းပါဘူး..."

လီချန်ချင်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့... ကျုပ် ဒီထက်ရှင်းအောင် ပြော[illegible] ပါမယ်... ကျုပ်စကားဆုံးသွားရင် ခင်ဗျားတို့ လိပ်ပတ်လည်သွား[illegible] မှာပါ..."

လီချန်ချင်းသည် ပဏာမစကားပြောပြီး၊ ခေတ္တမျှ စဉ်[illegible] စားနေပြီးမှ သူ့စကားကို ဆက်ပြော၏။

"ဟန်ဆန်းတောင်ပေါ် ရောက်ရောက်လာကြတဲ့ သိုင်[illegible] သမားနှစ်ရာကျော်ဟာ သူတို့ရင်ဆိုင်ရမယ့် အန္တရာယ်ကို ကြိုတ[illegible] တွက်ဆထားနိုင်ခဲ့ကြတယ်... တကယ်လို့များ သူတို့ မတော်တဆ[illegible] သေဆုံးသွားခဲ့ကြရင်... သူတို့ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာရတနာတွေ[illegible] လျှို့ဝှက်သိုင်းပညာကျမ်းတွေကို ချားယို့ကွမ်းကို အသိပေးခဲ့ကြ[illegible] ပါတယ်..."

"နေစမ်းပါဦးဗျ... သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ ချားယို့ကွမ်းကို[illegible] ဝိုင်းပြီး အသိပေးရတာလဲ..."

"ဒီလိုပါ ချားယို့ကွမ်းဟာ အဲဒီအချိန်တုန်းက သော[illegible] သောက်လဲ သေနေတဲ့ သိုင်းသမားတွေရဲ့အလောင်းကို မညည်[illegible] မညူ မြှပ်နှံပေးနေတာကို သူတို့အားလုံးက တွေ့မြင်ပြီး လေးစား[illegible] သွားကြလို့ ဖြစ်ပါတယ်..."

လီချန်ချင်းသည် စကားကို ခေတ္တနားပြီးမှ ဆက်ပြော[illegible] သည်။

"ဟန်ဆန်းတောင်မှာ နောက်ဆုံးဆယ့်တစ်ယောက်[illegible] အသက်ရှင် ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့စကားကို မှတ်မိကြပါလိမ့်ဦးမယ်... အဲဒီ ဆယ့်တစ်ယောက်ထဲက သိုင်းသမားခုနစ်ယောက်ဟာ သူ[illegible]

[illegible] လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ချားယို့ကွမ်းကို ပြထားခဲ့ပါတယ်... [illegible] သူတို့သေရင် ချားယို့ကွမ်းရပါစေတော့ [illegible] ပါပဲ... ဒါပေမယ့် သူတို့မသေကြတော့လည်း [illegible] တွေကို သွားပြီး ပြန်ယူကြတာပေါ့... သူတို့ ဖုံးဝှက် [illegible] ရောက်ရော ပစ္စည်းဆိုလို့ ကြေးဒင်္ဂါးလေးတစ်ပြား [illegible] မတွေ့ရတော့ဘူး..."

လီချန်ချင်းသည် သူ့စကားကို ခေတ္တရပ်တန့်လိုက်ပြန်၏။ [illegible] လည်တဆန့်ဆန့် နားတစွင့်စွင့် ဖြစ်ကုန်ကြတော့ [illegible]

လီချန်ချင်းက...

"အဲဒီနေရာတွေမှာ သူတို့ရဲ့ပစ္စည်းတွေကို ပြန်မတွေ့ရ [illegible] စက္ကူလိပ်ကလေးတစ်လိပ်တော့ တွေ့ကြရသတဲ့... အဲဒီ [illegible] ပေါ်မှာ ဘာရေးထားတယ်မှတ်သလဲ..."

ကျင်းပုဟန်က စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ပင် [illegible]

"ဘယ်လိုလဲဗျ... ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားရဲ့ဧည့်သည်တွေ [illegible] ဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့ကို ပဟေဠိတွေ ထုတ်နေတာလဲ..."

လီချန်ချင်းက ပြုံး၍...

"သည်းခံပါဗျာ... ကျုပ်က ပြောမှာပါပဲ... ဒီစာရွက်ပေါ် [illegible] ခင်ဗျားတို့အားလုံး အလိမ်ခံရပြီဆိုတဲ့ [illegible] ကလေးပါပဲ..."

လီချန်ချင်း၏စကားဆုံးသွားသောအခါ ဧည့်သည်သိုင်း [illegible] သည် ဝေါခနဲ ရယ်မောမိကြလေတော့၏။

ချိုယို့ဝူးတစ်ယောက်ကမူ ရယ်သူများ၌ မပါဝင်ချေ။ က မျက်မှောင်ကုတ်၍ မေးလိုက်၏။

"ဒါနဲ့ ချားယို့ကွမ်း ဘာဖြစ်သွားသလဲ... ချားယို့ကွ သေသွားသလား..."

လီချန်ချင်းက ချိုယို့ဝူးကို ကြိတ်၍ ချီးကျူးလိုက်မိ သူပြောပြနေသော ဇာတ်ကြောင်းမှ အရေးပါသော ဇာတ်ကေ ကို ချိုယို့ဝူးတစ်ယောက်သာ မမေ့မလျော့ ရှိနေသည် မဟုတ် လား။

လီချန်ချင်းက ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

"သူသေသွားတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ တိတိကျ မပြောနိုင်ပါဘူး... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူသေတာကို ဘယ် ကမှ မမြင်လိုက်ရလို့ပါဘဲ... အရေးပါတဲ့ အချက်တစ်ချက်ကိုတေ ကျုပ်တို့ သတိပြုမိခဲ့ကြတယ်... အဲဒါကတော့ လိုဏ်ဂူထဲမှ ရေးထားခဲ့တဲ့ စာနဲ့စက္ကူလိပ်တွေပေါ်မှာ... ရေးထားတဲ့စာ တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးကြည့်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ လူတစ်ယော တည်းရဲ့ လက်ရေးဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိလိုက်ကြရတယ်... ပိုထ ဆန်းတာက အဲဒီလက်ရေးဟာ ချားယို့ကွမ်းရဲ့လက်ရေးလို့ သ လိုက်ကြရတာပါပဲ... နောက်ထပ် သိရတဲ့အချက်ကတော့ ဟ ဆန်းတောင်ပေါ်မှာ 'အတုမဲ့သိုင်းပဒေသာကျမ်း'ရှိတယ်ဆို သတင်းဟာ ချားယို့ကွမ်းဆီကတစ်ဆင့် ကြားရတာလို့ ကျုပ်တ သတင်းရလိုက်ကြတာပဲ..."

လီချန်ချင်းသည် ပထမပိုင်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စကာ ပြောနေစဉ် အချိန်အတွင်း ဣန္ဒြေသိပ်ပျက်လှသည် မဟုတ်ချေ

[illegible] စကားချက်များကိုလည်း ညွှန့်သည်သိုင်းသမား [illegible] မပြုမိခဲ့ကြ။ ယခု စကားဆုံးသောအခါတွင်မူ သူ့ [illegible] မံပြင်းသော အရိပ်အရောင်များ ထွက်ပေါ် [illegible]။ သူ့လေသံကလည်း အတော်ကလေး တင်း [illegible]။

"ချားယို့ကွမ်းက ဒီမဖွယ်မရာကိစ္စကြီးကို ကြံစည်တာ [illegible] ကြီးတစ်ခုလုံးကို တစ်နေ့နေ့ လွှမ်းမိုးနိုင်အောင် [illegible] ထင်ရှားနေပါတယ်... အမှားကတော့ ကျုပ် [illegible] အမှားပေါ့လေ... သူ ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးနဲ့ အလောင်း [illegible] ပေးနေတာ တစ်ချက်တည်းကိုကြည့်ပြီး သူ့ကို လူ [illegible] ကောင်းလို့ ထင်မိခဲ့တဲ့ လူအားလုံး အမှားအယွင်းကြီး [illegible] မိခဲ့ကြတာပေါ့လေ... ဆင်ဟာ ထိရုံနဲ့သတ်တတ်တယ်... [illegible] သတ်တတ်တယ်... လူယုတ်မာဟာလည်း ရယ် [illegible] သတ်တတ်တာပဲ... ခင်ဗျားတို့အားလုံး စဉ်းစားကြည့် [illegible]... အခုလောက်ဆိုရင် သူဟာ သိုင်းသမားအများကြီး [illegible] ပညာတွေ အများကြီးကို သင်ယူတတ်မြောက်ပြီးနေပြီ [illegible]"

[illegible] ချန်ချင်း၏စကားသည် ညွှန့်သည်သိုင်းသမားများ၏ [illegible] လန့်တုန်လှုပ်သွားစေသည်။ ကိုရင်ကြီးထင်းဖန့်က [illegible] ပြောလိုက်၏။

"[illegible]... အင်း... ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ချားယို့ [illegible] အင်မတန် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့အကြံသမားပဲ... ဒါ [illegible] လုပ်တယ်လို့ သက်သေအထောက်အထား မပြနိုင်ဘဲ

နဲ့တော့ သူ့ကို ဘယ်လိုမှ အရေးယူနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး... ”

လီချန်ချင်းက သဘောပေါက်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြ
လီချန်ချင်းက...

“ကိုရှင်ကြီးပြောတာ မှန်ပါတယ်... အခုလို ခင်ဗျား
အားလုံးကို ဖိတ်ခေါ်ရတာ ဒီအကြောင်းတင်ပြဆွေးနွေးချင်လို့
ပဲ... ဒီလိုဖိတ်ခေါ်ဖို့အကြောင်းတစ်ခု ပေါ်ပေါက်နေပါတယ်... လ
ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်ပေါ်ပေါ
လာပါတယ်... ဒီလူဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ်တယ်ဆိုတာ တိ
ကျကျ မသိရသေးသော်လည်း သူဟာ ဂိုဏ်းအသီးသီးရဲ့ သို
ပညာတော်တော်များများကို တတ်မြောက်ထားတယ်လို့ ကြား
ပါတယ်... ”

ဧည့်သည်သိုင်းသမားများသည် စိတ်ဝင်စားစရာအကြော
အရာသစ်တစ်ခုကြောင့် ခေါင်းများ ထောင်လာကြတော့၏။ လီ
ချင်းကပင်လျှင် ပြောရင်းပြောရင်း စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာ
သည်။

“နောက်ထပ် သံသယရှိစရာအချက်တစ်ချက်က ဒီ
ဟာ ငွေအလွန်ပေါတယ်ဆိုတာပဲ... လမ်းထွက်တဲ့အခါ နော
လိုက်နောက်ပါ အခြံအရံတစ်ရာကျော်မပါဘဲနဲ့ မထွက်ဘူး... အ
မတန်ဆိုးဝါးတဲ့ အချက်တစ်ချက်ကတော့ လူဆိုးလူမိုက်တွေ
ဒီလူက စုရုံးသိမ်းသွင်းထားတဲ့ အချက်ပါပဲ... တစ်ခဲနက် ရော
ယှက်တင်နေတဲ့ ဝါးတက် ဝါးခက်များနဲ့ ရစ်ပတ်ပိတ်ဖွဲ့နေတဲ့ ဝါးရုံ
တွေကို သူတို့ရဲ့ စုစည်းအားကြောင့် ခုတ်ပစ်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး... လူ
လူမိုက်တွေ အများကြီးစုစည်းနေတဲ့ အချက်ဟာ လူကောင်း

[illegible] အတွက် အလွန်ရတက်မအေးစရာကိစ္စရပ်ကြီးပါပဲ...
[illegible] မျက်ကြီးတစ်ချက်ကတော့ ထင်ထင်ကြီး ပေါ်နေပါ
[illegible]... ဒီလူဟာ သူ့ရဲ့ဩဇာအာဏာကို တဖြည်းဖြည်း ထူထောင်
[illegible]တာပဲ... သူဟာ တစ်နေ့တခြား အင်အားကြီးမားလာ
ပြီး [illegible]မလောကကြီးတစ်ခုလုံးကို လွှမ်းမိုးလာမှာ သေချာပါ
[illegible]... ”

ရှိုယို့ဝူးသည် မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်မိသည်။ ဧည့်ခန်း
[illegible]ရှိ သိုင်းသမားများ၏အတွေးများနှင့်တစ်ထပ်တည်းတူညီ
[illegible]ကို မေးမြန်းလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ဒီလူဟာ ချားယို့ကွမ်းများ ဖြစ်နေမလား မသိ
[illegible]... ”

လီချန်ချင်းက ခေါင်းညိတ်၍ သဘောတူကြောင်း ပြသ
[illegible]။

“ကျုပ်တို့ရဲ့ အတွေးကလည်း ခင်ဗျားတို့တွေးပုံနဲ့ တစ်
[illegible]ပါပဲ... ဒီလူရဲ့သတင်းကြားလိုက်တာနဲ့... ကျုပ်တို့က
[illegible] ကောင်းကောင်းအနံ့ခံတော့တာပါ... ဒီလူရဲ့ခြေရာကို မနား
[illegible] အဆက်မပြတ် လိုက်တာပဲ... အထောက်တော်တွေ လွှတ်
[illegible] စုံစမ်းနိုင်းခဲ့ပါတယ်... ”

ကိုရင်ကြီးထင်းဖန့်က သိလိုဇောကြောင့်ဝင်မေးလိုက်၏။

“ချားယို့ကွမ်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားတို့ ဘာတွေသတင်း
ရခဲ့သလဲ... ”

လီချန်ချင်းက လက်တစ်ဖက်မြှောက်ပြပြီး သူ့စကားကို
[illegible]ပြောသည်။

"ရလိုက်ပါတယ်... ဒီလူရဲ့သတင်းကို ရလိုက်ပါတယ်
ကျုပ်တို့ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ဟာ ငွေအမြောက်အမြား အကု[illegible]
ပြီးတော့ လူပေါင်းတစ်ရာလောက် အသုံးပြုလိုက်ပြီးတော့မှ သူ[illegible]
သတင်းကို တိတိကျကျရလိုက်ပါတယ်... "

လီချန်ချင်းသည် သူ့လက်တွင်းမှ စက္ကူလိပ်တစ်ခုကို ဖြ[illegible]
လိုက်ပြီး နံရံပေါ်၌ ချိတ်ဆွဲထားလိုက်၏။

"ဟောဒီ ကားချပ်ထဲမှာ ချားယို့ကွမ်းရဲ့ကိုယ်ရေး ရာ[illegible]
ဝင်ကို ရေးထားပါတယ်... အခုပေါ်လာတဲ့ လူထူးလူဆန်းရဲ့ကို[illegible]
ရေးရာဇဝင်နဲ့နှိုင်းယှဉ် လေ့လာနိုင်အောင် ဒီလူနှစ်ယောက်အကြော[illegible]
နှိုင်းယှဉ်ရေးပြထားပါတယ်... အားလုံးလေ့လာကြည့်ကြပါ [illegible]
ဗျာ... "

ဧည့်သည်များအားလုံး နံရံပေါ်ရှိ ကားချပ်ကြီးကို စိ[illegible]
ပါဝင်စားစွာ လေ့လာကြည့်ရှုကြသည်။ လူအားလုံး သက်ပြ[illegible]
တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်မိ၏။ ချားယို့ကွမ်းနှင့် ယခုပေါ်ပေါက်လ[illegible]
သော လူထူးလူဆန်းတို့နှစ်ဦး၌ တူညီသောအချက်များစွာ တွေ[illegible]
ရသည်။

ချီယို့ဝူးက ခေါင်းညိတ်ပြကာ...

"အင်း... ဒီကားချပ်ထဲမှာ နှိုင်းယှဉ်ရေးပြထားတဲ့အချ[illegible]
အလက်အတိုင်းဆိုရင်တော့... လူထူးလူဆန်းဟာ ချားယို့ကွ[illegible]
ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သံသယဖြစ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး... "

ယုယုက ပြုံး၍ ဝင်ပြောပြန်၏။

"ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... ကားချပ်ထဲမှာ ရေးသာ[illegible]

[illegible] ချားယို့ကွမ်းရဲ့အပေါ် နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ မှဲ့တစ်လုံး
[illegible] ပါတယ်... ဒီလူထူးလူဆန်းကျတော့ နှုတ်ခမ်းမွေးထား
[illegible] ဒီအချက်တစ်ချက်တည်းကိုက ရှင်းနေတာပဲ... ချားယို့
[illegible] သူ့ရဲ့အပေါ်နှုတ်ခမ်းပေါ်က မှဲ့ကိုဖုံးကွယ်ချင်လို့ နှုတ်
[illegible] ဖြစ်ရမှာပေါ့... "

[illegible]ချင်းက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

"ဟုတ်ပါတယ်... ဒါကြောင့်လည်း ဒီလူထူးလူဆန်းဟာ
[illegible]ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျုပ်တို့ ယုံကြည်နေကြတာပေါ့..."

[illegible]ကြီးထင်းဖန့်က လက်သီးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်
[illegible]

"[illegible]... အစိတ်အပိုင်းကလေးတွေအားလုံးစုစည်းလိုက်
[illegible] နောက်ဆုံးအကောင်အထည်ကြီးကို မြင်ကြရပြီ... ဒီတော့
[illegible] ကာတွေဆက်လုပ်ကြမလဲ"ဟု မေးလိုက်၏။

[illegible]ချင်းက စဉ်းစားချိန်ဆသော လေသံဖြင့်...

"ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့... ဒီအကြောင်းဟာ ခင်ဗျားတို့
[illegible] ဖိတ်ခေါ်ရတဲ့ အဓိကအကြောင်းရင်းပါပဲ... ဒီလူထူး
[illegible] ချားယို့ကွမ်းဆိုတာ အမှန်ဖြစ်နေလေတော့... ခင်ဗျား
[illegible] စည်းစည်းရုံးရုံးနဲ့ ဒီလူကို သွားရောက်သုတ်သင်ရှင်း
[illegible]ပါပဲ... "

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ဧည့်ခန်းသည် လူတစ်
[illegible] မရှိတော့သည့်အလား လုံးဝတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား
[illegible]၏။

အတန်ကြာသောအခါမှ ကျင်းပုဟာန်က မတ်တတ် [illegible] လိုက်ပြီး...

"ကောင်းပြီ... ခင်ဗျားက ဒီလူထူးလူဆန်းကို သတ် [illegible] စေချင်တယ်... သူ့ကိုသတ်ပစ်လိုက်ရင် သူ့ရဲ့ပစ္စည်းတွေက [illegible] ကျန်နေမှာပဲ...အဲဒီလူကျန်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ [illegible]

လီချန်ချင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

"အဲဒီလူကျန်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေအားလုံးကို ခင်ဗျား [illegible] အားလုံးပဲ ခွဲဝေယူကြပေါ့ဗျာ... "

ကျင်းပုဟာန်ကလည်း ပြုံးလိုက်ပြီး...

"ခင်ဗျားတို့ကကော ဘာဆုငွေမှမပေးတော့ဘူးလား [illegible]

"ဟာ... ဘယ်မပေးဘဲ နေပ့ါမလဲ... ကျုပ်တို့ကလည် [illegible] ငွေတစ်သိန်းပေးဖို့ လျာထားပါတယ်... "

ကျင်းပုဟာန်သည် လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ရယ်မောလေတေ [illegible] ၏။

"ဒီလိုဆိုရင်တော့ စဉ်းစားစရာပဲ... "

သူသည် ထိုစကားပြောပြီးသည်နှင့် သူထိုင်ခုံတွင် [illegible] ထိုင်ချကာ အရက်ခွက်ကို ကောက်မော့လိုက်တော့၏။ ခြသေ့ [illegible] ချောင်ဝူးကမူ နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့လိုက်ပြီး...

"အင်း... ငွေစကားအတော်ပြောတဲ့လူပဲ... "ဟု လှ [illegible] ပြောလိုက်၏။

ကျင်းပုဟာန်ကမူ ရယ်ရယ်မောမောနှင့်လှမ်း၍ ဖြေရှ [illegible] ချက်ထုတ်လိုက်သေး၏။

"ရွှေ၊ ငွေ၊ ပစ္စည်းဆိုတာ လူတိုင်းမက်ကြတာပဲ... ကျု [illegible]

[illegible] ကမှ ထူးချွန်ပြီး... ဒါတွေမက်မောနေတာ မဟုတ် [illegible] ကျုပ်လည်း လူထဲက လူတစ်ယောက်ပဲ... "

[illegible] ကမူ ကျင်းပုဟာန်၏စကားကို စိတ်မရှည်တော့ [illegible]

"ကျုပ် တစ်ခုပြောပါရစေ... ဒီလူထူးလူဆန်းကို သုတ် [illegible] နိုင်တဲ့ လူကို 'ဓားသမားဦးသျှောင်'ဘွဲ့ပေးသင့်တယ် [illegible] ကျုပ်အကြံပေးပါတယ်... "

[illegible] ကမူ မဲ့ပြုံးပြုံးပြီး...

"[illegible]... ရှင်က ဒီဘွဲ့ကို ရှင်ရလိမ့်မယ်များ ထင်နေ [illegible] "

[illegible] ညှိသည်များကြား၌ အလွန်ငြိမ်သက်စွာနေသည့် [illegible] က...

"အင်း... ရယ်စရာတော့ တကယ်ကောင်းတာပဲ... ခင် [illegible] တွေဟာ သိုင်းသမားအမည်တော့ ခံထားကြတယ်... ဒါ [illegible] ကျော်ကြားမှုနဲ့ ရွှေ၊ ငွေ၊ ဥစ္စာပစ္စည်းကျတော့ သိပ်ကို [illegible] ဖြစ်နေကြတာကိုး... အမြင်မတော် ဆင်တော်နဲ့ [illegible] ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်... "

[illegible] အမည်ရှိသော အမျိုးသမီးက...

"ရသေ့ကြီးပြောတာ အမှန်စကားပါပဲ... ဒါပေမယ့် [illegible] ချောင်ဝူးအတွက်တော့ ဒီစကားမမှန်ပါဘူးရှင်... ခြသေ့ [illegible] ချောင်ဝူးက ရသေ့ကြီးပြောတဲ့ လူတွေထဲမှာ မပါတဲ့လူတစ် [illegible] ပါ... "

ကိုရင်ကြီးထင်းဖန့်သည် ထိုင်နေရာမှ ရုတ်တရက် ထရပ်

လိုက်ပြီး...

"ချားယို့ကွမ်းလို လူစားမျိုးဟာ ဒီလောကကြီးမှာ ရှိမနေသင့်တဲ့ လူစားမျိုးပါ... ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ သာသနာရေးဆောင်ရွက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတော့ ဒီလို သွေးစွန်းတဲ့ ကိစ္စမျိုးမှာ လုံးဝဝင်မပါသင့်ဘူးလို့ ယူဆပါတယ်... ဒါကြောင့်မို့ ချားယို့ကွမ်းကို သတ်ဖြတ်ပေးဖို့ကိစ္စကို ကျုပ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ကတော့ လက်မခံပါဘူးလို့ ပြောချင်တယ်... "

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်တော့၏။

ထိုစဉ် တခွပ်ခွပ်မြည်ဟည်းထွက်လာသော မြင်းခွာသံများကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ကြရလေတော့၏။

မြင်းခွာသံများသည် ခြံဝင်းပြင်ပ၌ အတော်ကလေးကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်နေ၏။ များမကြာမီပင် ထိုမြင်းခွာသံများသည် တရားဘက်တော်သား ခြံဝင်းအတွင်းသို့ဝင်ရောက်လာသံကို ကြားလိုက်ကြရသည်။

ဧည့်ခန်းအတွင်းရှိ လူများသည် ဧည့်ခန်းအတွင်းမှ ပြေးထွက်သွားကာ သူတို့ကြားလိုက်ရသည့် မြင်းခွာသံများသည် အဘယ်ကြောင့် ဤခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာရသနည်းဟု ထွက်၍ စူးစမ်းကြတော့သည်။

သူတို့အားလုံး ခန်းမတံခါးကြီးဖွင့်၍ ကြည့်ကြသောအခါ မြင်းရှစ်ကောင်ခန့်သည် သူတို့အဆောက်အအုံရှေ့၌ ရောက်ရှိနေ

ချက်ကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

လီချန်ချင်းသည် လွန်စွာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားတော့သည်။ အဆောက်အအုံရှေ့မှ မြင်းစီးဧည့်သည်များကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်ကာ စိတ်မရှည်စွာ မေးလိုက်တော့၏။

"ဘယ်က ဧည့်သည်တွေလဲကွ ဟေ... "

အခန်း (၅)

မဖိတ်ခေါ်ဘဲ လာသောဧည့်သည်

မြင်းရှစ်ကောင်...

အလွန်သန်မာထွားကျိုင်းလှသော မြင်းခန့် မြင်းသန်ကြီ
များ ဖြစ်ကြ၏။

မြင်းပေါ်မှ လူများသည် အနက်ရောင်ကိုယ်ကျပ်အကျီ
များကို ဆင်တူဝတ်ဆင်ထားကြ၏။ သူတို့၏ဦးခေါင်းများထက်
တွင်လည်း နှင်းကာမွေးပွဦးထုပ်များ ဆောင်းထားကြသည့်ပြ
ခါး၌လည်း သိုင်းသမားများ အသုံးပြုလေ့ရှိသည့် မျက်နှာသုတ်
ပဝါများကို ချည်နှောင်ထားကြသေးသည်။

ထို့ပြင် ထိုသူတို့မှာ အစိမ်းရောင်ဝတ်ရုံရှည်ကြီးများ လွှမ်း
ခြုံထားကြသေးသဖြင့် များစွာလှပခန့်ညားနေသည်ကတော့ အမှ
ပင် ဖြစ်တော့၏။

သူတို့အားလုံး၏ ဟန်ပန်အမူအရာများမှာ ထိပ်တန်
သိုင်းသမားများနှင့်တူကြသည်ကိုလည်း အဆောက်အအုံပေါ်မှ
ကြည့်နေသူအားလုံးက သတိပြုမိကြသည်။

မဖိတ်ခေါ်ဘဲရောက်လာသော ဧည့်သည်များကို ဖိတ်
ခေါ်၍ ရောက်ရှိနေသော ဧည့်သည်များက စောင့်ဆိုင်းအကဲခတ်

ချက် ရှိနေသည်။

ထိုစဉ် အဆောက်အအုံထဲမှ လူတစ်ယောက်သည် မြင်း
စီးသမားများဆီသို့ ပြေးသွား၏။ ထိုသူကား ရေခဲမျက်နှာပင်
ဖြစ်သည်။

ရေခဲမျက်နှာသည် မြင်းစီးသမားများအနီးသို့ရောက်
လာသောအခါ ခေါင်းထောက်၍တစ်ယောက်စီတစ်ယောက်စီ စူးစူးဝါး
ဝါးကြည့်လိုက်ပြီး အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

"အားလုံး မြင်းပေါ်က ဆင်းကြ..."

မြင်းပေါ်မှလူများကား အနည်းငယ်မျှ မလှုပ်။ တုံဏှို
... ဆိတ်ဆိတ်နေနေကြ၏။

သို့သော် သူတို့၏ခံစားမှုကင်းမဲ့သော အကြည့်များကမူ
ခံစားမှုကင်းမဲ့စွာ အမိန့်ပေးနေသော ရေခဲမျက်နှာ၏မျက်နှာပေါ်
သို့ ကျရောက်လျက်ရှိနေကြ၏။

ထို့ကြောင့် ခံစားမှုကင်းမဲ့သော ရေခဲမျက်နှာ၏မျက်နှာ
၌ ခံစားမှုပေါ်လာသည်။ ထိုခံစားမှုကား မျက်မှောင်ကုတ်သွား
ခြင်းပေတည်း။

သူသည် လျှပ်တစ်ပြက် သူ၏သံမဏိချိတ်ဖြင့် မြင်းကြီး
တစ်ကောင်၏လည်ပင်းသို့ ခုတ်စိုက်ချလိုက်လေ၏။

ထိုလှုပ်ရှားမှုနှင့် တစ်ဆက်တည်းပင် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်
သည် သစ်ရွက်ကလေးတစ်ရွက် လေပွေ၌ လွင့်တက်သွားသည့်
အလား မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ပြီး မြင်းပေါ်မှလူအား ခြေ
ထောက်ဖြင့် ကန်ချလိုက်တော့၏။

"ဝုန်း..."

မြင်းပေါ်မှ မြင်းစီးသမားရော သူ၏အခန့်စား အသန့်စား မြင်းကြီးပါ မြေပေါ်သို့ ပြိုလဲကျလာတော့၏။

ရေခဲမျက်နှာ၏ စွမ်းရည်ကား အံ့မခန်းကြီးမားလှပေစွတကား။ သူ၏ကန်ချက်သည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ပြင်းထန်လှပေသည်။

သို့သော်... သို့သော်...

ကျန်ရှိနေသည့် မြင်းခုနစ်ကောင်နှင့် မြင်းစီးသမားခုနစ်ယောက်တို့သည် မတုန်မလှုပ်ဖြင့် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို စောင့်ကြည့်နေကြ၏။ ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြီးများနှယ်တည်း။

ခံစားမှုကင်းမဲ့သော ရေခဲမျက်နှာ၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်၌ ခံစားမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာပြန်၏။ ဒုတိယမ္ဗိ မျက်မှောင်ကုတ်မိခြင်းပေတည်း။

ဤသို့ဆိုပါက မည်သူ ခံစားမှုမဲ့ကြောင်း ပြိုင်ပွဲလုပ်ကြပါလျှင် ရေခဲမျက်နှာမှာ အရှုံးပေးရပေတော့မည်။

မြင်းပေါ်မှ မလှုပ်မယှက် မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေကြသည့် မျက်နှာများသည်သာ တကယ်တမ်း ခံစားမှုကင်းမဲ့သော မျက်နှာများပေတည်း။

ထို့ကြောင့် ရေခဲမျက်နှာသည် ဒုတိယမ္ဗိ တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပြန်၏။ သို့သော်...

"နေဦး... "

အမိန့်ပေးနေကျလေသံ ဖြစ်သည့်အတိုင်း လီချန်ချင်း၏ အမိန့်သံသည် ဟိန်း၍ထွက်လာ၏။ ဩဇာအာဏာ အပြည့်အဝပါကြောင်း အားလုံးက သတိပြုမိကြသည်။

ရေခဲမျက်နှာသည် သူ၏တိုက်ခိုက်မည့်ဟန်ကို လျင်မြန်စွာ ရပ်ဆိုင်းလိုက်ပြီး နောက်သို့ဆုတ်ခွာသွားလေ၏။

ခုန်အုပ်တော့မည့် ကျားကြီးရာဇာသည် အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မခုန်အုပ်တော့ဘဲ ကိုယ်ကို ယို့၍ နောက်သို့ ဆုတ်သွားသည်နှင့်တူလှတော့သည်။

ထိုစဉ် လီချန်ချင်းသည် ရှေ့သို့တိုးထွက်လာပြီး လှမ်းမေးလိုက်၏။ သူ၏လေသံ၌ စိမ်းကားသည့်လေသံလည်း မပါ။ မှုရာလိုက်လှဲသည့် လေသံလည်း မပါ။

"မိတ်ဆွေတို့က ဘယ်ကလဲ... ဘာအကြောင်း၊ ဘာကိစ္စလာကြတာလဲ... "

ကျင်းပုဟန်ကလည်း အေးစက်မာကျောသော လေသံဖြင့် ဟိန်းဟောက်လိုက်ပြန်သည်။

"မင်းတို့က ဘာကောင်တွေလဲ... ဒီခြံဝင်းထဲရောက်တဲ့အထိ မြင်းစီးပြီးဝင်လာတာ မလွန်လွန်းဘူးလား... "

ထိုမြင်းစီးသမား ခုနစ်ယောက်တို့ထံမှ မည်သည့်တုံ့ပြန်မှုမျှ ပြန်မလာ။ ထိုသူတို့သည် နှုတ်ခမ်းများကို စေ့စေ့ပိတ်၍ လီချန်ချင်းအား ပြန်ကြည့်နေကြ၏။

ထိုစဉ် အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

"ကျွန်မဘာသာ ဘယ်ကလာလာ... ဘာအကြောင်း ဘာကိစ္စနဲ့လာလာ... ရှင်တို့နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ... "

ထိုအသံသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ချိုနွဲ့သောအသံဖြစ်သည်။ ဤမျှ မာရေကြောရေ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း သူမ၏ချိုနွဲ့သော ပင်ကိုယ်လေသံကမူ လုံးဝပျောက်ကွယ်

သွားခြင်း မရှိပါ။

ကျင်းပုဟန်သည် ထိုအသံကို ကြားလိုက်သောအခါ မချိ မချဉ်ဖြစ်သွားပြီး...

“မဆိုးဘူးဟေ့... မိန်းကလေးတစ်ယောက်လည်း ပါလာသေးသကိုး... ”ဟု မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့ပြင် ချီယို့ဝူးဘက်သို့လှည့်ကာ...

“ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ခင်ဗျားအတွက်တော့ မဟာအခွင့်အရေးကြီး တစ်ခုပဲဗျ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ”ဟု ပြောလိုက်ပြန်သည်။

ချီယို့ဝူးသည် တင်းမာသော မျက်နှာထားဖြင့် ခက်ထန်စွာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ... ခင်ဗျား ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ... ကျုပ်ကို ဘယ်လိုလူစားမျိုးမှတ်နေလို့လဲ... ”

သူသည် ထိုစကားများကို ပြောလိုက်သော်လည်း သူ၏ မျက်လုံးအစုံကမူ မြင်းဖြူကြီးလေးကောင်ဖြင့် ဆွဲယူလာသော မြင်းလှည်းထံသို့ ရောက်ရှိနေလေ၏။

အလွန်လှပခန့်ညားသော မြင်းလှည်းကြီး။ မြင်းလှည်းကလည်း ခန့်ညားလှပ၏။ မြင်းကြီးများကလည်း လှပခန့်ညားလှ၏။ ထိုမြင်းလှည်းကြီးကို အနက်ရောင်တူညီဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသော လူနှစ်ယောက်က မောင်းနှင်လာသည်။

မြင်းလှည်း၏နောက်ပိုင်းရှိ ခြေနင်းခုံပေါ်တွင်မူ ပိုးအင်္ကျီများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူနှစ်ယောက်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်

ပါလာကြသည်။

လီချွန်ချင်းသည်လည်း ထပ်မံ၍ မျက်မှောင်ကုတ်သွားရပြန်ချေပြီ။ မြင်းလှည်းကြီးသည် သူ့ထံသို့ တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီး မောင်းနှင်ဝင်ရောက်လာ၏။ သူ၌ သည်းခံနိုင်သော အတိုင်းအတာကုန်လွန်သွားချေပြီ။ ထိုထက်ပို၍ သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။

“ဟေ့... မင်းတို့လုပ်ပုံတွေ မလွန်လွန်းဘူးလား... ”

ချိုနွဲ့သည့်အသံဖြစ်သည်ဟု သတ်မှတ်ထားကြသော စောစောကမိန်းကလေး၏အသံသည် ခါးသီးစွာ ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

“ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ ဒါတွေ မေးနေရတာလဲ... ”

ထိုအသံသည် လှပခန့်ညားသော မြင်းလှည်းပေါ်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။

လီချွန်ချင်း အလွန် စိတ်တိုလာသည်။

“ဘယ်က မိန်းကလေးလဲ... အပြုအမူကတင် ရိုင်းစိုင်းရုံတင်မကဘူး... အပြောအဆိုကလည်း ရိုင်းစိုင်းလွန်းတယ်... ဒါကိုမှ လွန်တယ်မခေါ်ရင် ဘာကိုလွန်တယ်လို့ ခေါ်ရမှာလဲ... ”

မြင်းလှည်းထဲမှ မိန်းကလေးကလည်း အာဂမိန်းကလေးပင်။ လီချွန်ချင်း စိတ်တိုသလောက် သူမကလည်း စိတ်တိုလာဟန်တူသည်။ ချိုနွဲ့သောအသံ၌ တင်းမာသော ဒေါသသံက ရောစွက်လျက် ရှိနေသည်။

“တံခါးဖွင့်ကြစမ်း... ငါ သူနဲ့ရှင်းမယ်... ”

ပိုးအင်္ကျီများ ဝတ်ဆင်ထားကြသည့်လူနှစ်ယောက်တို့သည် မြင်းလှည်းအောက်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြ၏။ အောက်ရောက်

သည်နှင့် သူတို့လက်ထဲတွင် မည်သည့်နေရာက ဆွဲထုတ်လိုက်မှန်းမသိသော ကြက်မွေးတစ်ချောင်းစီ ပါလာကြ၏။

ထိုကြက်မွေးတစ်ချောင်းစီဖြင့် မြင်းလှည်းတံခါးအား မွှာ်သပ်သုတ်သင်လိုက်ကြ၏။

ထိုသို့ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီးသည်နှင့် မြင်းလှည်းတံခါးလည်း ကျွီခနဲ ပွင့်သွားလေတော့သည်။

ချောမောလှပသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တို့သည်၊ အနီရောင်ကော်ဇောတစ်ထည်ပိုက်ကာ မြင်းလှည်းအောက်သို့ သိမ်မွေ့စွာ ဆင်းသက်လာကြ၏။

ထို့နောက် မြင်းလှည်းခြေနင်းမှစ၍ မြေပြင်တစ်လျှောက် သူတို့၏လက်ထဲ၌ ပိုက်လာသော ကော်ဇောနီကြီးကို ဖြန့်ခင်းကြလေတော့သည်။

ချိုယို့ဝူး၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပို၍ ပြူးကျယ်သွားလေတော့၏။ ဤမျှ ခမ်းနားကြီးကျယ်လှသော ညှော်သည်မျိုးကို သူတစ်သက်တွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဘူးခဲ့ချေ။

မြင်းလှည်းနှင့် ဤအဆောက်အဦ၏အကွာအဝေးကလေးသည် များစွာ ကွာလှမ်းလှသည်မဟုတ်။ ဤမျှ နီးကပ်နေသည့် ခရီးတိုကလေးအတွက် ဤမျှ ခမ်းနားကြီးကျယ်ရန် မလိုအပ်ပါချေ။

ချိုယို့ဝူးသည် အံ့သြလှသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စူးစမ်းလျက်ရှိနေချေ၏။

ချိုယို့ဝူးတစ်ယောက်တင် ဤသို့ အံ့သြနေခြင်းဖြစ်ပါသလား။

သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်။

သူတစ်ယောက်တည်း အံ့သြနေခြင်းမဟုတ်ပါပေ။

ယုယုအမည်ရှိသော မိန်းကလေးသည်လည်း တအံ့သြ ငေးမောလျက် ကြည့်နေချေ၏။

ယုယုနည်းတူ အဆောက်အအုံအတွင်း ရောက်နှင့်ပြီးနေသော ဧည့်သည်သိုင်းသမားအားလုံး အံ့သြနေကြသည်သာ ဖြစ်ပါ၏။

မြင်းလှည်းပေါ်မှ မိန်းကလေးသည် မည်သူဖြစ်လေသနည်း။

အဘယ်ကြောင့် ဤမျှကြီးကျယ်ခမ်းနားနေပါသနည်း။ ...ကိုင်း၏ဦးနှောက်ထဲတွင် ထိုအတွေးများဖြင့်သာ လှုံဝေနေကြ၏။

ထိုစဉ်... မြင်းလှည်းထဲမှ ရယ်မောသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

ထိုရယ်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းပင် တစ်ကိုယ်လုံးအနီရောင် ...်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ခုန်ဆင်းလာတော့၏။ သူမ၏ပုံပန်းသည် မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်နေသော်လည်း သူမ ...ယ်မောသံကမူ မိန်းကလေးတစ်ဦး၏အသံနှင့် လုံးဝမတူဘဲ ...်နေသည်။

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်ဖွံ့ဖြိုးပုံမှာ မိန်းကလေးများကဲ့သို့ နွဲ့ ...နှောင်းနှောင်း ရှိနေသည်လည်း မဟုတ်ပေ။ ဝဝပုပုကလေး ...်နေသည်။ သူမ၏လက်နှစ်ဖက်ကမူ ဖြူဖွေးသန့်စင်နေသဖြင့် ...ရှုနူးညံ့မည်ဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းနိုင်ကြသည်။

သူမ၏ဦးခေါင်းတွင်လည်း ကျစ်ဆံမြီးများ ကိုးစ်ထိ
ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ ကျစ်ဆံမြီးများမှာ ဆယ်ချောင်းမျှမက
ရှိနေပြီး စုစည်းထားပုံ မဟုတ်သဖြင့် အပေါ်သို့ ထိုးထိုးထော
ထောင် တက်နေကြ၏။

သူမ၌ အထူးခြားဆုံးသောအချက်မှာ အနီရောင်ဖိနပ်
အနီရောင်အင်္ကျီနှင့် သူမ၏မျက်နှာ၌ အနီရောင်မျက်နှာဖုံးတစ်ခု
စွပ်ထားခြင်းပေတည်း။

ထိုမျက်နှာဖုံး၏မျက်လုံးပေါက်များမှ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်
သော မျက်လုံးကလေးများကို တွေ့နေရ၏။

ယုယုသည် ထိုမိန်းကလေးကိုမြင်ရသောအခါ လွန်စွာ
အံ့သြသွားပြီး၊ ရုတ်ခြည်း မေးမြန်းလိုက်သည်။

“ခုနက စကားပြောလိုက်တာ မင်း မဟုတ်လား...”

အနီရောင်မိန်းကလေးသည် မိန်းမရယ်သံ မဟုတ်သော
ရယ်သံဖြင့် လှိုက်လှဲစွာရယ်မောလိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူး... ခုနက စကားပြောတာက ကျွန်မရဲ့
သခင်မလေးပါ.. အခု မကြာခင်ဘဲ ကျွန်မရဲ့သခင်မလေး ကြ
ရောက်လာပါလိမ့်မယ်...”

အနီရောင်မိန်းကလေး၏စကားမဆုံးမီမှာပင် အဖြူ
ရောင်ဝတ်စုံ ဆင်မြန်းထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်က မြင်း
လှည်းပေါ်မှ ထွက်လာတော့၏။

ထိုမိန်းကလေး၏ အသားအရေနှင့်ဂတ်စုံ အဖြူတို့မှာ
လွန်စွာ ပန်းရလှ၏။ ဆင်းပြင်ရုပ်သွင်မှာလည်း လွန်စွာ ချောမွေ
လှပသဖြင့် တွေ့မြင်ရသူအပေါင်း အသက်မရှူနိုင်ဘဲ ငေးမေ

ကြည့်မိသည်အထိ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

မြင်းစီးသမား ရှစ်ယောက်တို့ရောက်ရှိလာစဉ်က ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြီးများသဖွယ် မတုန်မလှုပ်ရှိနေခဲ့ကြသဖြင့် ရောက်နှင့်နေပြီးသော ဧည့်သည်များအဖို့ ထူးထူးဆန်းဆန်းဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

ယခုမူ ဤဧည့်သည်ကြီးများသည် ဝတ်စုံဖြူဝတ်သည့် မိန်းကလေးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြီးများသဖွယ် ပြန်ဖြစ်နေကြရပြန်လေပြီ။

အတန်ကြာမှ ယုယုက စတင်၍...

“ရှင်က ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ... ရှင့်မြင်းလှည်းကို ဒီနေရာအထိ မောင်းဝင်လာတဲ့ ရှင့်အပြုအမူကို ပြန်ကြည့်စမ်းပါဦး... ဘယ်လောက်ရိုင်းစိုင်းတဲ့ အပြုအမူဖြစ်တယ်ဆိုတာ နည်းနည်းလေးမှ သတိမပြုမိဘူးလား...”

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်သည့် မိန်းကလေးသည် ပြုံးလိုက်၏။

“ရှင်က အိမ်ရှင်တော့ ဟုတ်ဟန်မတူပါဘူး... အခု ရှင်ပြောတဲ့စကားက အိမ်ရှင်က ပြောခိုင်းလို့ ပြောတဲ့စကားလား...”

လီချန်ချင်းက ကြားဖြတ်၍ ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... အိမ်ရှင်က ပြောခိုင်းတဲ့စကားအဖြစ် မှတ်ယူနိုင်ပါတယ်... မိန်းကလေးရဲ့အပြုအမူဟာ အင်မတန်ရိုင်းစိုင်းတယ်ဆိုတာ ကျုပ်က ထပ်မံအတည်ပြု ပြောဆိုပါတယ်...”

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးသည် လီချန်ချင်းအား စေ့စေ့ကြည့်ရင်း...

“ဘာလဲ... ရှင်က ကျွန်မကို စိတ်ဆိုးနေတယ်ပေါ့...

ဟုတ်လား... "

လီချန်ချင်းသည် စကားပင် မပြောတော့ချေ။ ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းနေတော့၏။

"ခစ်... ခစ်... ခစ်... ခစ်... "

ဝတ်စုံဖြူ ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးသည် စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်နေသော လီချန်ချင်းကိုကြည့်၍ တခစ်ခစ် ရယ်မောနေပြန်တော့၏။

လီချန်ချင်းမှာ မိန်းကလေး၏အပြုအမူကြောင့် ထပ်၍ စိတ်ဆိုးလာပြန်တော့သည်။ လီချန်ချင်းတစ်ယောက် ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲပေတော့မည်။

မိန်းကလေးသည် သူမ၏ဖြူဖွေးနူးညံ့သော လက်ညှိုးကလေးဖြင့် သူမ၏နှင်းဆီသွေးရောင်သမ်းနေသော ပါးကလေးကို တို့ကာ ကနွဲ့ကလျ ပြောလိုက်ပြန်၏။

"ရှက်လည်း မရှက်ဘူးဟော့... ဒီလောက် အသက်ကြီးပြီး လူကြီးတစ်ယောက်က ကျွန်မလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ပြိုင်ပြီး ဒေါသကြီး၊ စိတ်ဆိုးနေတာ မရှက်ဘူးလား... "

လီချန်ချင်းမှာ သူမ၏စကားကြောင့် စိတ်ဆိုးရအခက် စိတ်ပြေရအခက် ဖြစ်သွားတော့၏။

"မင်း... မင်း... "

မိန်းကလေးသည် ရယ်မောနေရာမှ သူမ၏နဖူးကို လက်ကလေးဖြင့် ထောက်ကာ...

"ဦးလေး... ကျွန်မကို လုံးဝမမှတ်မိတော့ဘူးလား... ဘယ်သူလဲဆိုတာ သေသေချာချာ ကြည့်စမ်းပါဦး... မျက်စိလေး

ဘာလေး ပွတ်ကြည့်ပါဦး... "ဟု မေးလိုက်လေ၏။

လီချန်ချင်းသည် မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း...

"မင်းက ဘယ်သူတုန်း... "ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

မိန်းကလေးသည် တစ်ကိုယ်လုံးလှုပ်ယမ်းကာ တခစ်ခစ်ရယ်မောပြန်တော့သည်။

"ဦးလေးဟာ မေ့တတ်လိုက်တာ လွန်ပါရောပဲ... လွန်ခဲ့တဲ့ ကိုးနှစ်လောက်ကို ဦးလေး ပြန်စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး... လွန်ခဲ့တဲ့ကိုးနှစ်လောက်က မိုးအကြီးအကျယ် ရွာနေတဲ့ နေ့တစ်နေ့မှာ ဦးလေးတစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေတွေ နစ်ရွှဲပြီး ချမ်းခိုက်ခိုက်တုန်ပြီး... ကျွန်မတို့အိမ်ကို ရောက်လာခဲ့တယ်လေ... ဘယ့်နှယ့်လဲ... သတိရပြီလား... "

လီချန်ချင်း၏မျက်လုံးအစုံသည် ပုစွန်မျက်လုံးများကဲ့သို့ ပြူးကျယ်သွားလေတော့၏။

"ဘုရားရေ... မင်း... မင်းက သူဌေးကြီးကြူးရဲ့သမီးဟုတ်လား... ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား ကလေးမရယ်... "

မိန်းကလေးသည် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။ မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်ဖြင့် မေးမြန်းနေသော လီချန်ချင်း၏ အမူအရာမှာ သူမအဖို့ ရယ်စရာဖြစ်နေသည်လားမဆိုနိုင်ပေ။

သူမက...

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင်... ဦးလေး မှတ်မိအောင်တော့ အစဖော်ပေးရဦးမှာပေါ့... ဦးလေး ကျွန်မတို့အိမ်ကို ရောက်တဲ့အချိန်မှာ သကြားလုံးစားချင်တယ်ဆိုပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လိမ့်ပြီးငိုနေ

တဲ့ မိန်းကလေးကို သတိရရဲ့လား... "

လီချန်ချင်းက...

"ဟား... သတိရတယ်... သတိရတယ်... အဲဒီကလေးမနဲ့ မင်း ဘာဆိုင်လို့တုန်း... "

"ဘာ မဆိုင်ရမလဲ... အဲဒီမိန်းကလေးဟာ ကျွန်မပေါ့ ဦးလေးရဲ့... "

"ဟေ... "

ထိုစဉ် အဖြူရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် လီချန်ချင်းအနီးသို့ ကပ်လာကာ လီချန်ချင်း၏ နှုတ်ခမ်းမွေးအား ဆွဲလိမ်လိုက်တော့၏။

"ဘာလဲ...ဦးလေးက ကျွန်မကို စိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲလား... စိတ်မပြေသေးရင် နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ အကုန်လုံး ဆွဲလိမ်ပစ်လိုက်မယ်... "

လီချန်ချင်းသည် 'ဟင်း'ခနဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ချလိုက်ကာ...

"စိတ်မဆိုးတော့ပါဘူးကွာ... မင်းကို ငါ ကောင်းကောင်းမှတ်မိပါပြီ... သူဌေးကြီးကြူးရဲ့သမီးလေးကိုး... ဟင်း... မင်းတောင် အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေပြီပဲ... အင်း... အချိန်တွေကုန်သွားပုံကတော့ အံ့သြလောက်စရာပါပဲကွာ... "

လီချန်ချင်းသည် မိန်းကလေး၏ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

"မင်းရဲ့ဖေဖေကော နေကောင်းရဲ့လားကွယ့်... "

မိန်းကလေးက ပြုံးရယ်ရင်း...

"ဖေဖေက နေတော့ကောင်းပါတယ်... ဒါပေမယ့် သူ့ဆီမှာ လာလာအလှူခံတဲ့လူတွေ များလွန်းလို့ စိတ်ညစ်ပြီး ဆံပင်တွေတောင် ဖြူဖွေးနေပါပြီ... "ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

လီချန်ချင်းသည် ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်တော့ဘဲ ခွက်ထိုးခွက်လန်ဖြင့် တဟားဟား အော်ဟစ် ရယ်မောလေတော့၏။

သူသည် မိန်းကလေး၏လက်ကို ဆွဲကာ...

"ကဲ... ကဲ... ကြုံကြုံကြိုက်ကြိုက် ပေါက်ရောက်လာတဲ့ ငါ့တူမကြီးကို ဦးလေးက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာနဲ့ ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ပါတယ်... စောစောက ငါ့တူမကြီးကို မမှတ်မိလို့ ပြုမူခဲ့တဲ့ ဦးလေးရဲ့အပြုအမူတွေအတွက် ဦးလေးက တောင်းပန်ပါတယ်... ကဲကဲ... ကြွပါ... အထဲကိုကြွပါ... "

အားလုံးသော လူများသည် လီချန်ချင်း ဦးဆောင်ခေါ်သွားရာနောက်သို့ လိုက်သွားကြသည်။

ထိုအခိုက် အနောက်ဘက်အစွန်မှ လိုက်လာသော ကျင်းပုဟန်သည် ချိုယို့ဝူး၏အင်္ကျီစကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး တီးတိုးလှမ်းပြောလိုက်၏။

"ရှူး... ခဏ... "

ချိုယို့ဝူးသည် သူ့ခြေလှမ်းများကို ရပ်လိုက်ပြီး ပြန်မေးလိုက်၏။

"ဘာလဲ... ဘာပြောမလို့လဲ... "

ကျင်းပုဟန်သည် တိုးညင်းသောလေသံဖြင့် နှစ်ကို
ကြားပြောလိုက်၏။

"ဒီမိန်းကလေးဟာ သူဌေးကြီးကြူးရဲ့သမီးကလေး
ပါလား... သူဌေးကြီးကြူးဆိုတာ အင်မတန် ထင်ရှားကျော်ကြာ
တဲ့ သူဌေးကြီးပဲ... "

"ဟုတ်တယ်လေ... သူဌေးကြီးကြူး ထင်ရှားကျော်ကြာ
တာနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ... "

"ဆိုင်ပါပြီလားဗျာ... ခင်ဗျား တကယ်အတဲ့လူပဲ... ခင်
ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ပူးပေါင်းဖို့ အချိန်ရောက်လာပြီလေ... "

"ဗျာ... ဘယ်လို... ဘယ်လိုအချိန်ရောက်လာတာလဲ..."

"ဒီမိန်းကလေးကို အပိုင်ရဖို့အချိန်ရောက်လာတာပေါ့..."

"ကျုပ် ဘာမှနားမလည်ဘူး... "

"ကျုပ် ပြောပြမယ်... သိုင်းလောကသားတွေထဲမှာ ခင်
ဗျားရုပ်ရည်ဟာ တော်တော်ကလေး ချောမောပြေပြစ်တယ်ဆို
တာ... ဘယ်သူမှ မငြင်းနိုင်ဘူး... ခင်ဗျားရဲ့ သိုင်းပညာအရည်
အချင်းကလည်း ထိပ်တန်းမှာရှိနေတယ်... ဒီတော့ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်
ပူးပေါင်းလိုက်ရင် ဒီမိန်းကလေးဟာ ခင်ဗျားလက်ထဲက ဘယ်
လွတ်နိုင်တော့မလဲ... "

ချီယို့ဝူးသည် ဝမ်းသာသွား၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်
သူဌေးကြီးကြူး၏သမီးကလေးသည် လွန်စွာ ချောမောလှပလှ
သည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း ပြန်မေးလိုက်၏။

"ဟာ...မဖြစ်နိုင်ဘူးနဲ့တူတယ်...ခင်ဗျား ပြောသလောက်

ဘယ်လွယ်လိမ့်မလဲ... "

"အင်း... ခင်ဗျားကတော့ တကယ့်လူရိုးလူအပါပဲလား...
ခင်ဗျားကို ကျုပ်တစ်ခုပြောပြမယ် နားထောင်... မြစ်ရေအလျဉ်
ဟာ သစ်ပင်ကို ကြီးသည်ဖြစ်စေ... ငယ်သည်ဖြစ်စေ... အမြစ်ရင်း
ကနေ နုတ်ယူတိုက်စားပစ်နိုင်တယ်... နည်းပရိယာယ် ကျွမ်းကျင်
လိမ္မာတဲ့သူကလည်း ဖြစ်နိုင်တဲ့ အခက်အခဲကလေးကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်...
မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ ထင်ရတဲ့ အခက်အခဲကလေးကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်...
အောင်မြင်ကျော်လွှားနိုင်တယ်... ဒီတော့ အရေးကြီးတာက နည်း
ပရိယာယ်ပဲ... ဘယ်လောက်ခက်ခက် နည်းပရိယာယ်ကောင်းရင်
မုချအောင်မြင်ရမယ်... "

"ခင်ဗျားကတော့ တယ်အပြောကောင်းတာပဲ... "

ကျင်းပုဟန်သည် သူ့ရင်ဘတ်အား လက်ဖြင့်ပုတ်ပြကာ-

"အပြောကောင်းရုံတင် မကဘူး...အစွမ်းလည်း ကောင်း
ပါသေးတယ်ဗျ... အားလုံး ကျုပ်တာဝန် ထားစမ်းပါ... ကျုပ်ပြော
တဲ့အတိုင်းသာလုပ်... မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ ဒီမိန်းကလေးကို
အပိုင်ရစေရမယ်... "

ချီယို့ဝူးသည် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

"ဒီမိန်းကလေးကိုသာ ရမယ်ဆိုရင်... ခင်ဗျား ဘာခိုင်း
ခိုင်း ကျုပ်လုပ်မယ်ဗျာ... ဒီမိန်းကလေးရဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်..."

ကျင်းပုဟန်သည် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးရင်း...

"ဟား... ဟား... ဟား... စိန်လိုက်... ရကိုရစေရမယ်...
တစ်ခုတော့ ရှိတယ်... အမြန်ဆုံးကြံမှ ဖြစ်မယ်... နို့မို့ဆိုရင် ပြိုင်
ဘက်တွေပေါ်လာကောင်း ပေါ်လာနိုင်တယ်... "ဟု ပြောလိုက်

လေ၏။

ထိုစဉ် သူတို့နောက်မှ ကြမ်းတမ်းစွာ ဆဲရေးလိုက်သည့် အသံကို ကြားလိုက်ကြရလေတော့သည်။

“ဟင်း... ခွေးတိရစ္ဆာန်တွေ... ”

ချီယို့ဝူးနှင့် ကျင်းပုဟန်တို့သည် ထိတ်လန့်စွာဖြင့် သမင်လည်ပြန်လှည့်ကြည့်မိကြတော့သည်။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်စလုံး ကြက်သေသေသွားမိကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးသည် သူတို့အား ခါးထောက်ကြည့်နေသောကြောင့်ပေတည်း။

ကျင်းပုဟန်သည် ဟန်ပန်မင်မောင်း အလွန်ကောင်းသူဖြစ်ရာ ချက်ချင်းပင် ဣန္ဒြေဆည်နိုင်သည်။ သူသည် မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း ပြန်မေးလိုက်၏။

“ဟေ့... မင်း ငါတို့ကို ဘာပြောလိုက်တာလဲ... ”

“ရှင်တို့ကို ခွေးတိရစ္ဆာန်တွေလို့ ပြောနေတာ... ”

သူမသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ရုတ်တရက် ခုန်ထွက်လာပြီး ကျင်းပုဟန်၏ပါးကို ရိုက်လျက် ပြန်လည်ခုန်ထွက်သွားလေသည်။

“ဖြန်း... ”

ကျင်းပုဟန်သည် ထိုမိန်းကလေးက ဤသို့ရိုက်လိမ့်မည်ဟု လုံးဝမျှော်လင့်မထားချေ။

ထို့ကြောင့် မည်သို့မျှ မရှောင်တိမ်းနိုင်တော့ဘဲ ပါးတစ်ပြင်လုံး ဖြန်းခနဲနေအောင် အရိုက်ခံလိုက်ရလေတော့၏။

ဤမျှ ငယ်ရွယ်သော မိန်းကလေးတစ်ဦးက မိမိကဲ့သို့

သော သိုင်းအကျော်အမော်ကြီးတစ်ဦးအား ပါးရိုက်ဝံ့ခြင်းအတွက် ကျင်းပုဟန်အဖို့ မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားမိတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ရုတ်တရက် မည်သို့မျှ မတုံ့ပြန်ဘဲ မင်သက်ငေးကြောင်နေမိတော့သည်။

အတန်ကြာမှ သတိဝင်လာပြီး ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ဒေါသထွက်လာလေတော့၏။

“တိရစ္ဆာန်မလေး... သေပေရော့... ”

ကျင်းပုဟန်သည် စွန်လက်သည်းကုတ်ဖြင့် အနီရောင် မိန်းကလေးအား ကုတ်ချလိုက်တော့၏။ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တိုက်ကွက်ပင်တည်း။ ဤတိုက်ကွက်မျိုးကို တော်ရုံတန်ရုံ ရန်သူသည် ခုခံနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

သို့သော် အနီရောင်ဝတ် မိန်းကလေး၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်လှ၏။ ကျင်းပုဟန်၏ စွန်လက်သည်းကုတ်သိုင်းကွက် လေထဲမှဖြတ်သန်းနေချိန်တွင် မိန်းကလေးသည် သူမ၏မူလနေရာ၌ ရှိမနေတော့ချေ။ မိန်းကလေး၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ဝါဂွမ်းဖတ်ကလေးနှယ် ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ညှပ်ခန်းအတွင်းသို့ ထွက်ပြေးဝင်ရောက်သွားပြီး ဖြစ်နေတော့သည်။

ကျင်းပုဟန်နှင့် ချီယို့ဝူးတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ငေးကြောင်နေကြလေတော့၏။

အတန်ကြာမှ ချီယို့ဝူးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်

ကာ...

"ဒုက္ခပဲ... ကျုပ်တို့ပြောတဲ့စကားတွေကို ကောင်မလေး ကြားသွားပြီ... အင်း... ကျုပ်တော့ လူကြီးသူမတွေ ပြောတဲ့စကား တစ်ခွန်းကို အခုမှ သတိရတယ်... 'လျှို့ဝှက်တိုင်ပင် ဆွေးနွေးခြင်း ဟူသော မျိုးစေ့ကို အနည်းငယ်မျှ ပေါ်ပေါက်ပျက်စီးခြင်း မရှိရ လေအောင် လုံခြုံစွာစောင့်ရှောက်သင့်၏'တဲ့... 'ထိုမျိုးစေ့ပေါ် ပေါက်ပျက်စီးသွားလျှင် အကျိုးတည်းဟူသော အညွန့်အညှောက် ပေါ်ထွက်မလာနိုင်တော့ပေ'တဲ့... ကဲ... အခု ကျုပ်တို့ ဘာအကျိုး ကျေးဇူး ခံစားကြရတော့မလဲ..."

ကျင်းပုဟန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

"ကြားသွားတော့ ဘာဖြစ်ရမလဲ... အချိန်နဲ့ဒီရေဟာ လူ ကို မစောင့်ဘူးတဲ့ဗျ... လုပ်စရာရှိတာကို မြန်မြန်ထက်ထက်လုပ် ရုံရှိတော့တာပေါ့..."

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ချိုယို့ဝူး၏လက်ကို ဆွဲကာ ညှိခန်းအတွင်းသို့ ဆွဲခေါ်သွားလေတော့၏။

သူတို့နှစ်ဦး ညှိခန်းတွင်းသို့ရောက်ရှိလာသောအခါ အနီ ရောင်ဝတ်မိန်းကလေးသည် အဖြူရောင်ဝတ်မိန်းကလေးအနီး၌ ရပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် အနီရောင်ဝတ်မိန်းကလေး က...

"ဟား... ဟား... ဟား... တိရစ္ဆာန်နှစ်ကောင်တော့ ဝင် လာပြီဟေ့"ဟု အော်ဟစ်လေတော့သည်။

လီချန်ချင်းမှာ မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

"မိန်းကလေး... ဒီလိုမပြောရဘူးကွယ့်..."

အနီရောင်ဝတ်မိန်းကလေးသည် နှုတ်ခမ်းစူပြီး ခြေ ဆောင့်ကာ ပြောလိုက်၏။

"ဘာဘက ဘာသိလို့လဲ... သူတို့နှစ်ယောက် ဘာတွေ ကြံစည်တိုင်ပင်နေတယ်ဆိုတာ ဘာဘာသိလို့လား... ကျွန်မက သူတို့ တိုင်ပင်နေတာကို ကောင်းကောင်းကြားလိုက်ရတာရှင့်... သူတို့ နှစ်ယောက်က ကျွန်မ သခင်မလေးကို အပိုင်ရအောင်ကြံနေကြ တာ... ဟင်း... အမဲရိုးနယ် ဟင်းအိုးမှ အားမနာ..."

လီချန်ချင်းသည် လွန်စွာ စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားသည်။ ထို မိန်းကလေး၏စကားများသည်လည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ယူဆလိုက်မိသဖြင့် ကျင်းပုဟန်တို့အား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

မလုံသည့်အိုး တုတ်မိုးရုံနှင့်ကွဲဟူသည့် စကားအတိုင်း ချိုယို့ဝူး၏မျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားလေတော့၏။

မတော်မတရားကိစ္စများကို လုပ်လေ့လုပ်ထရှိပြီး အရေ ထူနေဟန်ရှိသော ကျင်းပုဟန်က ဣန္ဒြေမပျက် ပြုံးရယ်လျက်ဖြင့် လီချန်ချင်းကို မြန်ကြည့်နေသည်။ အနီရောင်ဝတ်မိန်းကလေး၏ ရုပ်စွဲချက်များသည် သူနှင့်မည်သို့မျှ မသက်ဆိုသည့်ပုံစံမျိုး။

အဖြူရောင်ဝတ်မိန်းကလေးသည် မျက်မှောင်တစ်ချက် ကုတ်သွား၏။

"သူတို့နှစ်ယောက်က ဘယ်သူတွေများပါလိမ့်...ဒီအခန်း ထဲမှာ တွေ့ပုံထောက်တော့ နယ်နယ်ရရ လူတွေဟုတ်ဟန်မတူ ဘူး..."

ထိုစဉ် ယုယုက မိန်းမသားများ၏ သဘာဝအတိုင်း ကြားဖြတ်၍ ဝင်ရောက်ပြောဆိုလေတော့၏။ သူမသည် ကျင်းပုဟန်အား လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ပြီး...

"သူ့နာမည်က ကျင်းပုဟန်ပါ..."

ကျင်းပုဟန်သည် အတည်ပြုဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး...

"ဟုတ်ပါတယ်... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်..."

အဖြူရောင်ဝတ်မိန်းကလေးကမူ သူမ၏နှုတ်ခမ်းကလေးကို မဲ့လိုက်၏။ ထိုသို့ မဲ့လိုက်ခြင်းကပင် သူမ၏ရုပ်ရည် တစ်မျိုး ချစ်စရာဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ပြလိုက်သည်နှင့် တူနေတော့၏။

သူမက...

"ကျွန်မကတော့ ဝမ်းမသာပါဘူးရှင်..."

ယုယုသည် ချီယို့ဝူးအား ညွှန်ပြလိုက်ပြန်ကာ...

"သူ့နာမည်ကတော့ ချီယို့ဝူးပါ..."

အဖြူရောင်ဝတ် မိန်းကလေးသည် ချီယို့ဝူးအား စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်လိုက်ပြီး ရုတ်တရက် တခစ်ခစ် ရယ်လေတော့၏။

"ရယ်စရာ သိပ်ကောင်းတာပဲ... ရှင်တို့လို လူမျိုးတွေ သိုင်းလောကထဲက အကျော်အမော်ခုနစ်ယောက်ထဲမှာပါနေတာ ကျွန်မတော့ အံ့ဩလို့ မဆုံးတော့ပါဘူးရှင်..."

ချီယို့ဝူးမှာ ရှက်ဒေါသထွက်ပြီး မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲလာလေတော့၏။

ခြသေ့်ကြီးချောင်ဝူးသည် ထိုခဏ တံတွေးတစ်ချက် ထွေး

လိုက်၏။ ကျင်းပုဟန်နှင့် ချီယို့ဝူးတို့အား ရွံရှာစက်ဆုပ်သည့် သဘောပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် အမူအရာဖြင့် မနှစ်မြို့ဟန်ပြ ရုံမကသေး ပါးစပ်မှပင် ထုတ်ဖော် ပြောဆိုလိုက်သေး၏။

"ဟင်း... တော်တော် အရှက်မရှိတဲ့လူတွေ..."

ယုယုကလည်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ကာ...

"အင်း... ကျွန်မတို့ကတော့ ကံဆိုးတာနဲ့တူပါတယ်... သိုင်းအကျော်အမော်ခုနစ်ယောက်ထဲမှာ သူတို့ပါနေမှန်းသိရင်... ကျွန်မတို့ မပါပါဘူးရှင်... ခုတော့ သူတို့အတွက်နဲ့ ကျွန်မတို့ပါ အရှက်ရကြရတော့တာပဲ..."

ချီယို့ဝူးသည် ထိုစကားများကိုကြားရသောအခါ ရှက်လွန်းလှသဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။

ဤအခြေအနေ၌ ကျင်းပုဟန်သည်လည်း ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်တော့ပေ။ ရှက်ဒေါသကြောင့် သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲလာသည်။ သူသည် အဖြူရောင်ဝတ်မိန်းကလေးအား စေ့စေ့ကြည့်ပြီး...

"ဟေ့... မင်း စကားပြောတာ မိုက်ရိုင်းလှချည်လား... သူဌေးသမီးဆိုပြီး ကြီးကျယ်နေတာပေါ့လေ... ငါတို့ကို စော်ကားချင်တိုင်း စော်ကားလို့ရမယ်မထင်နဲ့... လိမ္မာသွားအောင် ငါ ဆုံးမလိုက်မယ်..."

ကျင်းပုဟန်သည် ထိုစကားကိုပြောသော်လည်း လုံးဝ တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုပါချေ။ တိုက်ခိုက်မည့်အစား အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်ပြီး ချီယို့ဝူးနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားတော့၏။

ချီယို့ဝူးကို မီသောအခါ ချီယို့ဝူး၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်

သည်။ ချီယို့ဝူးသည် ကျင်းပုဟန်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

"ဘာလဲ... ခင်ဗျားက နောက်ထပ် ကျုပ်ကို အရှက်ခွဲဦးမလို့လား... ခင်ဗျားကြောင့် အခု ကျုပ်အရှက်ကွဲလာတာ... ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်လက်ကို လာဆွဲရတာလဲ... "

ကျင်းပုဟန်က တည်ငြိမ်အေးဆေးသောလေသံဖြင့်...

"ဘယ်လိုလဲဗျ... ခင်ဗျားက အခုအတိုင်း ခေါင်းငုံ့အရှုံးပေးတော့မလို့လား... သူက ပါးကိုက်ရင် ကိုယ်က နားပြန်ကိုက်တာပေါ့... "

"ဘယ်လိုပြန်ကိုက်ရမှာလဲ... ခင်ဗျားပဲ အကြံပေးစမ်းပါဦး ရှေ့ဉာဏ်ရှင်ကြီးရယ်... "

ကျင်းပုဟန်သည် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

"ဒီမှာ... ခင်ဗျား... ယောကျ်ားမဟုတ်ဘူးလား... ယောကျ်ားဆိုတာ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းကို ရအောင်ယူနိုင်ရတယ်ဗျ... ယောကျ်ားတံခွန် လူရည်ချွန်... ကောင်းကင်တမွတ်၊ ကြယ်ကိုဆွတ်က၊ မလွတ်စတမ်း ရမြဲလမ်းဆိုတဲ့ စကားတောင် ရှိသေးတယ်... အခု ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ကြုံတွေ့ကြရတဲ့အဖြစ်အပျက်က ဘာမှရှက်စရာမရှိဘူး... ခင်ဗျား အခုလို လက်လျှော့အရှုံးပေးတဲ့ ပျော့ညံ့မှုကသာ ရှက်စရာကောင်းတာဗျ... "

ချီယို့ဝူးကလည်း မဲ့ပြုံးပြုံးရင်း...

"ကြည့်စမ်းပါဦး...ကျုပ်ကိုပြောလိုက်တာ နှစ်ပြားတောင်မတန်ဘူး ဖြစ်သွားတယ်... ကိုယ့်အပေါ် ဒီလောက်တောင်စိတ်ဝင်စားမှုမရှိတဲ့ မိန်းကလေးကို ကျုပ်က ဘယ်လိုသွားပြီး ဆွဲဆောင်ရမှာလဲ"ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ကျင်းပုဟန်သည် စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းတယမ်းယမ်းလုပ်နေသည်။ ပြီးမှ...

"ခင်ဗျားကို စိတ်မဝင်စားဘူးလို့... ဘယ်သူက ပြောသလဲ... "

"ပြောဖို့ လိုသေးလို့လားဗျ... ဒီလောက် အထင်သေးစကားတွေပြောနေမှတော့ သည့်ထက်ဆိုးတဲ့စကားတွေကြားဖို့လိုသေးသလား... ဆင်ကောင်ကြီးတစ်ကောင်လုံး တွေ့နေတော့မှ ဆင်ခြေရာထပ်ရှာရဦးမလား... "

ချီယို့ဝူးသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပြောပြီး တစ်ဖက်သို့လှည့်သွားပြန်တော့၏။ ထို့နောက် ကျင်းပုဟန်ကို မကြည့်တော့ဘဲ ပြောလိုက်သည်။

"ကဲပါဗျာ... ဒီမှာ ကျုပ်ရှိလို့လည်း အပိုပါပဲ... ကျုပ် သွားတော့မယ်... "

"ဟား... ဟား... ဟား... ခင်ဗျားက မိန်းမအကြောင်းလုံးဝမသိတဲ့လူကိုး... "

ချီယို့ဝူး၏ထွက်ခွာခါစ ခြေလှမ်းများသည် ရုတ်ခြည်းရပ်တန့်သွားတော့၏။

ကျင်းပုဟန်သည် စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

"မိန်းမတစ်ယောက်က သူချစ်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို ပရိသတ်ဗိုလ်ပုံအလယ်မှာ 'ကျွန်မ ဒီလူကို သိပ်ချစ်ပါတယ်'လို့ ဖွင့်ပြောမလားဗျ... ခင်ဗျားပဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး... မိန်းမတွေရဲ့သဘောကို ခင်ဗျား မသိပါဘူး... မိန်းမဆိုတာ လှေနဲ့မြင်းလိုပဲ... အကိုင်မတတ်ရင် ခက်တယ်လို့ ထင်ရတယ်ဗျ... "

ချီယို့ဝူးသည် တစ်ဖန် စိတ်ပြန်လည်လာ၏။

"အင်း... ခင်ဗျားပြောတာ ကျုပ်တော့ နည်းနည်းပြန်ပြီး သဘောကျလာပြီ... ဖြစ်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်... "

"ဟာ... ဖြစ်ရမှာပေါ့... သဘာဝတရားကို ကျုပ်က ပြောပြနေတာ... မိန်းကလေးတွေရဲ့ သဘာဝဟာ သိပ်ထူးဆန်းတယ်... မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ခင်ဗျားကို ချစ်လေလေ... ခင်ဗျားကို နှိပ်စက်လေလေလုပ်မှာပဲ... "

"ဘုရားရေ... ကြောက်စရာပါလား... "

"မကြောက်နဲ့လေ... ဒါမှလည်း ခင်ဗျားက သူ့ကိုတကယ် ချစ်မချစ်ဆိုတာ သိရတော့မှာ မဟုတ်လား... "

ချီယို့ဝူး အလွန်ဝမ်းသာသွား၏။

"အင်း... ဟုတ်တုတ်တုတ်ပဲ... ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်က ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ... အကြံပေးစမ်းပါဦး... "

ကျင်းပုဟန်သည် အောင်နိုင်သူ၏အပြုံးဖြင့် ပြုံးလိုက်၏။

"ခနက ကျုပ်တို့ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းဆက်ဆံခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား... ဒါကို သူတို့က လက်မခံဘူး... "

"ဟုတ်တယ်... ကျုပ်ဖြင့် ပါးစပ်တောင် မဟရသေးပါဘူးဗျာ... ကျုပ်တို့ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် တိုင်ပင်နေတာ ဟိုကောင်မလေး ကြားပြီး... သူသိရုံတင် ရှိပါသေးတယ်... "

ကျင်းပုဟန်က လက်ကာပြလိုက်ပြီး...

"ဒီတစ်ခါတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကြမ်းနည်းနဲ့ကိုင်ရမယ်... "

"ဟုတ်တယ်... အကြမ်းနည်းနဲ့ကိုင်မယ်... "

"ဖြစ်ပါ့မလား... ကြည့်လည်း လုပ်ပါဦးဗျာ... တော်ကြာ သည့်ထက် အရှက်ကွဲနေပါဦးမယ်... "

"ဖြစ်ပါတယ်... ဖြစ်လွန်းလို့ ဟိုဘက်ကမ်းတောင် လွန်သွားသေးတယ်...ခင်ဗျားက မိန်းမတွေရဲ့သဘောကို နားမှမလည်တာ... မိန်းမဆိုတာ ယောကျ်ားပီသတဲ့ လူကိုမှ ချစ်တယ်ဗျ... ခင်ဗျားဟာ ရုပ်လည်းချောတယ်... နောက်ပြီး ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း သတ္တိရှိရှိနဲ့ တစ်ခုခုလုပ်ပြလိုက်ရင် သူက ခင်ဗျားကို သဘောကျလာမှာဗျ... "

"အင်း... ခင်ဗျားပြောတာ ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်... ဆက်ပြောစမ်းပါဦး... ကျုပ်က ဘယ်လိုကြမ်းပြရမှာလဲ... "

ကျင်းပုဟန်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ...

"ပြောမယ်... ပြောမယ်... ဒါပေမယ့် အခုချက်ချင်း ပြောလို့တော့ မဖြစ်သေးဘူး... အခု အရေးအကြီးဆုံးကတော့ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ကျောချင်းကပ်စည်းရုံးနေဖို့ အရေးကြီးတယ်... ကျုပ်တို့ စည်းစည်းရုံးရုံးနေရင် ဘာကိုမှ ကြောက်စရာမရှိဘူး... နောက်ပြီးမှ အခြေအနေကိုကြည့်... ဘာလုပ်သင့် လုပ်ထိုက်တယ်ဆိုတာ ကျုပ် ပြောပြမယ်... မီးစင်ကြည့်ကမှာပေါ့ဗျာ... အဲဒီအခါကျမှသာ ခင်ဗျား လက်နှေးမနေနဲ့... "

ကျင်းပုဟန်သည်ပြောပြီးသည်နှင့် ချီယို့ဝူးကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ ပြန်လျှောက်သွားလေတော့၏။

ပထမတွင် ချီယို့ဝူးသည် အနည်းငယ်တွေးတော ငေးမောနေသေး၏။ သို့သော် နောက်ဆုံး၌ စိတ်ပိုင်းဖြတ်သွားဟန်ဖြင့် သူ၏အဝတ်အစားများကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ဆွဲဆန့်

လျက် ခြေလှမ်းကျဲကျဲလှမ်းကာ ကျင်းပုဟန်နောက်သို့ လိုက်သွားလေတော့၏။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် လီချန်ချင်းနှင့် အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးတို့သည် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို ပြန်လည်ပြောကြားပြီး ရယ်မောနေကြ၏။

မိန်းကလေးကလည်း တခစ်ခစ်ရယ်မောရင်း အချို့အကြောင်းအရာများကို ပြောပြနေ၏။

ထိုစဉ် လီချန်ချင်းက...

"ဒါနဲ့ စကားမစပ် ဖြတ်မေးရဦးမယ်... 'ချစ်ချစ်' ဒီကိုလာတာ အကြောင်းများရှိနေလို့လား... "

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးမှာ သူဌေးကြီးကြူး၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူ့အမည်မှာ ကြူးချစ်ချစ် ဖြစ်သည်။ အများကမူ သူမအား 'ချစ်ချစ်' ဟူ၍ပင် ခေါ်ကြ၏။

သို့သော် လီချန်ချင်းကလည်း သူမအား ချစ်ချစ်ဟု ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လီချန်ချင်း၏စကားကြောင့် ချစ်ချစ် ပြုံးလိုက်၏။ အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားနေသေး၏။ ပြီးမှ...

"အမှန်ပြောပြလိုက်ရင်တော့ ဦးလေးက ကျွန်မကို စိတ်ဆိုးသွားတော့မှာပဲ... "

လီချန်ချင်းမှာ စိတ်ထဲမှ မသက်မသာ ဖြစ်သွားရ၏။ ဤ

မိန်းကလေးနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ဆိုးရမည့်ကိစ္စမျိုး မဖြစ်ပေါ်စေချင်။ တတ်နိုင်သမျှ အေးချမ်းသော အမှုကိစ္စမျိုးသာ ဖြစ်စေချင်သည်။

"ဆိုစမ်းပါဦး ချစ်ချစ်ရယ်... ကျုပ်က ဘာတွေများ စိတ်ဆိုးရမှာလဲ... စိတ်ဆိုးစရာတွေကော ရှိနေလို့လား... "

"ဒီလိုရှင့်... အခု ကျွန်မလာတာက ဦးလေးဆီ လာတာ မဟုတ်ပါဘူး... "

"ဩော်... ငါ့ဆီ တမင်သက်သက်လာတာတော့ မဟုတ်ဘူး... လမ်းကြုံလို့ ဝင်လာတာဆိုပါတော့... အောင်မာ... ဒါလေးများ စိတ်ဆိုးစရာလား... ဦးလေးက စိတ်မဆိုးပါဘူးတဲ့ဗျာ... လမ်းကြုံလို့ ဝင်လာလည်း ဦးလေးက ဝမ်းသာတာပါပဲ... "

"ဟင့်အင်း... လမ်းကြုံလို့ ဝင်လာတာလည်း မဟုတ်ဘူး... ကျွန်မက လူတစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာနေတာ... ဒီထဲမှာ တွေ့လိုတွေ့ငြား ဝင်ရှာတာပါ... "

"ဘယ်သူများပါလိမ့်... တူမကြီး ရှာတဲ့လူကော တွေ့ပြီလား... ဘယ်မှာလဲ... "

"တွေ့ပါတယ်... ဒီဧည့်ခန်းထဲမှာ ရှိနေပါတယ်... "

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ သိုင်းသမားခုနစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်မိတော့၏။ သိုင်းသမားခုနစ်ယောက်တို့၏စိတ်ထဲတွင် သို့လော သို့လော အတွေးများ ဝင်လာကြတော့သည်။

ကျင်းပုဟန်ကား အထင်ရှားဆုံး ဖြစ်နေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်... ထိုစကားကြားလိုက်သည်နှင့် ချီယို့ဝူအား

အဓိပ္ပာယ်ပါပါဖြင့် ပြုံးပြလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ချီယို့ရူး ကလည်း ကျင်းပုဟန်၏အပြုံးကို သိနားလည်သည့် အမူအရာဖြင့် တုံ့ပြန်ပြုံးပြလိုက်၏။

ထိုတခဏအတွင်း ဧည့်ခန်းအတွင်း လုံးဝတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား၏။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ အဖြေရှာနေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

လီချန်ချင်းသည် သိုင်းအကျော်အမော်ခုနစ်ဦးတို့အား ဖြိုင်၍ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ချစ်ချစ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

"တူမကြီး ချစ်ချစ်... ဟောဒီဧည့်ခန်းထဲမှာ သိုင်းလောကမှာ အကျော်ကြား အထင်ရှားဆုံး သိုင်းသမားခုနစ်ယောက်ရှိနေပါတယ်... ဒီလိုခုနစ်ယောက်စလုံး စုပေါင်းတွေ့ရဖို့ဆိုတာ အင်မတန် မလွယ်တဲ့ကိစ္စပါဘဲ... အခု တူမကြီးအဖို့ ကုသိုလ်ကံထောက်မပြီး တစ်စုတစ်စည်းတည်း တွေ့နေရပြီ... ကဲ... ချစ်ချစ်က ဘယ်သူ့ကို တွေ့ချင်သလဲ... "

ချစ်ချစ်သည် လှည့်၍ပင် မကြည့်။ သူမ၏လက်ကို နောက်ဘက်သို့ ညွှန်ပြလိုက်၏။

"သူပါပဲရှင်... "

မျက်လုံးများစွာတို့သည် ချစ်ချစ် ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်မိကြတော့၏။

ထိုသူကား...

စားပွဲတစ်လုံးတွင် နားအေးစွာထိုင်နေသည့် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လူငယ်ပင်တည်း။

လူအားလုံး 'ဟင်'ခနဲ အာမေဍိတ်သံများ ပြုမိကြတော့၏။ လူအားလုံး အလွန့်အလွန် အံ့သြသွားကြ၏။

ထိုစဉ် လူငယ်သည် ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်ကာ သူ့ထိုင်ခုံမှ ထ,ရပ်လိုက်၏။ သူသည် လီချန်ချင်းအား လက်နှစ်ဖက်ဆုပ် ဦးညွှတ်အလေးပြုလိုက်သည်။

"ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး ခင်ဗျာ... "

လူငယ်သည် ယင်းသို့နှုတ်ဆက်ပြီးသည်နှင့် အခန်းတွင်းမှ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် စတင်ထွက်ခွာသွားတော့၏။ သို့သော် လူငယ့်အနေဖြင့် သူ စိတ်ရှိတိုင်း ထွက်ခွာသွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အနီရောင်ဝတ် မိန်းကလေးသည် လူငယ်ထွက်မည့် ခရီးလမ်း၌ ပိတ်ဆို့ရပ်တန့်လျက် ရှိသောကြောင့်ပေတည်း။

အနီရောင်ဝတ်မိန်းကလေးက...

"ဘယ်လိုလဲ... ရှင် ထွက်ပြေးဦးမလို့လား...သခင်မလေးက ရှင့်ကို လိုက်ရှာနေရတာ ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်တယ် မှတ်သလဲ... ရှင်ကတော့ တကယ့် တစ်ကိုယ်ကောင်းသမားပဲ... ကိုယ့်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရတဲ့လူကို နည်းနည်းမှ စာနာစိတ်မရှိဘူး... ကျွန်မ သခင်မလေးရဲ့ဒုက္ခကို ရှင် သိကောသိရဲ့လား... "

ချစ်ချစ်သည် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်၍...

"သွားစမ်းပါစေကွယ်... ဘာဖြစ်လို့ တားနေရတာလဲ...

ဒီလောက်တောင် သူသွားချင်နေတာ သွားပစေ”ဟု ပြောလေတော့၏။

ချစ်ချစ်သည် ထိုစကားကို ပြောမည့်သာ ပြောလိုက်ရသော်လည်း သူမ၏မျက်ဝန်းအစုံမှာမူ နီရဲလာတော့သည်။

လူငယ်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ကာ နွမ်းလျစွာ ပြန်ပြောလိုက်၏။

“သခင်မလေးက ဘာဖြစ်လို့ ဒုက္ခရှာရတာလဲဗျ... ကျုပ်မှာက... ”

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးသည် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခါးထောက်ကာ ဓတ်ဓတ်ကြဲ ရန်တွေ့တော့၏။

“ဘာပြောတယ်ရှင့်...ရှင်ဟာ လူပုံလူပန်းမဆိုးသလောက် သဘောထားကတော့ ဆိုးဝါးလှချည့်လား... ရှင်ဟာ တကယ်ရက်စက်တဲ့ လူပဲ... ကျွန်မ သခင်မလေးက ရှင့်အပေါ် ဘယ်လို သဘောထားတယ်ဆိုတာ... ရှင် နားမလည်ဘူးလား... အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်ဆိုတာ ရှင့်လိုလူမျိုးပဲ ဖြစ်မှာပဲ... ”

လူငယ်သည် အနီရောင်ဝတ်မိန်းကလေး၏ စကားများကို မည်သို့မျှ မချေပနိုင်ချေ။ ချစ်ချစ်ကမူ မျက်ရည်များ တွေတွေကျဆင်းနေရှာတော့၏။

အခန်း (၆)

အယဉ်အရိုင်းနှင့် နဂါးပျံသိုင်း

နားလည်ကြရလေပြီ။

လူအားလုံး နားလည်သဘောပေါက်ကြရလေပြီ။

အလွန်ချမ်းသာကြွယ်ဝလှသော သူဌေးကြီးကြူး၏သမီးလေး ကြူးချစ်ချစ်သည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးလှသော လူငယ်အပေါ် မေတ္တာနှောင်ဖွဲ့ နေရှာလေသည်တကား။

ဤဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လူငယ်သည် ဤမျှ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော၊ ဤမျှ လှပချောမွေ့ ချစ်ချင်စဖွယ်ကောင်းသော မိန်းကလေးကို အဘယ်ကြောင့် ရှောင်တိမ်းနေရသနည်း။ မိန်းမချော မိန်းမလှတစ်ယောက်အား ရှောင်တိမ်းဖယ်ခွာ ထွက်ပြေးနေသူမှာ အရူးမှတစ်ပါး အခြားမဖြစ်နိုင်ချေ။

ယုယုသည် လူငယ်အား ကြည့်၍ နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့လိုက်၏။

“ဟင်း... အံ့လည်း အံ့သြလောက်စရာပဲ... အချစ်မှာ မျက်စိမရှိဘူးဆိုတာ သိပ်မှန်တာပဲ... ဒီသူဌေးသမီးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီလောက် မွဲတေနေတဲ့ လူငယ်ကိုမှ ရွေးပြီး မျက်စိကျရတာလည်း မသိဘူး... သူ ရုပ်ပုံတော်ဖွင့်နေတာလည်း တော်တော်

ကြာပြီနဲ့တူပါရဲ့... သူ့အစား ငါဖြင့် ပင်ပန်းလိုက်တာ... ”

ယုယုသည် စိတ်တွင်းမှ ကြိတ်၍အပြစ်တင်နေမိသည်။

လီချန်ချင်းကမူ လူငယ်အား အကဲခတ်နေသည်။ ဤလူငယ်သည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးပုံရသော်လည်း ယောကျ်ားပီသသော လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သူ၏ရုပ်ရည်သွင်ပြင်က ဖွင့်ဆိုပြနေသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ချစ်ချစ်အတွက် ကံဆိုးသည်ဟု မပြောနိုင်ချေ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖို့ ယောကျ်ားပီသသော ယောကျ်ားတစ်ယောက်ရခြင်းထက် အခြားပို၍ အဖိုးတန်သော အရာမရှိတော့ပေ။ ချစ်ချစ်အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိနေသော လီချန်ချင်းသည် အနည်းငယ် စိတ်အေးသွားတော့၏။

ဝါစုကူးကလည်း ထိုဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လူငယ်အား လုံးဝ အထင်မသေးချေ။ အနေစုတ်ပေမယ့် ရွှေထုပ်တဲ့ မြပဝါဟူသော လူစားမျိုးဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ သိရှိထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျင်းပုဟာန်သည်ပြုံး၍ ချစ်ချစ်ထံသို့ လျှောက်သွားသည်။

ခြသေ့်ကြီးချောင်ဝူးသည် ဧည့်ခန်းအတွင်း၌ အနှောင့်အယှက်ပေးနေသည့် ကျင်းပုဟာန်အား လွန်စွာ ဒေါသထွက်လာတော့၏။

“ဟေ့ကောင်... မင်း မရှက်ဘူးလား... ဒီမိန်းကလေးကို မင်း ဘာထပ်ပြီး အနှောင့်အယှက်ပေးဦးမလို့လဲ... ”

ကျင်းပုဟာန်ကမူ ချောင်ဝူးကို လှည့်၍ပင် မကြည့်ချေ။ သူ့အမူအရာက ခွေးဟောင်တိုင်း ထကြည့်လျှင် အိပ်ရေးပျက်သည် ဟူသော အမူအရာမျိုး။

သူသည် ချစ်ချစ်ရှေ့တွင် ရပ်ပြီး သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ယှပ်ကိုင်ကာ ဦးညွှတ်လိုက်၏။

“ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ကျုပ် စကားတစ်ခွန်းလောက် ပြောချင်ပါတယ်... ပြောခွင့်ပြုဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်... ”

ချီယို့ဝူးကလည်း ကျင်းပုဟာန်၏အမူအရာအတိုင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်လည်း စကားတစ်ခွန်းလောက် ပြောချင်ပါတယ်”

ချီယို့ဝူးသည် ကျင်းပုဟာန်က မီးစင်ကြည့်ကရမည်ဟု မှာကြားထားသဖြင့် ကျင်းပုဟာန် အမူအရာအတိုင်း လိုက်လုပ်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

ချစ်ချစ်သည် လူငယ်အား မကျေမချမ်းဖြစ်နေရာမှ သခွပ်ပင်က မီးတကျိုကျိုလုပ်လာသည့် ကျင်းပုဟာန်နှင့်ချီယို့ဝူးတို့ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ ဒေါသချောင်းချောင်းထွက်လာတော့၏။

ထို့ကြောင့် ခက်ထန်စွာ အော်ဟစ်မောင်းထုတ်လိုက်သည်။

“သွားစမ်း... အရေးထဲ အရာပေါ်... ရှင်တို့က ဘာလာရှုပ်နေကြတာလဲ... ကိုယ့်ဘာသာ အေးအေးနေကြစမ်း... ”

ချီယို့ဝူးမှာ ထိတ်လန့်သွားတော့၏။

ကျင်းပုဟာန်ကမူ ချီယို့ဝူးထက် ပို၍ အရေထူသူဖြစ်သဖြင့် အမူအရာ မပျက်ချေ။ စပ်ဖြဲဖြဲမျက်နှာပေးဖြင့်...

“ကျုပ်ကို သွားခိုင်းတဲ့ကိစ္စက အင်မတန်လွယ်တာပဲ... ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဘယ်လိုသွားခိုင်းမယ်ဆိုတာတော့

ကျုပ်က သိချင်သေးတယ်... စူးစမ်းတဲ့သဘောဆိုပါတော့ဗျာ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ”

သူသည် ထိုစကားကို ပြောရင်း မျက်နှာပျက်နေသော ချီယို့ဝူးအား အချက်ပေးလိုက်၏။

ချီယို့ဝူးသည် ကုပ်ချောင်းချောင်းဖြစ်သွားရာမှ ရင်ကို ကော့၍ ရှေ့သို့ တက်လာပြန်၏။ သူသည် ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်လိုက်ကာ ချစ်ချစ်အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ညီမ... ကျင်းပုဟန်ဆိုတာ သိုင်းလောကမှာ ကျော်ကြားထင်ရှားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပါ... သာမညလူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး... ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ဆက်ဆံတာကတော့ မကောင်းဘူးလို့ ထင်ပါတယ်... ”

ချစ်ချစ်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကြောင့် များစွာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားမိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်မျက်နှာအား တစ်ယောက်စီ သေချာစွာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“အင်း... ရှင်တို့က တကယ့်ယောကျ်ားပီသတာပဲရှင်...”

ချီယို့ဝူးသည် တိမ်ကိုစီး၍မိုးပေါ်တက်သွားရသည့်အလား လွန်စွာ ဘဝင်မြင့်သွားတော့သည်။ အလွန်ဝမ်းသာသွား၏။ သူ၏ အခါပေး ဆရာကျင်းပုဟန်အားလည်း အလွန်ကျေးဇူးတင်သွားမိသည်။

ချီယို့ကူးက...

“အင်း... အဲဒါ ပြောချင်တာပဲ... ညီမ ဒါတွေသိရင် ပြီးတာပဲ... နောင်ဆိုရင် ဘယ်သူနဲ့ဆက်ဆံဆက်ဆံ ချိုချိုသာသာ လေးလေးစားစားဆက်ဆံပါ... ”

သူ့အမူအရာမှာ လွန်စွာ ရယ်စရာကောင်းလှ၏။ ပြဇာတ်ထဲမှ ဇာတ်မင်းသားတစ်ယောက်၏ ဟန်ပန်မျိုး ဖြစ်၏။ ထိုစကားကို ပြောပြီး ရင်ကော့ထားပုံကို ကြည့်၍ အခြားလူများက ပြုံးလိုက်မိကြသည်။

ချစ်ချစ်ကမူ ပြုံးရယ်ရင်း...

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့... ရှင်တို့ကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လေးလေးစားစား ဆက်ဆံပါမယ်ရှင်”ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ချီယို့ဝူးသည် ကျေနပ်ပီတိဖြစ်စွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“အင်း... ဒီလိုမှပေါ့... ”

ထိုစဉ် ကြူးချစ်ချစ်က တည်ငြိမ်သောလေသံဖြင့်...

“ရှင်တို့ဘာသာပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး ရှင်... ကျွန်မက အားနွဲ့တဲ့မိန်းမသားတစ်ယောက်ပါ... ရှင်တို့ကတော့ ယောကျ်ားဘသား ယောကျ်ားကြီးနှစ်ယောက်ပါ... ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကို ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းက ဘယ်လိုလုပ်ယှဉ်နိုင်မှာလဲ... ရှင်တို့က လေသံအေးအေးနဲ့ ကျွန်မကို လာခြိမ်းခြောက်နေကြတာပဲ... တကယ့်ကို ယောကျ်ားပီသပါပေတယ်... ရှင်တို့လို သူရဲကောင်းအာဇာနည်မျိုးကတော့ ဒီ သိုင်းလောကကြီးထဲမှာ အလွန်ရှားတဲ့ အာဇာနည်မျိုးပါပဲ... ”

ကြူးချစ်ချစ်၏ ချိုမြသော စကားလုံးများ၏ နောက်တွင် အဆိပ်မြားများက ကက်ကြပ်မကွာ ပါလာ၏။ ချီယို့ဝူးမှာ သူ၏ စကားများကို နားထောင်ရင်း တဖြည်းဖြည်း မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲလာလေတော့သည်။

ကျင်းပုဟာန်ကမူ အေးတိအေးစက်လေသံဖြင့်...

"ဟင်း... မင်းဟာ အသက်ငယ်သလောက်၊ ရုပ်ချော သလောက် စကားပြောတာကျတော့ တယ်ရိုင်းပါလား... မင်းက အဆင်းပဲရှိတာပဲ... အချင်းမှ မရှိတာပါဘဲကလား... "ဟု နှိမ့်ချ ပြောဆိုလိုက်သည်။

ချစ်ချစ်ကမူ အပြုံးမပျက်ချေ။

"ဘာလဲ... ရှင်က ကျွန်မကို ဆုံးမဦးမလို့လား... "

"အေး ဟုတ်တယ်... ငါ့မိတ်ဆွေက မင်းကို ယဉ်ယဉ် ကျေးကျေးဆက်ဆံနေတာ... ဒါကို မင်းက စော်စော်ကားကားခွန်း တုံ့ပြန်နေရသလား... ရှင်းရှင်းပြောရရင် ငါ့မိတ်ဆွေလိုလူမျိုးက မင်းလို ရိုင်းစိုင်းတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှား ဘူးကွ... အဲဒါ မြဲမြဲမှတ်ထားပါ... "

သူသည် ချီယို့ဝူးဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

"ကဲ... ဘယ့်နှယ်လဲ... ကျုပ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး လား..."

ချီယို့ဝူးမှာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားရလေတော့၏။

"ဟုတ်... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... "

သူတို့၏ အမြီးအမောက် မတည့်လှသော စည်းဝါးရိုက် ထားမှုက ချစ်ချစ်အား ပြုံးရယ်စရာ ဖြစ်စေသည်။

ချစ်ချစ်သည် သူမ၏ဆံပင်များကို အနည်းငယ်ပွတ်သပ် လိုက်ပြီး၊ ကျင်းပုဟာန်တို့အား လှမ်းပြောလိုက်၏။

"ကဲ... ကဲ... ရှင်တို့က လူယဉ်ကျေး၊ လူလိမ္မာကြီးတွေ ဆိုတော့ အဆုံးအမကွပ်ညှပ် သိပ်တတ်မှာပဲ... ရှင်တို့က ကျွန်မကို

ဆုံးမချင်တယ်ဆိုရင် ဆုံးမနိုင်ပါတယ်ရှင်... "

အနီရောင်ဝတ်မိန်းကလေးသည် သူမ သခင်မလေး၏ လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲရင်း...

"သခင်မလေး... ဒီလို အောက်တန်းကျတဲ့ လူစားမျိုး တွေနဲ့ သခင်မလေးနဲ့ မတန်ပါဘူးရှင်... ခွေးရူးနဲ့ဖက်ကိုက်ရင် ခွေး ကောင်းပဲ နာမှာပါ... သူတို့ကို ဂရုစိုက်မနေပါနဲ့တော့... "

ကျင်းပုဟာန်သည် သူတို့အား ခွေးနှင့်နှိုင်းလိုက်သဖြင့် လွန်စွာ ဒေါသထွက်သွား၏။

"မင်းတို့ဟာ ပြောလေ ကဲလေ... မန်းလေ ပြဲလေပါ လား... လာခဲ့စမ်း... မကျေနပ်ရင် မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး လာခဲ့ ကြစမ်း... "

အခြေအနေက ပေါက်ကွဲစပြုလာလေပြီ။ ရသေ့တန်ဟုန် သည် ငြိမ်သက်မနေနိုင်တော့ပါ။ ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထလိုက် ပြီး ခက်ထန်စွာ ပြောလိုက်၏။

"ကျင်းပုဟာန်... မင်း ဘယ်လိုကောင်လဲ... မင်းကို အေး အေးဆေးဆေးပြောလို့ မရတော့ဘူးလား...မင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆုံးမမှ ရတော့မှာလား... "

ကျင်းပုဟာန်သည် ရသေ့တန်ဟုန်ကို ခေါင်းထောင်ကြည့် လိုက်ပြီး မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"ဘာလဲ... ခင်ဗျားက ကိုယ့်ဘာသာ အေးအေးဆေး ဆေးမနေဘဲနဲ့... သူဌေးသမီးဘက်က ရပ်မလို့ပေါ့ ဟုတ်လား..."

ရသေ့တန်ဟုန်သည် ဒေါသထွက်နေရာမှ ရုတ်ခြည်း လိုက်သည်။

"ဟေ့ကောင်... သူဌေးကြီးကြူး ဘယ်လောက်ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ မင်း သိပါတယ်... ဒါပေမယ့် ဘယ်သူကမှ သူ့ဆီသွားပြီး မနှောင့်ယှက်ရဲဘူးဆိုတာကတော့ မင်း မသိဘူး မဟုတ်လား... "

ကျင်းပုဟန်သည် တဟားဟား ရယ်မောလေတော့၏။

"တော်စမ်းပါဗျာ... ဘာသူဌေးကြီးကြူးလဲ... သူ့ဆီမှာရှိတဲ့ ငွေတွေဟာ မှိုတက်နေတဲ့ ငွေတွေဖြစ်မှာပါဗျာ... "

ရသေ့တန်ဟုန်သည် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

"မင်းဟာ သူဌေးကြီးကြူးအကြောင်း ကောင်းကောင်းမသိလို့ သူ့သမီးကို ဒီလိုနှောင့်ယှက်နေတာ သေချာတယ်... "

"လင်းစမ်းပါဦးဗျာ... ခင်ဗျားပြောမှ ကျုပ်လည်း ရှင်းမှာ... "

ကျင်းပုဟန်သည် သရော်တော်တော်နှင့် ပြောလိုက်၏။

ရသေ့တန်ဟုန်ကမူ ကျင်းပုဟန်စကားကို မည်သို့မျှ ဂရုမစိုက်ဘဲ သူပြောလိုရာကိုသာ ဆက်ပြောသည်။

"မင်း အသည်းနှလုံးထဲကနေ မှတ်ထား... သူဌေးကြီးကြူးဟာ အလွန်သဘောသဘာဝကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်... ရေကန်အလယ်မှာ ပြည့်နေတဲ့ ရေတွေကို ရေမြောင်းနဲ့အပြင်ကို ထုတ်ပစ်ခြင်းဟာ ရေကန်ကို စောင့်ရှောက်ခြင်းမည်သလို သူဌေးကြီးကြူးဟာလည်း အကူအညီလိုနေတဲ့လူတွေကိုပေးကမ်းစောင့်ရှောက်ခြင်းနဲ့ သူရဲ့ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို စောင့်ရှောက်တဲ့ လူသူတော်ကောင်းကြီး ဖြစ်တယ်ကွ... "

ကျင်းပုဟန်သည် တဟားဟားအော်ရယ်လျက်...

"ဒါများ ဆန်းသလား... သူလှူတာတန်းတာကလေးတွေက လူမြင်ကောင်းအောင် လုပ်တာတွေပါဗျာ...သူမြှုပ်နှံသိမ်းဆည်းထားတဲ့ ငွေအရေအတွက်ကို ခင်ဗျား သိလို့လား... "

ရသေ့တန်ဟုန်က...

"သူ့ကုသိုလ်ကံအကျိုး၊ သူ့လုံ့လဝီရိယအကျိုးကြောင့် သူ့မှာ ဥစ္စာရွှေငွေ ရတနာတွေရတာ... ဒီရတနာတွေကို သိမ်းဆည်းထားတာကို မင်း မနာလိုဝန်တိုဖြစ်မနေပါနဲ့... "

"ကျုပ်က မနာလိုဝန်တို မဖြစ်ပါဘူးဗျာ... သူမြေမြှုပ်ထားမယ့် ရတနာရွှေငွေတွေဟာ သူ ရေဲပြည်သွားဖို့ လမ်းခင်းထားတာလို့ပဲ ကျုပ်က ယူဆပါတယ်... "

"အင်း... မင်းလို လူ့ဗာလအတွက်တော့ နည်းနည်းစကားရှည်ရှည်ပြောရတော့မှာပဲ... သူများကို မလှူဒါန်း၊ မပေးကမ်း၊ မသုံးရက် မစွဲရက်သူအတွက် ဥစ္စာပစ္စည်းဆိုတာ ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ... ရန်သူကို မဖြိုဖျက်တဲ့သူအတွက် ခွန်အားဗလဟာ ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ... သူဌေးကြီးကြူးဟာ သူ့ရဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းကို အကျိုးရှိအောင် သုံးစွဲနေတယ်... ပေးကမ်းနေတယ် လှူဒါန်းနေတယ်... သူ့ပစ္စည်းတွေအတွက် နှမြောတွန့်တိုစိတ် မရှိဘူး... ဒါတွေကို လူတော်တော်များများသိတယ်... မင်းကတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်းလူဆိုတော့ ဒါတွေမသိဘဲဖြစ်နေတာ သိပ်မဆန်းပါဘူးလေ... "

ရသေ့တန်ဟုန်သည် သူ့စကားကို ဆက်ပြောနေသည်။

"အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းရှိနေတဲ့ လူတွေဟာ... သူဌေးကြီးကြူးဆီမှာ သွားပြီး အရိပ်ခိုနေကြတယ်... သူဌေးကြီး

အိမ်မှာရှိနေတဲ့ လူတွေဟာ သူဌေးကြီးအပေါ် သစ္စာသိပ်ရှိကြမှာ... နောက်ပြီး အဲဒီလူတွေဟာ စွမ်းရည်သတ္တိနဲ့ ပတ်သက်ရင်လည်း သာမညလူစားတွေ မဟုတ်ကြဘူး... ”

ရသေ့တန်ဟုန်သည် အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးအား လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ပြီး...

“သူ့ကိုကြည့်စမ်း...သူ့ကို သူဌေးသမီးရဲ့အိမ်ဖော်ကလေးဆိုပြီး အထင်သေးနေသလား... ငါကျိန်ပြီးပြောလိုက်ပါရဲ့... မင်းတို့က သူ့ကို မဆုံးမနိုင်ဘဲနဲ့ သူက မင်းတို့ကိုကောင်းကောင်း ဆုံးမသွားလိမ့်မယ်... ”

ကျင်းပုဟန်သည် နှုတ်ခမ်းကို မဲ့ရွဲ့လိုက်၏။

“ဒီလောက် မလောက်လေးမလောက်စား ကောင်မလေးများ ဘာဂရုစိုက်နေရမှာလဲ... ”

ရသေ့တန်ဟုန်သည် အေးစက်စွာဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“စမ်းကြည့်ပေါ့လေ... မင်းမယုံရင် လက်တွေ့စမ်းကြည့်ပေါ့... ”

“အင်း... ကျုပ်ကလည်း စမ်းမှာပါပဲ... ”

ကျင်းပုဟန်သည် သူ၏အင်္ကျီလက်များကို လက်မောင်းရင်းအထိ ပင့်တင်လိုက်၏။ သူသည် အနီရောင်မိန်းကလေးအား အမှန်တကယ်ပင် တိုက်ခိုက်ပေတော့မည်။

ထိုစဉ် ခြင်္သေ့ကြီးချောင်ဝူးသည် ထိုင်ရာမှ ထလာတော့၏။ သို့သော် သူသည် ရှေ့သို့ ဆက်မသွားနိုင်ဘဲ ဖြစ်သည်။ သူ့နောက်မှ ဝါစုကူးက သူ့အင်္ကျီအား လှမ်းဆွဲထားလိုက်သောကြောင့်ပေတည်း။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ အစ်ကိုကြီးချောင်... ”

ချောင်ဝူးသည် ဒေါသကြီးစွာဖြင့် ဝါစုကူး၏လက်ကို ပုတ်ထုတ်လိုက်၏။

“မင်း မတွေ့ဘူးလား... လူကြီးက ကလေးကို နှိပ်စက်ညှင်းပန်းမလို့ လုပ်နေတာ... ဒီလို မတော်မတရား လုပ်နေတဲ့ကိစ္စကို ငါတို့က ဒီအတိုင်းထိုင်ကြည့်နေလို့ တရားပါ့မလား... ”

ဝါစုကူးက ပြုံးလိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီးက စိတ်ရှည်ရှည်ထားမှပေါ့... အားလုံးငြိမ်ငြိမ်သက်သက်စောင့်ကြည့်နေတာ အစ်ကိုကြီးချောင် သတိမပြုမိဘူးနဲ့တူတယ်... သူတို့အကြောင်းမဲ့ ငြိမ်သက်နေကြတာ မဟုတ်ပါဘူး... ကြူးချစ်ချစ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးမှာ ဘယ်လောက်အရည်အချင်းရှိတယ်ဆိုတာသိချင်လို့ စောင့်ကြည့်နေတာပါ အစ်ကိုကြီးရဲ့... ”

“အေး... ဟုတ်သားပဲ... ”

ခြင်္သေ့ကြီးချောင်ဝူး ထိုင်ချလိုက်တော့၏။

ဝါစုကူးသည် ချောင်ဝူးအနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးချောင်... အစ်ကိုကြီး သတိထားမိရဲ့လား... အနီရောင်ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးကို လီချန်ချင်း သက်ဘမကင်းဖြစ်နေပုံရတယ်... ”

ချောင်ဝူးသည် မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း မေးလိုက်၏။

“ဒီမိန်းကလေးကို လီချန်ချင်းက ဘာဖြစ်လို့ သက်ဘမကင်းဖြစ်နေရတာလဲ... ”

ဝါစုကူးက သူမ၏ဦးခေါင်းကို သွက်သွက်ခါယမ်းရင်း...

"ဟင့်အင်း... ကျွန်မလည်း မဖြေတတ်ဘူး... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စောင့်ကြည့်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ..."

ကျင်းပုဟာန် အကျီလက်ပင့်တင်နေသည်မှာ အချိန်အတော်ကြာနေပြီ ဖြစ်၏။ ယခုတိုင် တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုရသေး။ လူအားလုံးကလည်း အကဲခတ်နေကြသည်။

ကျင်းပုဟာန်သည် ရုတ်တရက် မတိုက်ခိုက်ရုံမျှမက ချီယို့ဝူးအား တစ်ဖက်သို့ဆွဲခေါ်သွားပြီး တီးတိုးစကားပြောနေသေးသဖြင့် လူအချို့သည် ကျင်းပုဟာန်အား ကြည့်၍ ပြုံးမိကြတော့သည်။

လီချုန်ချင်း၊ ရသေ့တန်ဟုန်နှင့် ကိုရင်ကြီးထင်းဖန့် စသူတို့မှာ ကျင်းပုဟာန်အား လုံးဝမကြည့်ကြချေ။ သူတို့၏ စူးစမ်းသောမျက်လုံးများသည် အနီရောင်ဝတ်မိန်းကလေးအပေါ်သို့သာ ရောက်လျက်ရှိနေကြ၏။ သူတို့သည် မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကြည့်နေကြသဖြင့် တစ်ခုခု ထူးခြားချက်ရှိရမည်မှာ ထင်ရှားနေတော့သည်။

ခြင်္သေ့ကြီးချောင်ဝူးသည် လီချုန်ချင်းတို့က အနီရောင်ဝတ်မိန်းကလေးအား သဲသဲမဲမဲ စောင့်ကြည့်နေသည်ကို မြင်တွေ့ရသောအခါ သူလည်း မိန်းကလေးအား သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာတော့၏။

ထိုမိန်းကလေးမှာ အသက်ဆယ့်တစ်နှစ်၊ သို့မဟုတ်

ဆယ့်နှစ်နှစ်ခန့်မျှသာ ရှိသည်ဟု မှတ်ထင်ယူဆရသည်။ သို့သော် သူမ၏စကားပြောပုံမှာ အလွန်တရာ ရင့်ကျက်နေသည်။

ပို၍မသင်္ကာဖွယ်ဖြစ်ကြရသည့် အချက်မှာ သူမ၏မျက်နှာအား မျက်နှာဖုံး စွပ်ထားခြင်းပေတည်း။

ယခုအချိန်တွင် ထိုမိန်းကလေးသည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လူငယ်၏လက်မောင်းအား အတင်းဆွဲထားသည်။ လူငယ်၏မျက်နှာမှာမူ မသက်မသာဖြစ်နေ၏။

ကျင်းပုဟာန်သည် ချီယို့ဝူးအား တီးတိုးပြောလိုက်၏။

"ဟေ့လူ... ကျုပ်တို့စောင့်နေတဲ့ အခွင့်အရေးတော့ ရောက်လာပြီဗျ..."

"ဘာအခွင့်အရေးလဲ... ကျုပ်တော့ ဘာမှနားမလည်ဘူး..."

"နာမည်ကြီးမယ့် အခွင့်အရေးပေါ့ဗျ..."

"ဘယ်လိုနာမည်ကြီးမှာလဲ..."

"ခင်ဗျားဟာ တယ်ခက်တဲ့လူပါလား... အရိပ်ပြလို့ အကောင်မထင်တတ်ဘူး... ခင်ဗျားအနေနဲ့ အနီရောင်ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးကို အမိဖမ်းလိုက်စမ်းပါ..."

ချီယို့ဝူးမှာ မျက်မှောင်ကုတ်သွားလေတော့၏။ ကျင်းပုဟာန်၏အကြံပေးစကားကိုလည်း သံသယ ဖြစ်သွားမိသည်။

"ဟာ... ဖြစ်ပါ့မလား... သူက ကလေးလေးပဲ..."

ကျင်းပုဟာန်သည် စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့်...

"ကလေးကော ဘာဖြစ်သလဲ... ကလေးပေမယ့် သိပ်အထင်မသေးနဲ့... ခင်ဗျားက သူ့ကိုဖမ်းချုပ်ပြီး သူ့မျက်နှာဖုံးကို

ဆွဲချွတ်နိုင်ရင်... အားလုံးက ခင်ဗျားကို သိပ်အထင်ကြီးသွားမှာပဲ... လူတွေက ဒီကလေးမလေးကို သံသယရှိနေကြတာဗျ... ဒါကို ကျုပ် ကောင်းကောင်းကြီး ရိပ်မိတယ်... ”

ချီယို့ဝူးက ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါရင်း...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ် အလိမ်မခံတော့ဘူးဗျ... ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ... ခင်ဗျားပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦးလေ... ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တိုက်ခိုက်တယ်ဆိုတာ ဘယ်ကောင်းနိုင်လိမ့်မလဲ... နိုင်လည်း မျက်နှာပန်းမလှဘူး... ရှုံးရင်တော့ အရှက်ကွဲမှာပဲ... ဘယ်ဘက်ကဖြစ်ဖြစ် အနာချည်းပဲ... ”

ကျင်းပုဟန်သည် စိတ်မရှည်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား တကယ်မလုပ်တော့ဘူးပေါ့... ”

“ဟင့်အင်း... ကျုပ် မလုပ်တော့ပါဘူး... နာမည်ကြီးနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးကို ခင်ဗျားပဲ ယူပါတော့... ”

ကျင်းပုဟန်သည် ချီယို့ဝူးအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“ကောင်းပြီ... နောက်တော့မှ ကျုပ်ကိုအပြစ်မတင်နဲ့နော်... ငါ မလုပ်လိုက်ရလေခြင်းလို့ နောင်တမရနဲ့... ”

“မရပါဘူးဗျာ... ခင်ဗျားပဲ လုပ်ပါ... ”

ကျင်းပုဟန်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“အင်း... ခင်ဗျားက ကျုပ်ရဲ့စေတနာကို သဘောမပေါက်ဘဲကိုးဗျ... ”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ချီယို့ဝူးအနီးမှ ထွက်ခွာသွားတော့၏။ အနီရောင်ဝတ် မိန်းကလေးထံသို့ လျှောက်သွားသည်။

ချီယို့ဝူး၏စိတ်ထဲ၌ ဒွိဟဖြစ်သွားပြန်သည်။ သူသည် ချစ်ချစ်အား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခဏနေဦး... ”

ကျင်းပုဟန်သည် သူ့အား ဟန့်တားလိုက်သည့် ချီယို့ဝူးအား သမင်လည်ပြန် ကြည့်ကာ...

“ဘာလဲ... ”

“ကျုပ်ပဲ သွားမယ်ဗျာ... ”

ကျင်းပုဟန်သည် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“ဘာလဲ... ခင်ဗျား အခုမှဘာစိတ်ကူးပေါက်လာတာလဲ... စောစောတုန်းက ဒီအခွင့်အရေးကို မယူတော့ဘူးဆို... ”

“အခု ကျုပ် စိတ်ပြောင်းသွားပြီ... ”

ကျင်းပုဟန်သည် ထိုနေရာ၌ ရပ်ကာ အနည်းငယ်တွေဝေစဉ်းစားဟန် ပြုနေသေး၏။ ပြီးမှ စိတ်ဒုန်းဒုန်းချလိုက်ဟန်ဖြင့် နောက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။ သူရရှိမည့် မဟာအခွင့်အရေးကြီးအား လက်လွှတ် အဆုံးရှုံးခံလိုက်ရသည့်ပုံစံမျိုး ချီယို့ဝူးအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကဲ... ကဲ... ခင်ဗျားပဲ သွားပါတော့ဗျာ... ”

ချီယို့ဝူးသည် တွေဝေတုံ့ဆိုင်းမနေတော့။ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် လျှောက်ထွက်သွားလေတော့သည်။

ကျင်းပုဟန်ကမူ ချီယို့ဝူး၏ကျောပြင်ကိုကြည့်ကာ မဲ့ပြုံး

ပြုံးနေ၏။

"ဟင်း… ဟင်း… ငါ့အကြံကို မင်းက လွန်ဆန်နိုင်ရိုးလား ကွာ… "

ကျင်းပုဟန်၏စိတ်ထဲ၌ ကြိတ်၍ ကြုံးဝါးနေလေတော့ ၏။

ချိုယို့ဂူးသည် ညည့်ခန်း၏အလည်ဗဟိုတွင် မတ်တတ်ရပ်နေ၏။ သူသည် ညည့်ခန်းအတွင်းရှိ ညည့်သည်များကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလိုက်၏။ ပြီးမှ အားလုံးကို ဦးညွှတ်အရိုအသေပေးလိုက်သည်။

"ကျုပ် စကားနည်းနည်းလောက် ပြောပါရစေ… အခု ကျုပ်မှာ ဘာလက်နက်မှ ပါမလာပါဘူး… တရားဘက်တော်သား ခြံဝင်းရဲ့ပိုင်ရှင်ကို လေးစားသောအားဖြင့် ကျုပ်ရဲ့ဆောင်ဓားကို မယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်… ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့သိုင်းပညာကို စမ်းသပ်လိုသူများကို ကျုပ်က ဒီလက်နှစ်ဖက်နဲ့ ကြိုဆိုနေပါတယ်… စမ်းသပ်လိုတဲ့လူများ ကြွခဲ့ကြပါ… "

ချစ်ချစ်သည် ချိုယို့ဂူးအား တစ်ချက်မျှလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး၊ ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြစ်သွားလေတော့၏။ စောစောက အခြေအနေကို သူမအနေဖြင့် မြင်ပြီးပြီ မဟုတ်ပါလော။

"အင်း… ဒီလူတော့ ခက်နေပါပြီ… တကယ့်အပေါင်းအသင်းကောင်းနဲ့ သွားတွေ့တာပဲ… ဟိုလူမြှောက်ပေးတာနဲ့ ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိ စိန်ခေါ်နေတယ်… "

ထိုစဉ် အနီရောင်ဝတ်မိန်းကလေးသည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လူရွယ်၏လက်ကို အတင်းဆွဲ၍ ခေါ်ဆောင်လာ၏။ လူငယ်မှာ ကန့်လန့် ကန့်လန့်ဖြင့် ပါလာသည်။

"သခင်မလေး… သူ့ကို ကြည့်ထားလိုက်စမ်းပါ… ဟိုလေကြွားကို ကျွန်မ သွားဆုံးမလိုက်ဦးမယ်… နို့မို့ဆိုရင် သူ့ပါးစပ် တော်တော်နဲ့ပိတ်မှာ မဟုတ်ဘူး… "

ချစ်ချစ်က နှုတ်ခမ်းစူရင်း…

"သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ခေါ်လာရတာလဲ… သူ ဒီလောက်သွားချင်နေတာ သွားစမ်းပါစေ… သူ့ကို ငါက ဘာဖြစ်လို့ စောင့်ကြည့်နေရမှာလဲ… "

သူမသည် နှုတ်မှ ထိုစကားများကို ပြောနေသော်လည်း သူမ၏ဖြူနုသော လက်ချောင်းကလေးများကမူ လူငယ်၏အကျီစအား ဆွဲထားလေသည်။ လူငယ်မှာ ရုန်းထွက်၍ မသွားနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရတော့သည်။ လူငယ်သည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ချကာ…

"ဘာဖြစ်လို့ နေရာတကာမှာ ရန်ဖြစ်ချင်နေရတာလဲ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ချစ်ချစ်သည် နှုတ်ခမ်းကလေးကို စူလိုက်သည်။

"ဟွန့်… ရှင့်လို လူသူတော်ကောင်းကြီး မဟုတ်လေတော့ ရှင့်လို သဘောမကောင်းနိုင်ဘူးရှင့်… "

လူငယ်မှာ မချိပြုံး ပြုံးရင်း…

"အင်း… မင်းကတော့ ရန်ဖြစ်ရဲတာပေါ့လေ… မင်းမှာက အစစအရာရာပြည့်စုံနေတဲ့ လူမဟုတ်လား… မင်း လုပ်သွားသမျှ ပြဿနာတွေကို နောက်က လိုက်ရှင်းနေရတဲ့လူရှိတော့… မင်းက

ရန်ဖြစ်အား ရှိတာပေါ့ကွာ... "

ချစ်ချစ်သည် ခြေတစ်ချက်ဆောင့်၍...

"အို... အနေသာချည်းပါ... ကျွန်မကိစ္စကို ဝင်ရှင်းပေးပါလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မျက်နှာချို သွေးနေတာမဟုတ်ဘူး... ရှင်လည်း ကျွန်မကိစ္စထဲ ဝင်ပါစရာ မလိုဘူး"ဟု ပြောလေတော့၏။

သူမသည် ဒေါသထွက်လာသဖြင့် တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားတော့သည်။ သို့သော် သူမ၏လက်ချောင်းကလေးများကမူ လူငယ်၏အင်္ကျီစအား မလွှတ်တမ်း ဆွဲထားလျက်ရှိနေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အနီရောင်ဝတ်မိန်းကလေးသည် ချီယို့ဝူးရှေ့သို့ လျှောက်သွားလျက် ရှိနေချေပြီ။

ချီယို့ဝူးနှင့် အနီရောင်ဝတ်မိန်းကလေးတို့သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လျက်ရှိနေကြလေပြီ။ အနီရောင်ဝတ်မိန်းကလေးသည် ချီယို့ဝူးအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်လျက်ရှိနေ၏။

ထို့နောက် သူမသည် သရော်ပြုံး ပြုံးလျက်...

"ကဲ... သူရဲကောင်း အာဇာနည်ကြီး... ကျွန်မကို ဆုံးမမယ်ဆို... လုပ်လေ... ဆုံးမပါ... "

ချီယို့ဝူးက အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့်...

"ကျုပ်က မင်းကိုမဆုံးချင်ပါဘူးကွာ... ဒါပေမယ့် မင်းက သိပ်မိုက်ရိုင်းတော့... "

သူ၏စကားမဆုံးမီ အနီရောင်ဝတ်မိန်းကလေးသည် ရုတ်တရက် ခုန်ထလိုက်ပြီး သူမ၏လက်ဝါးဖြင့် ချီယို့ဝူး၏ပါးကို

ရိုက်ချလိုက်လေ၏။ စောစောက ကျင်းပုဟန်အား ရိုက်လိုက်သည့်ပုံစံအတိုင်းပင် ဖြစ်တော့၏။

သို့သော် ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ ချီယို့ဝူး၏ပါးကို ထိအောင် မရိုက်နိုင်ခဲ့ချေ။ ချီယို့ဝူးသည် ကြိုတင်သတိထားပြီးဖြစ်၍ အသာအရာ ရှောင်တိမ်းလိုက်နိုင်ပါသည်။

အနီရောင်ဝတ်မိန်းကလေးက ရယ်မောလျက် ကောင်းချီးသြဘာ ပေးလိုက်သည်။

"မဆိုးဘူးဟေ့... မဆိုးဘူး... "

သူမ၏ကောင်းချီးပေးသံ ဆုံးသွားသည်နှင့် ချီယို့ဝူးအား ချက်ချင်း တိုက်ခိုက်ပြန်လေတော့၏။

မိန်းကလေး၏တိုက်ကွက်မှာ အလွန်ထူးဆန်းသည်။ သူမ၏တိုက်ကွက်၌ မည်သည့်သိုင်းကွက်မျှ မပါချေ။ ဖြစ်ကတတ်ဆန်းကြံသလို တိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြစ်၍ ညှော်ခန်းတွင်းမှ သိုင်းသမားများမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်နေကြတော့၏။

သို့သော် သူမ၏တိုက်ကွက်များမှာ အလွန်လျင်မြန်လှသည်။ ရိပ်ခနဲ၊ ရိပ်ခနဲနေအောင် လှုပ်ရှားနေသော မိန်းကလေးအား အားလုံးက ကျိတ်၍ ချီးကျူးမိကြသည်။

ချီယို့ဝူးမှာ မိန်းကလေးက စတင်တိုက်ခိုက်သည့်အချိန်မှစ၍ မနားတမ်း ခုခံကာကွယ်နေရတော့သည်။

ဝါစုကူးသည် ခြသေ့်ကြီးချောင်ဝူး အနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး တီးတိုးပြောလိုက်၏။

"အစ်ကိုကြီးချောင်... ဒီမိန်းကလေးရဲ့တိုက်ကွက်က ထူးမနေဘူးလား... ကျွန်မအမြင်တော့ တော်တော့်ကို ထူးဆန်းနေ

တာပဲ... ”

ခြသေ့ကြီးချောင်ဝူးသည် မျက်မှောင်ကုတ်နေသည်။ ဝါစုကူးမပြောမီကတည်းက ထိုတိုက်ကွက်များကို သူအနေဖြင့် သတိပြုပြီး ဖြစ်၏။ ချောင်ဝူးက...

“အေး... ဟုတ်တယ်... ဒီလို တိုက်ခိုက်ပုံမျိုး ငါတစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး... တော်တော်ဆန်းတယ်... ”

ဝါစုကားက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး...

“အစ်ကိုကြီး... ကျွန်မ တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်... ဒီတိုက်ကွက်ကို အသုံးပြုခြင်းအားဖြင့် သူဟာ ဘယ်ဂိုဏ်းကဖြစ်တယ်ဆိုတာ လူတွေမသိအောင် ဖုံးကွယ်ထားတဲ့သဘောမျိုးဖြစ်မနေဘူးလား... သူ့တိုက်ကွက်မှာ သိုင်းကွက်မရှိတော့ ဘယ်သူကမှ သူ့ဂိုဏ်းကို မခန့်မှန်းနိုင်တော့ဘူးပေါ့... မဟုတ်ဘူးလား... ”

ချောင်ဝူးသည် အံ့အားသင့်ကာ လေသံဖြင့် ပြန်မေးလိုက်၏။

“ဒါဖြင့်... မင်းက ဒီမိန်းကလေးဟာ နယ်နယ်ရရ သိုင်းသမားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး...ထိပ်သီးသိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုချင်တာလား... ”

“အစ်ကိုကြီးပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး... ချိုယို့ဝူးဟာ သာမည သိုင်းသမားတစ်ယောက်လား... ”

“ဟင့်အင်း... ထိပ်သီးသိုင်းအကျော်အမော်ခုနစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ပဲ... ”

“ချိုယို့ဝူးလို သိုင်းအကျော်အမော်တစ်ယောက်ကို အထက်စီးကနေ အဆက်မပြတ် တိုက်ခိုက်နိုင်တဲ့သူဟာ သာမညသိုင်း

သမားတစ်ယောက်ဖြစ်ပါ့မလား... ”

ချောင်ဝူးသည် တိုက်ခိုက်နေသည့်လူနှစ်ဦးအား မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်ရင်း...

“ချိုယို့ဝူးသာ သိုင်းပညာကို ဒီထက်ကြိုးစားရင်... သည့်ထက်အများကြီးတိုးတက်နိုင်တာပေါ့... ”

ချောင်ဝူးက ဤစကားပြောလိုက်ခြင်းမှာ အကြောင်းရှိသည်။ ချိုယို့ဝူးသည် အနု၊ အရွ၊ အလှ၊ အပကို အလွန်နှစ်သက်သဘောကျသူ ဖြစ်၏။ သူကိုယ်တိုင်လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် လှလှပပနေသူဖြစ်သည်။

အခြားလူများနှင့်ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်သည့်အခါသော်မှ ဟန်အမူအရာလှပမှုကို အလွန်အလေးထား တိုက်ခိုက်သည်။ လှုပ်ရှားမှု ဟန်အမူအရာမလှပသော သိုင်းကွက်များကို သူသက်တမ်းတစ်လျှောက်၌ မည်သည့်အခါကမျှ အသုံးမပြုခဲ့ချေ။

ထိုအချိန်တွင် အနီရောင်ဝတ်မိန်းကလေးသည် သိုင်းကွက်သုံးကွက်ထုတ်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။ ထိုသိုင်းကွက်များသည် လျင်မြန်သည် မှန်သော်လည်း သူမ၏လက်ဝဲဘက် လက်အောက်၌ ဟာကွက်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်သွားသည်။ ထိုဟာကွက်သည် ရန်သူ့အတွက် အကွက်ကောင်းဖြစ်၏။

ချောင်ဝူးနှင့် ဝါစုကူးတို့သည် ထိုဟာကွက်ကို ကောင်းစွာတွေ့လိုက်ကြရ၏။ သူတို့နည်းတူ ချိုယို့ကူးကလည်း တွေ့မြင်လိုက်သည်သာ ဖြစ်ပါ၏။

ချိုယို့ကူးသည် သူ့အတွက် ရရှိလာသော ဤတဒင်္ဂအချိန်အတွင်း၌ ‘နွားသိုး လယ်ထွန်’သိုင်းကွက်ကို အသုံးပြုလိုက်ပါက

ထိုမိန်းကလေးအား အနိုင်မရသည့်တိုင်အောင် အထက်စီးမှ တိုက်ခိုက်သွားနိုင်မည် ဖြစ်၏။

သို့သော်... ချီယို့ဝူးသည် ထိုသိုင်းကွက်ဖြင့် အသုံးပြု တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် 'နွားသိုး လယ်ထွန်'သိုင်းကွက်သည် လှုပ်ရှားမှုဟန်ပန် လုံးဝညက်ညောလှပခြင်း မရှိသောကြောင့်တည်း။

ထို့ကြောင့် သူ့မှာ အပေါ်စီးမရဘဲ၊ အချိန်တိုင်း ခုခံကာကွယ်နေရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုစဉ်...

ရေခဲမျက်နှာသည် ဝေဒနာရှင် အဘိုးအိုအား ဖေးမတွဲယူ၍ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာတော့၏။ ဝေဒနာရှင် အဘိုးအိုမှာ ခန္ဓာကိုယ်ကို နှေးကွေးစွာ သယ်ဆောင်လာရသော်လည်း သူ့မျက်လုံးအစုံကမူ ပြိုင်ပွဲသို့ ရောက်ရှိနေ၏။ အထူးသဖြင့် သူ၏စူးရှသောမျက်လုံးအစုံသည် အနီရောင်ဝတ်မိန်းကလေးထံသို့ ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

လီချန်ချင်းသည် သူ၏အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူ ဝင်လာသည်ကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။ ဝေဒနာရှင်အဘိုးအိုက လီချန်ချင်းအား မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။ လီချန်ချင်းသည် ဝေဒနာရှင်အဘိုးအို အနီးသို့ တိုးကပ်လာပြီး တီးတိုးမေးလိုက်၏။

"အစ်ကိုကြီး ဘယ်လိုမြင်သလဲဟင်... "

ဝေဒနာရှင်အဘိုးအိုကျိတိသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားသော လေသံဖြင့်...

"သူပဲ... သူပဲ... သူပဲဖြစ်ရမယ်... အခု မြင်ရတဲ့အတိုင်း

ဆိုရင်တော့ သေချာနေပြီ... မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ သူပဲဖြစ်ရမယ်... "ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ကျိတိနှင့် လီချန်ချင်းတို့ အချင်းချင်းပြောနေသည့် စကားများကို ခြသေ့ကြီးချောင်ဝူးက နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်ရသည်။ သို့သော် သူ့အနေဖြင့် မည်သို့မျှ နားမလည်လိုက်ချေ။ ထို့ကြောင့် ဝါစုကူးအား လှမ်းမေးလိုက်၏။

"သူတို့ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ... မင်း ကြားလိုက်သလား... "

"ဟင့်အင်း... ကျွန်မ မကြားလိုက်မိဘူး... "

"အေး... သူတို့ပြောနေကြတယ်... ဘာတွေမှန်းလည်း မသိဘူး... "

"အစ်ကိုကြီးချောင်ဝူး သတိထားမိရဲ့လား... အခုဆိုရင် အချိန်အတော်ကြာနေပြီ... ဖြစ်ကတတ်ဆန်း တိုက်ကွက်တွေနဲ့ တိုက်ခိုက်နေပါလျက်နဲ့ ခုထက်ထိ ဒီမိန်းကလေးမရှုံးသေးတာ အံ့ဩစရာ မကောင်းဘူးလား... "

"ဟုတ်တယ်... ငါလည်း သတိထားမိပါတယ်... အံ့ဩစရာ သိပ်ကောင်းတယ်... "

ဝါစုကူးက ဆက်ပြောသည်။

"အစ်ကိုကြီး... သူဟာ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက် သိုင်းပညာအခြေခံမရှိဘဲနဲ့ ဒီတိုက်ကွက်တွေကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မသုံးရဲဘူး... ကျွန်မပြောတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား... "

ချောင်ဝူးမှာ မျက်မှောင်ကုတ်သွားတော့၏။

"အေး... မင်းပြောတာလည်း ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့်

မင်းရဲ့မျက်လုံးတွေကို သေသေချာချာ ပွတ်သပ်ကြည့်စမ်းပါဦး... ဒီကလေးမက အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်တောင် ပြည့်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး ကွ... ”

“ဟုတ်ပါတယ်... အသက်ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက်ပဲရှိသေးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ ဘယ်လိုလုပ် အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိတဲ့ သိုင်းပညာအခြေခံရှိနေနိုင်မလဲ... ဒါဟာ မဖြစ်နိုင်ဘူး... တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ... ဒါကို စဉ်းစားရမယ်... ”

“အေး... မင်းပဲ စဉ်းစားပါဦး... ငါတော့ သိပ်မစဉ်းစားချင်တော့ဘူး... ခေါင်းရှုပ်လာပြီ... ”

ဝါစုကူးသည် ဤအချက်မှာ ခေါင်းရှုပ်လောက်အောင် စဉ်းစားစရာ မလိုဟူသောသဘောဖြင့် ပြုံးလိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီးချောင်... ဒီမိန်းကလေးဟာ အရုပ်ပုနေလို့ ငယ်တယ် ထင်နေရတာပါ... မျက်နှာဖုံးအောက်က သူ့မျက်နှာကို ဘယ်သူသိနိုင်သလဲ... မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားတဲ့အတွက် ဘယ်သူမှ သူ့အသက်အမှန်ကို မခန့်မှန်းနိုင်ပါဘူး... သူ့အသက်မှန် ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ အစ်ကိုကြီးချောင် ပြောနိုင်ပါ့မလား... ”

ခြသေ့်ကြီးချောင်ဝူးသည် မျက်နှာဖုံးအောက်မှမျက်နှာကို တစ်ခါမှ မရိုးမသား မစဉ်းစားမိချေ။ ကလေးငယ်ကလေး၏ မျက်နှာသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ထားခဲ့၏။ ဝါစုကူး၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါမှ ချောင်ဝူးသည် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ပြေး၍ သတိရမိလိုက်သည်။

“ဟင်... ဒါ... ဒါဆို... သူ... သူများ ဖြစ်နေမလား... ”

ဝါစုကူးမှာ ဤအချက်ကို ကြိုတင်သဘောပေါက်ပြီးဟန်

ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဒါပေါ့... သိပ်ဖြစ်နိုင်တယ်... ”

မကြာခဏ မျက်မှောင်ကုတ်ခြင်းမှာ ခြသေ့်ကြီးချောင် ၏ အကျင့်ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ဝါစုကူး၏သဘောတူညီချက်ကို ကြား ...ရသောအခါ ချောင်ဝူးမှာ မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြန်တော့၏။

“ဩော်... သူက တကယ့်အလည်ပဲ... သူက သူ့ဒွေးကြီး ...ရဲ့အိမ်မှာ သွားပုန်းနေတာကို... ဒီနေရာမှာပုန်းဖို့ တော်ရုံ ...ရှိလူ စဉ်းစားမိမှာ မဟုတ်ဘူး... အင်း... ဒါကြောင့် သူ့ကို ...လောကမှာ ဒီလောက်ကြာကြာ မတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေတာကို...”

ချောင်ဝူးသည် သူ၏အသံကို နှိမ့်လိုက်ပြီး ဝါစုကူးအား ...တိုးပြောလိုက်၏။

“ကိုရင်ကြီးထင်းဖန့်များ ဒီအကြောင်းကို ရိပ်မိသွား ...လား မသိဘူး... ”

ဝါစုကူးကလည်း အသံကိုနှိမ့်၍...

“အစ်ကိုကြီးချောင် တွေးတာတောင် နောက်ကျသွားပြီ... ...ရင်ကြီးထင်းဖန့် ရိပ်မိရုံတင် ဘယ်ကမလဲ... ယုယုနဲ့ရသေ့ကြီး ...ဟုန်တို့တောင် ရိပ်မိသွားပြီ... အခုဆိုရင် အခန်းထဲက လူတိုင်း ...လို ရိပ်မိနေကြပြီ အစ်ကိုကြီးရဲ့... ”

သူတို့၏ဝေဖန်ချက်မဆုံးမီမှာပင် ကိုရင်ကြီးထင်းဖန့်သည် ...မှထ၍ အနီရောင်ဝတ်မိန်းကလေးရှိရာသို့ သွားလျက်ရှိနေချေ ...။

ကြူးချစ်ချစ်သည် ထိုအချင်းအရာကို ကောင်းစွာမြင် ...တွေ့လိုက်ရ၏။

"မြန်မြန်ဟေ့... "

ကြူးချစ်ချစ်၏နှုတ်ဖျားမှထွက်လာသောအသံတစ်သံပင်ဖြစ်သည်။ သူမ၏အိမ်ဖော်မလေးအား အချက်ပေးလိုက်သည့်အသံပင်။

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးသည် ချီယို့ဝူးအား အပြင်းအထန်တိုက်ခိုက်နေရာမှ ချစ်ချစ်၏အော်သံကိုကြားလိုက်ရသောအခါ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည်အပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ ခုန်တက်လိုက်တော့၏။ ထို့နောက် လက်နှစ်ဖက်ဆန့်ကာ လေထဲ၌ကျွမ်းတစ်ပတ်ပစ်လိုက်သည်။ ချီယို့ဝူးအား ခုန်အုပ်ပြီးသား ဖြစ်သွားလေတော့၏။

လူအားလုံးမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးမောကြည့်နေကြတော့သည်။

လီချန်ချင်းသည် မိန်းကလေး၏တိုက်ကွက်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်သွားတော့၏။ နှုတ်မှလည်း လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မိတော့သည်။

"ဟာ... နဂါးပျံသိုင်း... "

လီချန်ချင်း၏အော်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းပင် ချီယို့ဝူးထံမှလည်း ထိတ်လန့်စွာအော်လိုက်သော အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ချီယို့ဝူးသည် မြေပြင်ပေါ်သို့ လျှပ်တစ်ပြက်လိမ့်ချလိုက်၏။ ထို့နောက် 'ပျံလွှားဆယ့်ရှစ်ကွေ့သိုင်းကွက်'ကို အသုံးပြုကာ ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်အကွာအထိ လိမ့်ချရှောင်တိမ်းသွားရတော့သည်။

ချီယို့ဝူးသည် ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်အကွာမှ ရုတ်တရက်ကပျာကယာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ သူ၌ မည်သည့်ဒဏ်ရာမှ ရှိမသွားပါ။ သို့သော် သူ တုန်လှုပ်နေသည်။ အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးအား ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ငေးကြည့်နေသည်။

မိမိ၏ဂုဏ်သိက္ခာများမှာ အလွှားလိုက် ကွာကျသွားရပေပြီ။ ကျင်းပုဟန်၏စကားများကို ယုံမိသဖြင့် အရှက်တကွဲအကျိုးနည်းဖြစ်ရချေပြီ။

ထိုစဉ် ချစ်ချစ်သည် လူငယ်၏လက်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ဆောင့်လိုက်ပြီး...

"ပြေးမယ်... "

သူမ၏အခြားလက်တစ်ဖက်သည် သူမ၏အိမ်ဖော်မလေးလက်ကိုဆွဲ၍ ဧည့်ခန်းအတွင်းမှ ပြေးထွက်လေတော့၏။ ချစ်ချစ်၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ လျင်မြန်လှ၏။ သို့သော် သူ့ထက် ပို၍လျင်မြန်သော၊ သည်အကွက်ကို ကြို၍မြင်ထားသော ကိုရင်ကြီးထင်းဖန့်သည် သူတို့ထွက်ပြေးမည့်လမ်း၌ ပိတ်ဆို့ထားပြီး ဖြစ်နေချေပြီ။

"ရပ်လိုက်... "

ကိုရင်ကြီးထင်းဖန့်၏အမိန့်သံသည် ဟိန်း၍ထွက်လာသည်။

ချစ်ချစ်သည် သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ချက်မျှ စောင်းငဲ့လိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ပျံထွက်သွားလေတော့၏။

သို့သော်...

ရေခဲမျက်နှာ၊ ရသေ့တန်ဟုန်၊ ယုယု၊ ချီယို့ဝူးနှင့် ကျင်းပုဟန်တို့ငါးယောက်သည် သူမနည်းတူ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာဖြင့်

သူမ၏နောက်သို့ ခုန်ပျံထွက်သွားကြပြီး ချစ်ချစ်တို့အား ဝန်းရံ
လိုက်ကြသည်။

"ဟား... ဟား... ဟား... မင်းတို့က ငှက်လိုအတော
ပါက်ပြီး ပျံနိုင်မလား... နဂါးလို မြေလျှိုးပြီး ပြေးနိုင်မလား...

ကျင်းပုဟန်၏ရယ်သံသည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအ
ဂယက်ထသွားစေတော့၏။

လူငယ်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ကာ...

"မင်းက သိပ်အတင့်ရဲတာကိုး... ဒီလောက်အန္တရာယ်
တဲ့နေရာကို ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို ခေါ်လာရတာလဲ... "

ချစ်ချစ်၏မျက်နှာကလေးမှာ နေထိပန်းနှယ် ညှိုးလျှသွ
တော့၏။

"ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုခေါ်လာရတာလဲ ဟုတ်လား... အ
ရှင့်ကြောင့်ပေါ့... ရှင့်ကြောင့်... ရှင့်ကြောင့်... ကျွန်မက ရှင့်
လိုက်ရှာချင်လွန်းလို့ သူ့ကိုအဖော်အဖြစ် ခေါ်လာခဲ့တာ သိလား...

ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လူငယ်သည် သူတို့အား ဝန်းရံထာ
သူများအား ကျော်၍ကြည့်နေ၏။

ကိုရင်ကြီးထင်းဖန် ဆင်းလာနေသည်။

ချစ်ချစ်တို့ သုံးဦးသည် လူအများ၏ဝန်းရံပတ်ဆို့မှုကို
ခံနေရချေပြီ။

အခန်း (၇)
အဆုံးအဖြတ်အပြေးအလွှား

ယခုအချိန်တွင် ချစ်ချစ် မျက်နှာကလေး၌ ညှိုးငယ်မှုများ
လုံးဝမရှိတော့ချေ။ ညှိုးငယ်မှု မရှိရုံတင်မက အပြုံးပန်းကလေးပင်
ပွင့်နေသေး၏။ ချစ်ချစ်က ချိုနွဲ့သောလေသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

"ရှင်တို့ ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ... "

ကိုရင်ကြီးထင်းဖန်သည် တည်တည်ကြည်ကြည်လေသံ
ဖြင့်...

"မင်းကို သူဌေးကြီးကြူးရဲ့သမီးအဖြစ် ငါတို့က လေးစား
ပါတယ်... ဒါပေမယ့် အခု မင်းမေးတဲ့မေးခွန်းကို မေးနေဖို့ မလို
ပါဘူး... မင်း သိပါလိမ့်မယ်... "

ချစ်ချစ်သည် လီချန်ချင်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
ထိုအချိန်တွင် လီချန်ချင်း၊ ကျိုတိတို့လည်း သူတို့အနီးသို့ ရောက်
ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

"ဦးလေး... သူတို့တစ်တွေဟာ ဦးလေးရဲ့ညီသည်တွေ
ပဲ... အခု ကြည့်စမ်းပါဦး... ကျွန်မတို့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးနေ
တာ... ဒါတွေကို ဦးလေးက လက်ပိုက်ကြည့်နေတော့မလား..."

လီချန်ချင်းသည် အကျဉ်းအကျပ်ကျနေတော့သည်။

ဧည့်သည်များဖြစ်သည်ကား မှန်ပါ၏။ သို့သော် သူတို့ ဤကဲ့သို့ဝန်းရံထားခြင်းမှာ အကြောင်းရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့အား တားဆီးပိတ်ပင်ရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။

လီချန်ချင်းသည် ချစ်ချစ်အား ချက်ချင်းအဖြေမပေးနိုင်ဘဲ ကျိုတိအား လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်။ လီချန်ချင်း စိတ်ညစ်သွားတော့သည်။

ကျိုတိကိုယ်တိုင် အကျဉ်းအကျပ်ကျနေပေသည်တကား။

ကျိုတိသည် တွေဝေစဉ်းစားနေ၏။ အားလုံးသော လူများ၏မျက်လုံးအစုံတို့သည် ကျိုတိအပေါ်သို့ ကျရောက်လျက်ရှိနေ၏။ ကျိုတိပြောမည့်စကားများကိုလည်း အားလုံးက နားစွင့်နေသည်။

အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည့်သူကား ကျိုတိပင်တည်း… ။

အတန်ကြာ စဉ်းစားတွေးတောပြီးမှ ကျိုတိ၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

"တူမလေး… တူမလေးရဲ့ဖခင်ကြီး သူဌေးကြီးကြူးဟာ ဦးကြီးတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်… ဦးကြီးတို့မှာ လိုအပ်နေတဲ့ ရန်ပုံငွေကို သူဌေးကြီးကြူးက အများဆုံး ထောက်ပံ့ခဲ့တာမို့ သူဌေးကြီးကြူးရဲ့သမီးဖြစ်တဲ့ တူမလေးကိုလည်း ဦးကြီးတို့က အင်မတန် ခင်မင်မြတ်နိုးကြပါတယ်… တူမလေး အနေနဲ့ ဦးကြီးတို့ရဲ့ခြံထဲကို ဝင်ချင်သပဆို ဝင်နိုင်တယ်… ထွက်ချင်သပဆို ထွက်နိုင်တယ်… တူမလေးအတွက်တော့ တံခါးမရှိ ဓားမရှိပါဘဲ… ဘယ်သူကမှ မဟန့်တားပါဘူး… "

ထိုစကားကြားလိုက်ရသည့်အခါမှ ချစ်ချစ်သည် သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။ ကိုရင်ကြီးထင်းဖန့် အမှူးပြုသော လူစုမှာမူ မကျေမနပ်ဖြစ်ကုန်တော့သည်။ ဤအတိုင်းဆိုပါက သူတို့ဝိုင်းဝန်းထားခြင်းမှာ မည်သို့အကျိုးရှိအံ့တော့နည်း။

သို့သော် အဘိုးအိုကျိုတိ၏စကားမှာ မဆုံးသေးပါ။ ချစ်ချစ်၏စိတ်နှလုံး အေးချမ်းသွားစဉ် သိုင်းသမားအကျော်အမော်ခုနစ်ဦးတို့၏စိတ်နှလုံး ပူလောင်သွားစဉ်တွင် အဘိုးအိုကျိုတိ၏စကားသံက ဖြည်းညင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

"ဒါပေမယ့်… ဦးကြီးတို့ပေးတဲ့အခွင့်အရေးဟာ တူမလေးတစ်ယောက်တည်းအတွက်ပဲဖြစ်တယ်… တူမလေးနဲ့အတူပါလာတဲ့လူအတွက်တော့ ဒီအခွင့်အရေး မပေးနိုင်ဘူး… ဒီလူကိုတော့ ဘယ်သူမှ ခေါ်ထုတ်သွားခွင့် မရှိဘူး… "

သိုင်းသမားခုနစ်ယောက်တို့သည် သက်ပြင်းများချလိုက်ကြသည်။

ချစ်ချစ်မှာမူ အဘိုးအိုကျိုတိ၏စကားကြောင့် ရင်ပူရပြန်ချေပြီ။ ချစ်ချစ်သည် မျက်တောင်တဖျတ်ဖျတ်ခတ်လိုက်ပြီး ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လူငယ်အား လက်ညှိုးထိုးညွှန်ပြလျက်…

"ဦးကြီးက သူ့ကိုပြောနေတာလားဟင်… သူက ဘာများလုပ်မိလို့လဲ… "ဟု မေးလိုက်၏။

အဘိုးအိုကျိုတိသည် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်၏။

"သူ မဟုတ်ပါဘူး… "

ချစ်ချစ်က နှစ်လိုစွာ ပြုံးလိုက်၏။

"ဒါဖြင့် ဦးကြီးပြောနေတာ ဒီကလေးမလေးကိုပေါ့…

သူက ကျွန်မရဲ့အိမ်ဖော်မလေးပါ... ဘာလဲ... ဦးကြီးတို့က က
မလေးကို လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းဖို့ ခေါ်ထားချင်လို့လား...

အဘိုးအိုကျိုတိ၏မျက်နှာ၌ တည်ကြည်လေးနက်မှု
ဖုံးလွှမ်းလာသည်။ သူသည် စိတ်ရှည်လက်ရှည် လေသံဖြင့်
ချစ်အား ပြောလိုက်၏။

"တူမလေး... အခုအချိန်မှာ ရယ်စရာပြောဖို့ မကော
ပါဘူးကွယ်... ဦးကြီးတို့ကလည်း တူမလေးကို နောက်ပြောင်
စယ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး..."

ချစ်ချစ်သည် သူမ၏ပခုံးကလေးကို တစ်ချက်တွန့်လို
၏။

"ဦးကြီးပြောတာ ကျွန်မတော့ တစ်ခုမှ နားမလည်ဘူး...
ကျွန်မကလည်း ဦးကြီးတို့ကို ဘာရယ်စရာမှလဲ မပြောခဲ့ပါဘူး..."

အဘိုးအိုကျိုတိသည် ပြုံးလိုက်သည်။

"တူမလေးက နားမလည်ဘူးဟုတ်လား... ကောင်းပါ
ပြီ... ကောင်းပါပြီ..."

သူသည် ရေခဲမျက်နှာဘက်သို့ လှည့်ကာ လှမ်းပြော
လိုက်၏။

"ကဲ... ရေခဲမျက်နှာရေ... အိမ်ရှေ့က ကြော်ငြာကို သွား
ဆုတ်ယူခဲ့စမ်း..."

သူ၏အမိန့်ပေးစကားသံဆုံးသည်နှင့် ရေခဲမျက်နှာသည်
လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။ အားလုံးအတွက် အဖြေ
သည် မကြာမီ အချိန်အတွင်း ပေါ်ထွက်လာရပေတော့မည်။

ချစ်ချစ်သည် လူငယ်၏လက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်
ထားလေ၏။ သူမ၏လက်များ အနည်းငယ်တုန်ယင်နေသည်ကို
လူငယ်က ကောင်းစွာသိရှိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် အားပေးသည့်အနေဖြင့် ခပ်ဖွဖွပြန်၍ဆုပ်
ကိုင်လိုက်သည်။

ရေခဲမျက်နှာ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာချေပြီ။

သူ၏လက်ထဲတွင် ဟောင်းနွမ်း၍ ဝါကျင့်ကျင့်အရောင်
သမ်းနေသော စာရွက်တစ်ရွက်ပါလာသည်။

အဘိုးအိုကျိုတိသည် ရေခဲမျက်နှာ လှမ်းပေးသော စာ
ရွက်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး အားနည်းစွာ ပြုံးလိုက်၏။ သူ့အပြုံးမှာ
မချိတရိရှိလှသည်။ သူသည် သူ့လက်ထဲမှ ဝါကျင့်ကျင့်စာရွက်ကို
အားလုံးမြင်သာအောင် မြှောက်ပြလိုက်၏။

"ဟောဒီကြော်ငြာကို ဒီမှာကပ်ထားခဲ့တာ ခုနစ်နှစ်
တောင်ရှိခဲ့ပါပြီ... ဒီနေ့တော့ မမျှော်လင့်ဘဲနဲ့ ဒီကြော်ငြာကို ဆုတ်
ခွာနိုင်လိုက်ပါပြီ..."

ချစ်ချစ်သည် မျက်တောင်တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ရင်း အဘိုးအို
ကျိုတိ၏လက်ထဲမှ စာရွက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သူမက...

"ဦးကြီးလက်ထဲက ဘာကြော်ငြာလဲရှင့်..."

ကျိုတိသည် ပြုံးလိုက်သည်။

"ရော့ပါ...တူမလေး ဖတ်ပါ...တူမလေးအနေနဲ့ တကယ်
သိသည်ဖြစ်စေ... မသိသည်ဖြစ်စေ... ဒီကြော်ငြာကိုတော့ တူမ
လေးအနေနဲ့ ကောင်းကောင်းဖတ်သင့်ပါတယ်..."

ချစ်ချစ်သည် ကြော်ငြာစာရွက်ကို လှမ်းယူလိုက်၏။

သူမ၏လက်ထဲမှ စာရွက်ကို လှင်ယ်နှင့် သူမ၏အိမ်ဖော်မလေးတို့ကိုပါ မြှောက်ပြလိုက်ပြီး...

"ကဲ... ရှင်တို့ပါ ဖတ်ကြည့်ပါဦး... "

ချစ်ချစ်၊ လှင်ယ်နှင့် အိမ်ဖော်မလေးတို့သုံးယောက်သည် ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ ကြော်ငြာစာကို စတင်ဖတ်ကြတော့၏။

"ကြော်ငြာစာ"

အမည်... ပန်းဖူးဒေဝီ။

အသက်... ၅၅ နှစ်ခန့်။

ကိုယ်ရေးရာဇဝင်အကျဉ်း။ ပန်းဖူးဒေဝီသည် သိုင်းလောကရှိ သိုင်းဘီလူးဆယ့်သုံးယောက်အနက်မှ တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

သူမသည် ဟန်ဆန်းတောင်တိုက်ပွဲကြီးဖြစ်ပွားပြီးသည့်နောက် တစ်ဦးတည်း အသက်ရှင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် သိုင်းဘီလူး ဖြစ်သည်။

အကြောင်းမှာ သူမသည် ဟန်ဆန်းတောင်တိုက်ပွဲမဖြစ်ပွားမီကပင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့၍ ဖြစ်သည်။

သူမ၏အသက်မှာ ၅၅ နှစ်ခန့်ရှိ၏။ သို့သော်လည်း သူမ၏ပုံသဏ္ဍာန်မှာမူ ကလေးငယ်တစ်ယောက်နှင့် တူလှ၏။

သူမသည် အမြဲတမ်းလိုလိုပင် အနီရောင်အင်္ကျီများ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသည်။

သိုင်းပညာအဆင့်အတန်း အလွန်မြင့်၏။

လွန်ခဲ့သော (၁၀)နှစ်ကျော်က သူ၏ရန်သူများအား မိသားစုပါမကျန် ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်တိုက်ခိုက်ခဲ့၏။ ယခုအချိန်အထိ လူပေါင်း ၁၀၀ ကျော်သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်ဟု သိရှိရ၏။

ဤမျှ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှသော ပန်းဖူးဒေဝီအမည်ရှိ သိုင်းဘီလူးကို အသေရရ အရှင်ရရ ဖမ်းဆီးပေးနိုင်သူအား ဆုငွေ ၅၀၀ဝိ/- တိတိ ချီးမြှင့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကြော်ငြာအပ်ပါသည်။

ပုံ/-

တရားဘက်တော်သားခြင်း

ချစ်ချစ်သည် ထိုကြော်ငြာချက်ကို ဖတ်ပြီးနောက် သူမ၏မျက်လုံးအစုံသည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအား ဝှေ့ယမ်းအကဲခတ်လိုက်၏။

ခြံဝင်းအဝ၌ရှိနေကြသော သူမ၏ကိုယ်ရံတော် မြင်းစီးသမား ၈ ဦးတို့သည် အစပထမပိုင်းမှာကဲ့သို့ ကျောက်ရုပ်ကြီးများသဖွယ် မြင်းပေါ်၌ ထိုင်လျက် ရှိမနေကြတော့။ မြင်းစီးသမားတိုင်း သူတို့၏မြင်းကြီးများပေါ်မှ ဆင်းသက်ကြပြီး သူတို့၏မြင်းကြီးများဘေး၌ ကိုယ်စီရပ်နေကြပေပြီ။

အလွန်ပင်အကွက်မြင်ကြသော ကိုယ်ရံတော်များပေတည်း။ သူတို့၏ သခင်မကလေးအား ကူညီရန် အားလုံးအဆင်သင့် ဖြစ်နေကြပြီ။

ချစ်ချစ်သည် သူမ၏ကိုယ်ရံတော်များ၏ အခြေအနေကို မြင်ရသောအခါ အနည်းငယ် စိတ်အေးသွား၏။ သို့သော် တစ်

ကွက်ကျန်နေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် သူမသည် လှုငယ်၏အနားသို့ တိုးကပ်သွားပြီး လေသံကလေးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

"ဒီမှာ... ဒီတစ်ခါ ရှင်မကယ်ရင်တော့ ကျွန်မတို့ ပြေးလို့ လွတ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး... "

လှုငယ်ကတည်း လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

"ငါက ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ... "

ချစ်ချစ်သည် နှုတ်ခမ်းစူလိုက်သည်။

"ရှင်ဟာ တကယ်ရက်စက်တဲ့လူပါလား... ဒီလိုပဲပြောရက်သလား... ရှင် ဒုက္ခရောက်နေတုန်းက ရှင့်ကို ဘယ်သူကယ်တင်ခဲ့တာလဲ... ရှင့်လိုသာ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲဆိုပြီး မကူညီခဲ့ရင် ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေမလဲ... "

လှုငယ်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ မည်သည့်စကားမျှ မပြောတော့ချေ။

အဘိုးအိုကျိုတိသည် ချစ်ချစ်အား လှမ်းကြည့်ပြီး မေးလိုက်၏။

"ကဲ... တူမလေး... ဒီကြော်ငြာစာကို ဖတ်ပြီးပြီမဟုတ်လား... အခုဆို အားလုံး ရှင်းလောက်ရောပေါ့... "

ချစ်ချစ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

"ဖတ်ပြီးပါပြီရှင်... ဒီပန်းဖူးဒေဝီဆိုတဲ့ သိုင်းဘီလူးကတော့ တကယ့်ကို ရက်စက်တဲ့အမျိုးသမီးပါပဲ... သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဒီလောက်လူများများသတ်တာ ဒီတစ်ခါပဲ ကြားဖူးသေးတယ်... "

အဘိုးအိုကျိုတိက...

"တူမလေးအနေနဲ့ ဒီလောက်သိနေတဲ့ဥစ္စာ... ဘာဖြစ်လို့ ကို အကာအကွယ်ပေးချင်ရတာလဲ... အဆိပ်ပင်ကို အမြိုက်ရေစင် ဘယ်လောက်ပဲ သွန်းလောင်းသွန်းလောင်း အသီးကောင်း မသီး နိုင်ပါဘူး... အင်မတန် ဆိုးယုတ်ရက်စက်တဲ့ လူကို တူမလေး နေနဲ့ ဘယ်လောက်အကာအကွယ်ပေးပေး... ဘယ်လောက် တနာထားထား လူတော် လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာ ဟုတ်ပါဘူး... "

ချစ်ချစ်သည် အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့်မိန်းကလေး ား ပြောလိုက်သည်။

"အင်း... ညည်းတော့ ဒုက္ခဖြစ်ပြီ... သူတို့က ညည်းကို န်းဖူးဒေဝီလို့ အထင်မှားနေကြပြီကွယ့်... "

အနီရောင်ဝတ်မိန်းကလေးကမူ မည်သို့မျှ စိုးရိမ်ထိတ်လန့် န် မရှိချေ။ တဟားဟားနှင့်ပင် အော်ဟစ်ရယ်မောနေချေသေး ၏။

"ဟား... ဟား... ဟား... အတော့်ကို ရယ်စရာကောင်း အဖြစ်ပါလား... ကျွန်မတော့ အူနာအောင် ရယ်မိတော့မှာပဲ..."

ချစ်ချစ်သည် လှုငယ်အား မသိမသာ တစ်ချက်မျှလှမ်း ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သူ့အား ဝန်းရံထားသော သူများအားပြော လိုက်သည်။

"သူဟာ ပန်းဖူးဒေဝီဖြစ်တယ်ပဲ ထားပါတော့... ကျွန်မ ကို့ဆီမှာ ခုနစ်နှစ်လုံးလုံး နေခဲ့တယ်... မျက်စိအောက်က တစ်ရက် ပျောက်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး... သူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လူတွေ ပျောက်သတ်နိုင်မှာလဲ... "

ထိုစဉ် ကိုရင်ကြီးထင်းဖန့်က ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်တောင်းဆိုတော့၏။

"သူ လူတွေ ဘယ်လိုလျှောက်သတ်တယ်...မသတ်တယ်ဆိုတာ နောက်မှရှင်းပါ... အခု လောလောဆယ်ဆယ် သူ့ကို ငါတို့လက်ထဲအပ်ပါ... ငါတို့မှာ သူနဲ့ရှင်းစရာကိစ္စတွေ အများကြီးရှိနေတယ်... "

ယုယုကလည်း ခက်ထန်စွာ ဝင်ပြော၏။

"ဟုတ်တယ်... ကျွန်မတို့လက်ထဲကို အပ်...ကျွန်မအဒေါ်အတွက် သူနဲ့ရှင်းစရာရှိသေးတယ်... ကျွန်မအဒေါ်အတွက် သူ့ကိုတစ်သက်လုံး မကျေဘူး... "

လီချန်ချင်းသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ချကာ...

"ကဲ... ချစ်ချစ်... ဦးလေးကပဲ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်... တူမကြီးသွားချင်တဲ့နေရာ သွားပါ... ပန်းဖူးဒေဝီကိုတော့ ဒီမှာပဲထားခဲ့စေချင်ပါတယ်... သူ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့အပြစ်တွေကို သူ့အနေနဲ့ ပေးဆပ်မှ တရားမျှတပါလိမ့်မယ်... "

ချစ်ချစ်သည် ကလေးငယ်တစ်ယောက်သဖွယ် ခြေထောက်ကလေးကိုဆောင့်ရင်း...

"ဦးလေးတို့ လူမှားနေကြတာပါ... သူက ပန်းဖူးဒေဝီမဟုတ်ပါဘူး... ဒါကို ကျွန်မ တာဝန်ခံပါတယ်... "

လီချန်ချင်းသည် သူ၏ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းပြလိုက်သည်။

"မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွယ်... သူ့အတွက် ဒီလောက်တောင်အကာအကွယ်ပေးဖို့ မလိုပါဘူး... တူမကြီးက သူ့ကို ဒီလောက်ကာကွယ်ပေးနေပေမယ့် သူက တူမကြီးကို ကျေးဇူးတင်မယ်များ

မှတ်နေသလား...လူဆိုးလူယုတ်မာတွေမှာ အဆွေခင်ပွန်းကောင်းဆိုတာ မရှိပါဘူး... မြွေပွေးပေါက်စကလေးတွေဟာ မိခင်ရဲ့ဝမ်းဗိုက်ကို ဖောက်ထွက်သလို တစ်နေ့မှာ သူကလည်း တူမကြီးကိုကောင်းကောင်းကြီး ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်... "

ချစ်ချစ်သည် ခါးကလေးထောက်၍ ဒေါသသံကလေးဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

"ကဲ... ကောင်းပြီ... သူက ပန်းဖူးဒေဝီ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ... "

ကျင်းပုဟန်သည် ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်၏။

"ဒါက လွယ်လွယ်ကလေးပါ... သူ ပန်းဖူးဒေဝီ ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာ သူ့မျက်နှာဖုံးချွတ်ကြည့်လိုက်ရင် သိရမှာပဲ... ကဲ...သူ့မျက်နှာဖုံးကို ချွတ်ပြပါ... သူဟာ ပန်းဖူးဒေဝီမဟုတ်ဘဲ...တကယ့် ကလေးမလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေရင် လီချန်ချင်းက သူ့ကို တောင်းပန်လိုက်ပေ့ါ... ဒါဆိုရင် အားလုံးကျေနပ်ကြမှာပဲ..."

ချစ်ချစ်သည် မဲ့ပြုံး ပြုံးလိုက်၏။

"အင်း... သံသယအဆိပ် ဖုံးနေပြီဆိုရင် ဘာဆိုဘာမှမမြင်ကြတော့ပါကလား... ကောင်းပြီလေ... ရှင်တို့ ကြည့်ကြပေ့ါ...ကဲ... ညည်းရဲ့မျက်နှာဖုံးကို ချွတ်ပြလိုက်စမ်းပါ... "

အနီရောင်ဝတ်မိန်းကလေးသည် အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် အော်ဟစ်ပြောကြားလိုက်၏။

"ကဲ... ရှင်တို့အားလုံး ကျွန်မကို ဒီလောက်သက်မကင်းဖြစ်နေကြတာ ကြည့်ကြစမ်း... ပန်းဖူးဒေဝီ ဟုတ်မဟုတ်ကြည့်ကြစမ်းပါ... ကဲ... "

သူမသည် မြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူမ၏မျက်နှာမှမျက်နှာဖုံးကို ဆွဲခွာချွတ်ချလိုက်လေတော့၏။

အားလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားကြရလေတော့သည်။ အားလုံးပင် ကျောက်ရုပ်ကြီးများနှယ် မလှုပ်မယှက်ငေးကြည့်နေမိကြ၏။

အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

အနီရောင်ဝတ်ဆင်သည့်မိန်းကလေးသည် သူမ၏မျက်နှာဖုံးကို ချွတ်လိုက်သောအခါ သူမ၏မျက်နှာကလေးမှာ ဖြူဖွေးနုနယ်လှသည့်မျက်နှာကလေးဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

ချစ်ချစ်သည် တစ်ကိုယ်လုံး ခါယမ်းနေသည်အထိ တခစ်ခစ်ရယ်မောနေတော့သည်။ လူအားလုံးကို အရှုးလုပ်လိုက်ရသဖြင့် လွန်စွာ ကျေနပ်အားရနေပုံရသည်။

"ကဲ... ကဲ... အားလုံး တွေ့ကြပြီ မဟုတ်လား... အခု ဘယ်သူလဲ... ပန်းဖူးဒေဝီလား... ကျွန်မရဲ့အိမ်ဖော်မလေးပဲလား... တကယ်တော့ ဒီကလေးမလေးဟာ အသားမည်းမှာစိုးလို့ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားတာပါ... ဒါကို ရှင်တို့က အထင်မှားနေကြတာ... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ရှင်တို့လို သိုင်းအကျော်အမော်ကြီးတွေ အခုလောက် လူမှားပုံကိုတော့ ကျွန်မဖြင့် သိပ်ရယ်ချင်တာပဲ..."

သိုင်းအကျော်အမော်ခုနစ်ယောက်နှင့် အဘိုးအိုကျိုတိ၊ အဘိုးအိုလီချန်ချင်းတို့မှာ မည်သည့်စကားမျှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေမိကြတော့သည်။

ချစ်ချစ်သည် သူတို့အား တစ်ချက်မျှကြည့်ပြီး လက်တစ်ဖက်က လူငယ်၏လက်ကို ဆွဲ၍ အခြားလက်တစ်ဖက်က အနီရောင်ဝတ်မိန်းကလေး၏လက်ကိုဆွဲကာ ခြေလှမ်းကျဲကျဲ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

အားလုံးသောသိုင်းသမားများသည် သွက်လက်စွာ ထွက်ခွာသွားသည့် ချစ်ချစ်တို့၏ ကျောပြင်များကိုသာ ငေးမောကြည့်နေမိကြတော့သည်။

အတန်ကြာမှ အဘိုးအိုကျိုတိသည် တစ်စုံတစ်ခုကို သွား၍ သတိရမိသည့်အလား အလန့်တကြား လှမ်းအော်လိုက်၏။

"ဟေ့... သူတို့ကို မလွတ်စေနဲ့... ဖမ်းလိုက်ကြစမ်း... "

သိုင်းသမားများသည် တစ်စုံတစ်ခု အမှားအယွင်းဖြစ်သွားပြီ သိလိုက်ကြသဖြင့် နောက်မှချက်ချင်း ပြေးလိုက်ကြတော့သည်။

ချစ်ချစ်နှင့် အိမ်ဖော်မိန်းကလေးတို့သည် မြင်းတစ်စီးပေါ်သို့ သွက်လက်လျင်မြန်စွာ ခုန်တက်လိုက်သည်။ ချစ်ချစ်သည် လူငယ်အား...

"ကဲ... ကျွန်မတို့ ပြေးတော့မယ်... ကျွန်မတို့အသက် ရှင့်လက်ထဲမှာပဲ ရှိတော့တယ်... ရှင် မကယ်ရင်တော့ ကျွန်မတို့ရဲ့ ကုသိုလ်ကံပဲ"ဟု ပြောလေတော့၏။

သူမသည် ထိုစကားမှမဆုံးသေးမီ သူမ၏မြင်းကို အပြင်းမောင်းနှင်ထွက်သွားတော့သည်။ ရန်သူများက နီးကပ်လာပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကျန်ရစ်ခဲ့သူမှာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လူငယ်ပင် ဖြစ်တော့၏။ သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ နောက်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်၏။ ရှေ့ဆုံးမှလိုက်လာသူနှစ်ယောက်မှာ ကိုရင်ကြီးထင်းဖန်နှင့် ယုယုတို့ပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဝဲယာရင်ဘောင်တန်း၍ အမီလိုက်လာကြသည်။

လူငယ်သည် သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို မ,တင်လိုက်ကာ ထိုနှစ်ယောက်အား ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်လိုက်တော့သည်။ သူ၏တိုက်ကွက်မှာ လျင်မြန်သည်နှင့်အမျှ ပြင်းထန်လှပေသည်။

"ဝုန်း... "

ယုယု၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အဝေးသို့လွင့်စဉ် ထွက်သွားကာ မြေပေါ်သို့ ပစ်ကျသွား၏။

ကိုရင်ကြီးထင်းဖန်မှာမူ ယုယုလောက် အခြေမပျက်သွားပေ။ နောက်ဘက်သို့ ခြေလှမ်း(၇)လှမ်းမျှ ဆုတ်ခွာသွားရသည်။

ထိုစဉ်...

"ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း... "

ချစ်ချစ်၏မြင်းစီးကိုယ်ရံတော် (၈)ယောက်တို့သည် ကိုယ်စီကိုယ်စီ မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ကြပြီး၊ မြင်းများကို မောင်းနှင်သွားကြတော့၏။ သူတို့ စီးနင်းသွားပုံကိုကြည့်ပါဦး။ လွန်စွာ စနစ်ကျလှ၏။ မြင်း (၈)စီးတို့ ရင်ဘောင်တန်းမောင်းနှင်

လိုက်သောအခါ နောက်မှ လိုက်လာသူများအား ပိတ်ဆို့ကာဆီးလိုက်သလို ဖြစ်သွားတော့သည်။ နောက်မှ လိုက်လာသူများသည် ထိုမြင်းစီးသမား (၈)ယောက်ကို ကျော်တက်ရန် အတော်ကြိုးပမ်းရပေဦးမည်။

ဤနည်းဖြင့် ချစ်ချစ်တို့ ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

အဘိုးအိုကျိုတိသည် လီချန်ချင်း၏ပခုံးအား ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး သိုင်းသမားများအား လောဆော်လိုက်သည်။

"မြန်မြန်လိုက်လေ... တော်ကြာ မမီဘဲဖြစ်သွားလိမ့်မယ်... "

အဘိုးအိုကျိုတိတို့ ရှေ့၌ရပ်နေသော ရသေ့တန်ဟုန်သည် မလှုပ်မယှက်ရပ်နေရာမှ ချီယို့ဝူးဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ မည်သည့်စကားမျှ မပြောချေ။

ချီယို့ဝူးကလည်း စကားတစ်ခွန်းမျှ မဆိုဘဲ ကျင်းပုဟန်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ကျင်းပုဟန်သည် သူ့ပခုံးကို ဟန်ပါပါတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး၊ အဘိုးအိုကျိုတိအား ပြန်၍အဖြေပေးလိုက်သည်။

"လိုက်ဖို့လိုလို့လားဗျာ... ကျုပ်တို့နဲ့ သူတို့က ဘာရန်ငြိုးမှမရှိတာ... ဘာဖြစ်လို့လိုက်ရမှာလဲ... ပြေးပါစေ... သူတို့ဘာသာအေးအေးချမ်းချမ်း ပြေးပါစေ... "

အဘိုးအိုကျိုတိသည် လေးတွဲစွာဖြင့် သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ချလိုက်၏။

"အင်း... ရှေးပညာရှိများရဲ့ စကားဟာ တယ်မှန်ကန်

တာပါပဲကလား… ယူစရာ၊ ပေးစရာ၊ ပြုလုပ်စရာရှိတဲ့ အမှုကိစ္စတွေကို ချက်ချင်းမယူ… မပေး၊ မပြုလုပ်လို့ရှိရင် အချိန်ကာလဟာ ဒီအမှုကိစ္စတွေရဲ့ အရသာဓာတ်ကို သောက်မျိုပစ်တတ်သတဲ့… သိုင်းအကျော်အမော်ခုနစ်ယောက်သာ ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ အခုချက်ချင်းဆောင်ရွက်မယ်ဆိုရင် အခုကိစ္စမှာ ကောင်းကောင်းကြီးအောင်မြင်နိုင်ပါလျက်ကနဲ့ အခုတော့… ”

ခြသေ့ကြီးချောင်ဝူးသည် မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း မေးလိုက်၏။

“နေစမ်းပါဦး… ခင်ဗျားပြောနေတဲ့စကားက ဘာလိုလိုကြီးပါလား… ဟိုကလေးမကလေးမျက်နှာဖုံးချွတ်ပြလိုက်လို့ အားလုံးသံသယရှင်းသွားကြပြီပဲ… မျက်နှာဖုံးနောက်ကွယ်က ဖြူဖြူဖွေးဖွေး နုနုနယ်နယ်မျက်နှာကလေးဟာ ဘာများမှားစရာရှိလို့လဲ… ”

အဘိုးအိုကျိုတိသည် ခေါင်းကို လေးပင်စွာခါယမ်းပြပြီး…

“အဲဒါခက်နေတာပေါ့… အဲဒီဖြူဖြူဖွေးဖွေး၊ နုနုနယ်နယ်မျက်နှာကလေးဆိုတာလည်း အတုမဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်သူက အာမခံနိုင်သလဲ… သူတို့ကလည်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အလျင်စလိုထွက်ပြေးရတာလဲ… ”

ကျန်ရှိနေသည့် သိုင်းသမားများသည် အဘိုးအိုကျိုတိ၏ စကားကို ယခုမှသဘောပေါက်ကြတော့သည်။ ကျင်းပုဟန်သည် ကြိတ်မနိုင်ခဲမရဖြစ်သွားပြီး တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားနှယ်ဗျာ… စောစောကတည်းက ရှင်းရှင်းပြောရောပေါ့… ”

သူသည် ချီယို့ဝူးဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး…

“ကဲ… အပေါင်းအသင်း… ကျုပ်တို့အမြန်ဆုံး လိုက်ကြအောင်… ”ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

စကားဆုံးသည်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက်ပြေးလွှား ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ခြသေ့ကြီးချောင်ဝူးသည်လည်း ခြေလှမ်းပြင်တော့သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ… ခင်ဗျားပြောတာ သိပ်နောက်ကျတယ်… အဲဒီလိုမှန်းသိရင် စောစောကတည်းက အမိလိုက်နိုင်တာပေါ့… ကဲ… ခုမှတော့ မထူးတော့ဘူး… ကျုပ်လည်း မမီမီအောင်လိုက်ရတော့မှာပဲ… ”

ဝါစုကူးက မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း…

“အစ်ကိုကြီးချောင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ… ကျင်းပုဟန်နဲ့ ချီယို့ဝူးတို့ တကယ်လိုက်သွားတယ် မှတ်လို့လား… သူတို့စကားကို တစ်ခုမှ အတည်ယူလို့ မရဘူးရှင့်… ”

သို့သော် ထိုအချိန်တွင် ခြသေ့ကြီးချောင်ဝူးသည် ခြံဝင်းအတွင်းမှ ထွက်ခွာပြေးလွှားနေချေပြီ။

ဝါစုကူးသည်လည်း ချောင်ဝူးအား လှမ်းအော်ရင်း

နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားပြန်တော့သည်။

ထိုအခြင်းအရာများကို မြေပေါ်၌ လဲကျနေသော ယုယုသည်လည်းကောင်း၊ လူငယ်၏တိုက်ကွက်ကြောင့် နောက်ဆုတ်ခဲ့ရသော ကိုရင်ကြီးထင်းဖန့်သည်လည်းကောင်း ကောင်းစွာ မြင်တွေ့နေကြရ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည်လည်း ပြေးထွက်သွားသူများနောက်သို့ တရကြမ်း ပြေးထွက်လိုက်ပါသွားကြလေတော့၏။

အခန်း (၈)

- ပန်းပုဒေဝီ

စောစောက လောကဓာတ်တစ်ခွင်လုံး ငြိမ်သက်နေသော်လည်း ယခုအချိန်တွင် တဝိုးဝိုးဖြင့် လေပြင်းများ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လာ၏။ လေများ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်ရုံသာမကသေး၊ နှင်းမှုန်၊ နှင်းဖွဲများလည်း မိုးရွာသကဲ့သို့ တသဲသဲကျရောက်လာပြန်သည်။

အဘိုးအိုကျိုတိနှင့် လီချန်ချင်းတို့သည် လျင်မြန်စွာ ပြေးထွက်သွားသူများ၏ နောက်ကျောများကို ငေးမောကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတော့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး လွန်စွာစိတ်ထိခိုက်နေကြသည်။ သိုင်းအကျော်အမော်ခုနစ်ယောက်ကို ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ရသည့်အကြောင်းရင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့မျှ အကျိုးမရှိ အရာမထင်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ လက်များကိုပိုက်ကာ အတွင်းဆောင်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ ပြန်လျှောက်လာကြတော့သည်။

"ဟင်း... သိုင်းလောကသားတွေဟာ အပြောရ အဆိုရ တော်တော်ကျပ်ပါကလား... သူတို့မှာ တစ်ဖက်က သိုင်းစွမ်းရည်

မြင့်မားတာကတော့ မှန်ပါရဲ့...ဒါပေမယ့် တစ်ဖက်မှာစိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းနဲ့ သည်းခံစိတ်မွေးမြူဖို့ကတော့ တော်တော်ကလေးလိုနေတာပဲ... ဪ... ဒုက္ခ... ဒုက္ခ... "

ဝေဒနာရှင် အဘိုးအိုကျိုတိသည် ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်သွားရင်းမှ ရေရွတ်မြည်တမ်းသွားသည်။

အတွင်းဆောင်သို့ရောက်သောအခါ ရေခဲမျက်နှာနှင့် လီချန်ချင်းတို့သည် ဝဲနှင့်ယာမှ ဖေးမကြကာ ဝေဒနာရှင်အဘိုးအိုအား ခုတင်ပေါ်သို့ ပြန်တင်ပေးလိုက်ကြသည်။

လီချန်ချင်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ညည်းညူလိုက်သည်။

"ဟင်း... အစ်ကိုကြီး... ဒီသိုင်းလောကမှာ ကျွန်တော်တို့ အားကိုးစရာဆိုလို့ ဟောဒီသိုင်းအကျော်အမော်ခုနစ်ယောက်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှမရှိကြတော့ဘူးလား... "

အဘိုးအိုကျိုတိသည် ခုတင်ပေါ်၌ မျက်လုံးများမှိတ်၍ မှိန်းနေရာမှ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏လက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်ပြီး လီချန်ချင်းအား ပြောလိုက်၏။

"ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့ကွာ... ပြောနေရင် အားလုံးစိတ်ပင်ပန်းရုံပဲရှိမယ်... ကဲ... ကဲ... ချမ်းလိုက်တာကွာ... တံခါးတွေကိုသာ ပိတ်လိုက်စမ်းပါ... "

လီချန်ချင်းသည် အခန်းတံခါးများပိတ်ရန် လျှောက်သွားလေ၏။ တံခါးဝသို့ရောက်၍ တံခါးချပ်များကို လှမ်းကိုင်စဉ် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လိုက်သည့် လေများကြားမှ ဆွဲဆွဲငင်ငင်သီဆိုလိုက်သည့် သီချင်းသံကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။

ရေခဲမျက်နှာတစ်ယောက် သီချင်းဆိုနေချေသည်တကား... ။

ကျင်းပုဟာန်သည် ချိုယို့ဝူး၏လက်ကိုဆွဲကာ တောင်ဘက်အရပ်ဆီသို့ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားနေသည်။

ထို့ကြောင့် ချိုယို့ဝူးသည် လုံးဝနားမလည်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ကျင်းပုဟာန်ကို မေးလိုက်၏။

"ဟေ့လူ... ဘယ်ကို လိုက်နေတာလဲဗျ... ကျုပ်တို့ဟာ ယုန်တောင်ပြေး၊ ခွေးမြောက်လိုက်ဆိုတာလို ဖြစ်နေပြီ... ခင်ဗျား သေသေချာချာကြည့်ပါဦး... မြေပေါ်က မြင်းခွာရာတွေကို... မြင်းခွာရာတွေက အနောက်ဘက်ကို ဦးတည်နေတာဗျ... "

ကျင်းပုဟာန်က ရယ်မောလိုက်တော့သည်။

"ဟား... ဟား... ဟား... ခင်ဗျားဟာ တော်တော်တုံးတဲ့လူပဲ... သူတို့အနောက်ဘက်ကို ပြေးသွားကြတယ်ဆိုတာကို မြင်းခွာရာမကြည့်ဘဲနဲ့ ကျုပ်သိပါကယ်ဗျ... "

"ဗျာ... ဒါဖြင့်... "

"ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ခြံဝင်းအပြင်ထွက်သွားအောင် လိမ်ပြောလိုက်တာဗျ... မုသားမပါ လင်္ကာမချောပေါ့ဗျာ... သူတို့ပြေးတဲ့နောက် ကျုပ်တို့က ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ရမှာလဲ... "

သူတို့နှစ်ဦး ထိုသို့စကားပြောနေကြစဉ် မြင်းဆယ့်လေးငါးကောင်ခန့် သူတို့ရှိရာသို့ ကဆုန်စိုင်းပြေးလွှားလာနေကြ၏။

ကျင်းပုဟာန်သည် ထိုအခြင်းအရာကိုမြင်သောအခါ ချိုယို့

ရူးနှင့် စကားပြောနေရာမှ ကမန်းကတန်း ဖယ်ခွာ၍ လမ်းမ အလယ်၌ သွားရောက်မတ်တတ်ရပ်နေတော့၏။

ကဆုန်စိုင်းပြေးလွှားနေသောမြင်းများသည် တစ်မုဟုတ်ချင်း သူတို့အနီးသို့ ရောက်ရှိလာတော့သည်။ ရှေ့ဆုံးမှမြင်းသည် လမ်းမ၌ ကန့်လန့်ဖြတ်ရပ်နေသော ကျင်းပုဟန်ကြောင့် တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်သည်။ မြင်းပေါ်မှ မြင်းစီးသမားသည် မုတ်ဆိတ်မွေးများ ထူထပ်စွာ ပေါက်နေသည့်လူကြမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူသည် သူ့လက်ထဲမှ ကျာပွတ်ကို မြှောက်လိုက်ပြီး...

"ဟေ့ကောင်... ဘာဖြစ်လို့လမ်းမှာ ပိတ်ရပ်နေရတာ လဲ... မြင်းနင်းခံပြီး သေချင်လို့လား... "

ကျင်းပုဟန်သည် တဟားဟားအော်ဟစ်ရယ်မောလေတော့၏။

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... ဟုတ်ပါတယ်... ကျုပ် ကျင်းပုဟန်က လူ့လောက,ကနေပြီး စောစောစီးစီးထွက်ခွာချင်နေတာပါ... ကျုပ်ကို ခင်ဗျားရဲ့မြင်းနဲ့ နင်းပြီးသတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ... "

မုတ်ဆိတ်သည် သူ့လက်မှမြှောက်ထားသော ကျာပွတ်ကို ချက်ချင်းပင် ပြန်ချထားလိုက်တော့၏။ ထို့မြင် စူးရှသော လေ တစ်ချက် ချွန်လိုက်သည်။ သူ့နောက်မှ လိုက်ပါလာသော မြင်းများသည် သူ့နောက်၌ ရပ်တန့်လိုက်ကြတော့သည်။

မုတ်ဆိတ်သည် မြင်းပေါ်မှ လျှင်မြန်သွက်လက်စွာ ဆင်းလိုက်သည်။ သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်၍ တလေးတစားပြောလိုက်၏။

"ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ... ရုတ်တရက်ဆိုတော့ သူ

တောင်းစားဂိုဏ်းက ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှန်း ကျုပ်မမှတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားခဲ့ ပါတယ်... စိတ်မဆိုးပါနဲ့... "

ကျင်းပုဟန်၏မျက်လုံးအစုံသည် ထိုသူ၏တစ်ကိုယ်လုံးကို ခြုံငုံအကဲခတ်လိုက်သည်။

"ဩော်... ဘယ်သူများလဲလို့... လက်စသတ်တော့ သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းတွေကိုး... ခင်ဗျားဟာ အာမခံဌာနက ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ... "

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်ဝန်ခံလိုက်၏။

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... "

"ဒါနဲ့... ကျုပ် မေးစမ်းပါရစေဦး... ခင်ဗျားတို့ မြင်းစီးလာပုံက တယ်ကြောက်စရာကောင်းပါလား... ဒီလို တရကြမ်းစီးပုံမျိုးက ခင်ဗျားတို့မှာ အင်မတန်အရေးတကြီးဖြစ်နေကြောင်း ဖော်ပြနေတယ်... ကဲ... ပြောစမ်းပါဦးဗျာ... ဘာများ ဒီလောက်သေရေးရှင်ရေး ဖြစ်လာတာလဲ... ကျုပ် ကူညီနိုင်ရင်လည်း ကူညီရတာပေါ့... "

ထိုလူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ...

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... တကယ့်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စပါပဲ... မနေ့ညက ကျုပ်တို့ အာမခံဌာနရဲ့အလံကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အကြောင်းမဲ့သက်သက် စင်ချိုးသွားတယ်ဗျာ... ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်းပဲ... အလံဆိုတာ ကျုပ်တို့ရဲ့အသက်ပဲဗျ... ဒါကြောင့်မို့ သူ့နောက်ကို အရေးတကြီးလိုက်နေရတာပါ... "

ကျင်းပုဟန်၏မျက်လုံးအစုံသည် ဝင်းလက်တောက်ပလာသည်။ အာမခံဌာနမှ မုတ်ဆိတ်ပုဂ္ဂိုလ်၏စကားကိုကြားပြီး

သည်နှင့် ချက်ဆို နားကွက်က မီးတောက်ပြီး ဖြစ်သည်။ အလံကို ရိုက်ချိုးသွားသည်ဆိုသော မိန်းကလေး၏ပုံသဏ္ဌာန်ကို ချက်ချင်း မြင်ယောင်ပြီးဖြစ်သည်။

"တန်တော့ အလံတွေကို ရိုက်ချိုးသွားတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ အဖြူရောင်မိန်းကလေးရယ်... နောက်ပြီး အနီရောင်မိန်းကလေးရယ် နှစ်ယောက်ဖြစ်ရမယ်... "

မုတ်ဆိတ်သည် အလွန်စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

"ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျား သူတို့ကို သိလို့လား... "

ကျင်းပုဟာန်သည် သူမေးစေ့ကို လက်ဖြင့်ပွတ်နေသည်။ မုတ်ဆိတ်၏အမေးကို လုံးဝပြန်မဖြေဘဲ မုတ်ဆိတ်၏ကိုယ်ပေါ်၌ လွမ်းခြုံထားသော အမွေးပွဝတ်ရုံကြီးအား အာသာငန်းငန်း တက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေ၏။

အတန်ကြာမှ...

"အင်း... ခင်ဗျားကိုယ်ပေါ်က ဝတ်ရုံကြီးကဖြင့် တယ်ကောင်းပါလား... ဒါမျိုးဆို ဈေးတော်တော်ပေးရမယ်... ကျုပ်လည်း ဒီလိုဝတ်ရုံကြီးမျိုး လိုချင်နေတာ... ဝယ်ဖို့ပိုက်ဆံ မရှိတာ ကခက်နေတယ်... "

အာမခံဌာနမှ ပုဂ္ဂိုလ်သည် သူကိုယ်ပေါ်မှ ဝတ်ရုံကြီးကို ချက်ချင်းခွာချလိုက်သည်။ ကျင်းပုဟာန်အား ထိုဝတ်ရုံကြီးကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

"ဝယ်မနေပါနဲ့တော့ဗျာ... ကျုပ်ပစ္စည်းဆိုတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး... ခင်ဗျားလိုချင်ရင် ယူသာထားလိုက်ပါတော့... "

"အို... အားနာစရာကြီးဗျာ... "

ကျင်းပုဟာန်သည် တစ်ခွန်းတည်းသော အားနာစကားကို ပြောနေစဉ်မှာပင် သူ့လက်က ဝတ်ရုံကြီးကို လှမ်း၍ ယူနေသည်။ မတော်လောဘရှိသည့် ကျင်းပုဟာန်ပါပေ။

ထိုအာမခံဌာနမှ ပုဂ္ဂိုလ်က...

"ကဲ... ကျုပ်ကိုတော့ တစ်ခုလောက် ကျေးဇူးပြုပါ... အဲဒီမိန်းကလေးနှစ်ယောက် ဘယ်ဘက်ကို သွားကြတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကို တစ်ဆိတ်လောက် ပြောပြပေးပါဗျာ... နို့မို့ဆိုရင် လေထဲမှာ ငှက်ခြေရာလိုက်ရှာသလို ရမ်းသမ်းပြီး လိုက်ရှာနေရတယ်... အချိန်ကုန်လူပန်း ဖြစ်နေရတာပေါ့ဗျာ... "

ကျင်းပုဟာန်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏စကားများကို ဂရုမစိုက်နိုင်အားချေ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ထံမှ ရလိုက်သည့် ဝတ်ရုံကြီးအား သူ၏ကိုယ်ပေါ်၌ လွမ်းခြုံကြည့်နေသည်။ အလကားရလိုက်သည့် ဝတ်ရုံကြီးသည် သူ့အတွက် သိပ်ပနံမတင့်လှဟု သူ့စိတ်ထဲ၌ တွေးတောနေသည်။ သည်ဝတ်ရုံထက် တန်ဖိုးကြီးသော ဝတ်ရုံမျိုးသာ သူနှင့်လိုက်ဖက်တင့်တယ်မည်ဟု စဉ်းစားနေ၏။

အာမခံဌာနမှ ပုဂ္ဂိုလ်သည် စိတ်မရှည်လှသော်လည်း မနိုင်၍ သည်းခံခြင်းမျိုးဖြင့် အောင့်အည်းသည်းခံလျက်...

"တစ်ဆိတ်လောက်ဗျာ... ဟိုမိန်းကလေးတွေ ပြေးသွားတဲ့ဘက်ကို ညွှန်လိုက်ပါလား... "ဟု မေးလေ၏။

ကျင်းပုဟာန်သည် ထိုအခါမှ သူ့အနီး၌ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ရှိနေသေးကြောင်း သတိရသွားဟန်ဖြင့်...

"ဩော်... ဟုတ်သားပဲ... ခင်ဗျားလိုက်ရှာနေတဲ့ မိန်း

ကလေးတွေလား… သူတို့ ဟိုအနောက်ဘက်ကို ပြေးသွားကြ တယ်… သူတို့ ပြေးသွားတာ သိပ်မကြာသေးပါဘူး… ခင်ဗျားတို့ မြင်းတွေနဲ့ဆိုရင် မကြာခင် မီနိုင်ပါတယ်… ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ… ကျုပ်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး… ”

ထိုလူသည် မြင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက်ကာ သူ၏ နောက်လိုက်များအား လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အချက်ပြလျက် အနောက်ဘက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလွှားသွားကြလေတော့၏။

ချီယို့ဝူးသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး ကျင်းပုဟန်ကို မသက်မသာ ကြည့်နေမိ၏။

“ခင်ဗျားကလည်းဗျာ… ဟိုလူငယ်ဆီက အင်္ကျီတစ်ထည် ရထားပြီပဲ… ဘာဖြစ်လို့ နောက်ထပ်တစ်ထည် ထပ်လိုချင်ရတာလဲ… သူများပစ္စည်း အလကားရတိုင်းယူတာ မကောင်းပါဘူးဗျာ… ”

“အိုး…ခင်ဗျားက ဘယ်လောက်နားလည်လို့လဲ…ပစ္စည်း ဆိုတာ များတယ်လို့ ဘယ်ရှိလိမ့်မလဲ… များလေ ကောင်းလေပဲ… ပစ္စည်းများတော့ နှစ်ရှည်လများ အကြာကြီး သုံးရတာပေါ့… ”

“အင်း… ခင်ဗျားကတော့ တကယ့်လူပါပဲ… ”

ထိုစဉ် မြင်းခွာသံများကို ဆူညံစွာ ကြားလိုက်ရသည်။ ကျင်းပုဟန်မှာ မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း…

“အင်း… ဒီနေရာကတော့ တကယ့်အချက်အချာကျတဲ့ နေရာပဲ… စောစောကလေးတင် ဒရောသောပါးနဲ့ မြင်းစီးသမား တစ်သိုက် ရောက်လာတယ်… အခုလည်း မြင်းခွာသံတွေ ကြား နေရပြန်ပြီ”ဟု တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်နေသည်။

အတန်ကြာမှ မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာရာ အရပ်သို့ လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ဟေး… ဘယ်ကလူတွေ လာပြန်တာလဲကွ… ”

ချီယို့ဝူးသည် အသံများကြားရာသို့ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ နှင်းများ တဖွဲဖွဲ တသဲသဲကျနေသဖြင့် ပထမ၌ သဲကွဲစွာ မမြင်ချေ။ ၁၀ ကောင်ခန့်တို့ကို တွေ့ရတော့သည်။

မြင်းများသည် ကျင်းပုဟန်တို့အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ရပ်တန့်သွားသည်။ မြင်းပေါ်က လူသည် ကျင်းပုဟန်အား တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ပဋိသန္ဓာရစကားပြောလိုက်သည်။

“ကျင်းပုဟန်ပါလား ခင်ဗျား… ”

ကျင်းပုဟန်သည် သူ၏ထင်ရှားကျော်ကြားမှုအတွက် ကျေနပ်ပီတိဖြစ်စွာဖြင့် တဟားဟား အော်ရယ်နေတော့သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်… ဟုတ်ပါတယ်… ကျုပ်က ကျင်းပုဟန် ပါပဲ… ဒါနဲ့ မေးစမ်းပါရစေဦး… ဒီလောက် နှင်းတွေ တသဲသဲကျ ပြီး ဒီလောက် အေးနေတဲ့အချိန်မှာ ဖန်ချန်းလီတို့က ဘာဖြစ်လို့ မြင်းကိုယ်စီနဲ့ ထွက်လာကြရတာလဲ… ”

“မထွက်မဖြစ်တဲ့အကြောင်း ပေါ်လာတော့လည်း ထွက် လာရတော့တာပေါ့ဗျာ… ”

ဖန်ချန်းလီသည် သူ့နောက်မှ မြင်းစီးသမားများအား သက်သာသလို နေကြရန် အချက်ပေးလိုက်၏။ ပြီးမှ…

“ဒီလိုပါဗျာ… ကျုပ်တို့ ညီအစ်ကိုတစ်သိုက်ဟာ သိုင်း

ပညာသင်တန်းကျောင်းတစ်ခု ဖွင့်လှစ်ထားပါတယ်... အဲဒီ သင်တန်းကျောင်းနဲ့ ကျုပ်တို့ ထမင်းစားနေကြရတာပါဗျာ... အဲဗျာ... မနေ့ညက ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့ မိန်းကလေးက ကျုပ်တို့ သင်တန်းကျောင်းရဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကို ဖျက်ဆီးသွားတယ်ဗျာ... တော်တော်ဆိုးတဲ့ မိန်းကလေးပါပဲ... ”

ကျင်းပုဟန်က...

“အင်းပေါ့လေ... သင်တန်းကျောင်းရဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကို ဖျက်ဆီးတယ်ဆိုတော့ အတော့်ကိုဆိုးတာပေါ့... ”

ဖန်ချန်းလီက...

“ခင်ဗျားပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး... ကိုယ်ခံပညာတွေ သင်ကြားပေးနေတဲ့ ကျောင်းရဲ့ ဆိုင်းဘုတ် အဖျက်ဆီးခံရမှတော့ ဒီသင်တန်းကျောင်းကို ဘယ်သူကလာပြီး အထင်ကြီးတော့မှာလဲ... ဘယ်သူက သင်တန်းလာတက်ချင်တော့မှာလဲ... ”

ကျင်းပုဟန်က...

“အင်း... ခင်ဗျားရဲ့ သင်တန်းကျောင်းဆိုင်းဘုတ်ကို ဘယ်သူတွေ ဖျက်ဆီးသွားကြတယ်ဆိုတာ ကျုပ် ဗေဒင်ဟောလိုက်မယ်... ”

ဖန်ချန်းလီက...

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုသိနိုင်လို့လဲ... ”

“ဟား... ဟား... ဟား... ကျုပ်က ကျင်းပုဟန်ပါဗျာ... ကျုပ် မရောက်တဲ့နေရာ မရှိဘူး... ကျုပ် မသိတဲ့နေရာ မရှိဘူး... ကျုပ် မကြားတဲ့အရာ မရှိဘူး... ”

“ကဲ... ဒါဖြင့် လုပ်စမ်းပါဦး... ဘယ်သူတွေများလဲ... ”

“ဘယ်သူတွေရမလဲ... အဖြူရောင်မိန်းကလေးနဲ့ အနီရောင်မိန်းကလေးတို့ နှစ်ယောက်ပေါ့... ”

“ဘုရားရေ... တယ်ဟုတ်ပါလား... ခင်ဗျားက သူတို့ကို သိနေတယ် ဟုတ်လား... ”

ကျင်းပုဟန်သည် တဟားဟား အော်ရယ်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“သိသမှ သိပ်သိပေါ့ဗျာ... သူတို့နဲ့ ခုလေးတင် တွေ့လာကြတာပဲ... ”

ဖန်ချန်းလီ အလွန်ဝမ်းသာသွား၏။

“ဒါဖြင့် သူတို့ဘယ်ကိုသွားကြတယ်ဆိုတာ တဆိတ်လောက် ကျေးဇူးပြုပြီး ပြောပါလား ခင်ဗျာ... ”

ကျင်းပုဟန်သည် ဖန်ချန်းလီ၏စကားကို မကြားယောင်ဖြင့် ဖန်ချန်းလီ၏လက်များကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ချီယို့ဝူးသည် ကျင်းပုဟန်၏အကျင့်ကို အတော်အတန် နားလည်လာပြီဖြစ်၍ ဖန်ချန်းလီ၏လက်၌ တစ်စုံတစ်ရာ ရှိမရှိ လိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဖန်ချန်းလီ၏လက်ခလယ်တွင် အလွန်လှပ၍ တန်ဖိုးကြီးဟန်တူသော ပုလဲလက်စွပ်တစ်ကွင်း ဝတ်ဆင်ထားကြောင်း တွေ့ရှိရလေတော့၏။

“အင်း... ခင်ဗျားလက်က ပုလဲလက်စွပ်က အတော့်ကို လှပါကလား... ဒီလို လက်စွပ်မျိုးဆိုရင် ဈေးက ခေါင်ခိုက်နေမှာပဲ... ကျုပ်လည်း ဒီလိုလက်စွပ်မျိုး တစ်ကွင်းလောက်ဝယ်ဖို့ စိတ်ကူးနေတာ... ပိုက်ဆံမရှိလို့ ခက်နေတယ်... ”

ချီယို့ဝူးသည် ကျင်းပုဟန်၏စကားမဆုံးမီမှာပင် ကြား

ဖြတ်၍ ဝင်ပြောလိုက်လေ၏။

"ခင်ဗျားတို့ အလိုရှိတဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ဟာ အနောက်ဘက်ကို ပြေးသွားကြပါတယ်… ခင်ဗျားတို့ မြန်မြန်လိုက်ကြ… မီနိုင်ပါတယ်… "

"သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ… "

ဖန်ချုန်းလီသည် ချီယို့ဝူးအား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားပြီး အနောက်ဘက်သို့ ကဆုန်စိုင်းလေတော့၏။ သူ့လူများလည်း သူ့နောက်မှ လိုက်ပါသွားတော့သည်။

ချီယို့ဝူးသည် မြင်းခွာသံတဖြောင်းဖြောင်းနှင့် ထွက်ခွာသွားသော ဖန်ချုန်းလီတို့၏ မြင်းစီးသမားများအား ငေးမောကြည့်နေရာမှ ကျင်းပုဟန်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ သူ့အား မကျေမနပ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေသော ကျင်းပုဟန်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ချီယို့ဝူးသည် ထိုအကြည့်ကို ချက်ချင်းနားလည်သဘောပေါက်လိုက်သဖြင့် တဟားဟားအော်ဟစ်ရယ်မောလေတော့၏။

"သူတို့ကို အချိန်ကြာကြာ ဆွဲထားရင်… ဟို အမျိုးသမီးတွေကို မမီဘဲဖြစ်သွားမှာ စိုးလို့ပါဗျာ… ကျုပ်မှာ သည့်ပြင် ဘာအကြောင်းမှ မရှိပါဘူး… "

ကျင်းပုဟန်သည် ချီယို့ဝူးအား မဲ့ပြုံးပြုံး၍ ကြည့်လိုက်သည်။

"ကဲ… ထားပါတော့လေ… ကျုပ်တို့လည်း သူတို့နောက်ကို လိုက်သွားကြရအောင်… "

"ဗျာ… သူတို့နောက်ကိုလိုက်ရမယ် ဟုတ်လား… ဘာ

ဖြစ်လို့ လိုက်ရမှာလဲ… ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ… "

"ခင်ဗျားဟာ ဘာမှ မစဉ်းစားဘူး… အခုကြည့်စမ်း… ဟိုမိန်းကလေးတွေကို တိုက်ခိုက်မယ့်ရန်သူတွေ ဘယ်လောက်အင်အားကောင်းနေပြီလဲ… အဲဒါ တကယ့်ပွဲကြီးပွဲကောင်းပေါ့ဗျ… ကျုပ်တို့ လိုက်သွားပြီး အခြေအနေစောင့်ကြည့်ကြမယ်… အဲဒီလို လိုက်ကြည့်လို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အရှုံးမရှိနိုင်ပါဘူး ကိုယ့်လူရဲ… "

"ဘာတွေ အရှုံးမရှိနိုင်တာလဲ… "

"အပိုရရင် အမြတ်… တစ်ခုမှမရရင် အရင်း… အဲဒါကို အရှုံးမရှိဘူးလို့ ပြောတာဗျ… "

"ဘာတွေ ရနိုင်လို့လဲဗျာ… "

"ဟား… ဟား… ဟား… ရနိုင်စရာတွေ တစ်ပုံကြီးပေါ့ဗျာ… "

နောက်ဆုံးစကားသည် ကျင်းပုဟန် ပြောလိုက်သည့်စကားမဟုတ်ပါချေ။

သူနှင့် သိပ်မကွာလှသည့် သစ်ပင်များအကြားမှ ထွက်ပေါ်လာသော အခြားလူတစ်ယောက်၏အသံဖြစ်လေ၏။

ထိုအသံနှင့် မရှေးမနှောင်းပင် ခြသေ့်ကြီးချောင်ဝူးနှင့် ဝါစုကူးတို့ နှစ်ယောက်သည် သစ်ပင်အုပ်ကြားမှ ထွက်လာကြသည်။

ကျင်းပုဟန်သည် မဲ့ရွဲ့ရင်း မေးလိုက်သည်။

"ဘယ်လိုလဲဗျ… ခင်ဗျားတို့က ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့

နောက် တကောက်ကောက်လိုက်ချောင်းနေရတာလဲ… အဲဒါ လူကောင်းတွေရဲ့ အလုပ်မဟုတ်ဘူးဗျ… ”

ဝါစုကူးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့က ရှင်တို့ကို လိုက်ချောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်… ချိုယို့ဝူးကို သတိပေးဖို့ လာကြတာပါ… ”

“ဘာသတိပေးစရာရှိလို့လဲ… ”

“လူရှုပ်လူပွေတွေနဲ့ အပေါင်းအသင်း မလုပ်ဖို့ သတိပေးမလို့ပါ… ”

ကျင်းပုဟန်သည် ဒေါသသံဖြင့်…

“ဘာဗျ… ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို စော်ကားတာလား… နောက်ပြီး ချိုယို့ဝူးကို ကလေးများ မှတ်နေလို့လား… ”

ချိုယို့ဝူးသည် မျက်နှာနီရဲလာ၏။

“ဟုတ်တယ်… ကျုပ်က ကလေးမဟုတ်ဘူးဗျ… အားလုံးနားလည်တယ်…သိတယ်… ခင်ဗျားတို့ သတိပေးဖို့ မလိုဘူး…”

ဝါစုကူးသည် ရိုးသားလွန်းလှသဖြင့် နုံအအဖြစ်နေသော ချိုယို့ဝူးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် သူမအနေဖြင့် ဆက်၍ စကားမပြောတော့ပါ။ သူမ၏ပါးစပ်ကို လုံးဝပိတ်ထားလိုက်တော့သည်။

လောက၌ လူအမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေရှိကြကြောင်း ဝါစုကူးအနေဖြင့် ကောင်းစွာ နားလည်သည်။

လူဆိုး လူယုတ်မာများကို အကြိမ်များစွာ ကျေးဇူးပြုသော်လည်း အကျိုးမရှိ အချည်းအနှီးဖြစ်တတ်သကဲ့သို့ ပညာမဲ့သူကို အကြိမ်များစွာ စကားကောင်းဖြင့် ညွှန်ကြားပြောဆိုပါသော်

လည်း အကျိုးမရှိ အချည်းအနှီးဖြစ်တတ်ချေသည်။ ထို့အတူ မလိုက်နာသူကို အကြိမ်များစွာ ပြောဆိုဆုံးမ သတိပေးသော်လည်း အကျိုးမရှိ အချည်းအနှီး ဖြစ်တတ်ပါချေ၏။

ယခု ချိုယို့ဝူးဆိုသူမှာလည်း မည်သည့်သတိပေးစကားကိုမျှ လိုက်နာမည့်သူမဟုတ်သဖြင့် ဝါစုကူးအနေဖြင့် ဆက်လက်မပြောဆိုတော့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ်… ကျင်းပုဟန်သည် တဟားဟား အော်ဟစ်ရယ်မောလိုက်ပြီး၊ ချိုယို့ဝူး၏လက်ကို ဆွဲကာ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာပြေးလွှားလေတော့၏။

ခြသေ့်ကြီးချောင်ဝူးမှာ လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားမိလျက် ဒေါသအကြီးအကျယ် ထွက်နေတော့၏။

“ဒီကောင် အတော့်ကို လူပါးဝတဲ့အကောင်ပဲ… ငါ လိုက်ဆုံးမလိုက်မယ်… နို့မို့ဆိုရင် သူကြောက်ရမယ့်လူ ဒီလောကထဲမှာ တစ်ယောက်မှမရှိဘူးလို့ ထင်နေလိမ့်မယ်… ”

ဝါစုကူးသည် ချောင်ဝူး၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်၏။

“သွားစမ်းပါစေရှင်… ”

ထိုစဉ် တဖြောင်းဖြောင်းနှင့် မြင်းခွာသံများကို ကြားလိုက်ကြရပြန်တော့သည်။ ဝါစုကူးသည် မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း တစ်ကိုယ်တည်း ပြောလိုက်မိသည်။

“ဟင်း… ချစ်ချစ်ကို လိုက်ရှာကြတဲ့ လူတစ်စုထပ်ရောက်လာပြန်ပြီနဲ့တူတယ်… ”

ခြသေ့်ကြီးချောင်ဝူးက…

"အေး... ဟုတ်လိမ့်မယ်... သူတို့အဖို့ တစ်ခုတော့ ကံကောင်းသွားတယ်... "

"ဘာများလဲ အစ်ကိုကြီးချောင်... "

"ကျင်းပုဟန်ဆိုတဲ့ သူတောင်းစားနဲ့တွေ့မသွားတာပေါ့... "

"ဟား... ဟား... ဟား... ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... နို့မို့ဆိုရင် အခုလာတဲ့လူဆီက ပစ္စည်းတစ်ခုခုတော့ ကျင်းပုဟန်က တောင်းဦးမှာ သေချာတယ်... "

ချစ်ချစ်သည် မြင်းကို အပြင်းနှင်လျက် ရှိနေ၏။ ယခုအချိန်တွင် ချစ်ချစ်သည် မြင်းတစ်စီး၊ အနီရောင်ဝတ်မိန်းကလေးက လူငယ်၏လက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ မြင်းတစီးစီ စီးလျက်ရှိနေကြ၏။

သူတို့နောက်တွင်မူ ကိုယ်ရံတော်(၈)ယောက်တို့သည် ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာကြ၏။

အတန်ဝေးကွာသောနေရာရောက်သောအခါမှ သူတို့၏မြင်းများကို အပြေးနှုန်းလျှော့လိုက်ကြ၏။ နောက်ဘက် ကိုယ်ရံတော်များကလည်း အရှိန်လျှော့ချလိုက်ကြသည်။

ကိုယ်ရံတော်များသည် ချစ်ချစ်တို့အနားသို့ သိပ်မကပ်ကြချေ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဝန်းပတ်လျက် စောင့်ရှောက်နေကြလေသည်။

လူငယ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတစ်ချက်မျှ အကဲခတ်

လိုက်၏။ အတော်အတန် စိတ်ချရသောနေရာဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိသည့်အခါမှ စိတ်အေးသွားသည်။

သူသည် ချစ်ချစ်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပြောလိုက်မိ၏။

"ချစ်ချစ်... မင်းဟာ ငါ့ကိုအတော်ကလေး ဒုက္ခပေးပါကလား... ငါ့ဘာသာငါ အေးအေးဆေးဆေးကလေးမှ မနေရပါလား... "

ချစ်ချစ်သည် ချစ်စဖွယ် ပြုံးလိုက်၏။

"ကျွန်မက ရှင့်ကိုဒုက္ခပေးတာ မဟုတ်ဘူးရှင့်... "

"မင်း ဒုက္ခပေးတာမဟုတ်လို့ ဘယ်သူက ပေးမှာလဲ..."

ချစ်ချစ်သည် အနီရောင်ဝတ်မိန်းကလေးအား လက်ညှိုးထိုးပြပြီး...

"သူ ဒုက္ခပေးတာလေ... သူ့ကြောင့် ရှင် အခုလို ပြေးနေတာ မဟုတ်လား... ခစ်... ခစ်... ခစ်... "

အနီရောင်ဝတ်မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ် '**အစ်ကိုစင်လုံ**'... အခုလို ကျွန်မကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့အတွက် အစ်ကိုစင်လုံကို ကျွန်မ တစ်သက်ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူးရှင်... အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်... "

ထိုစဉ် ချစ်ချစ်က...

"ဟုတ်တယ်... ကျွန်မလည်း ရှင့်ကို ဘယ်တော့မှမမေ့ဘူး သိလား... "

ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လူငယ်၏အမည်မှာ '**စင်လုံ**'ဖြစ်၏။ စင်လုံသည် မချိုပြုံးကလေး ပြုံးလိုက်သည်။

"အေးကွာ... အဲဒါ ခက်နေတာပဲ... မင်းတို့ကို ငါ့အနေနဲ့ အနူးအညွတ် တစ်ခုတောင်းချင်ပါတယ်... ငါ့ကို မေ့လိုက်ကြပါ... မင်းတို့ ငါ့ကို မမေ့လေ ငါ့အဖို့ ဒုက္ခရောက်လေပဲ... "

အနီရောင်ဝတ်မိန်းကလေးက ပြုံးရင်း ပြောလိုက်သည်။

"အစ်ကိုစင်လုံက ဘာတွေပြောနေတာလဲဗျ... လူတွေက မမေ့မလျော့သတိရမေတ္တာထားတာတွေဟာ ဘယ့်နှယ်အစ်ကို့အတွက် ဒုက္ခရောက်ရမှာလဲ... ကျွန်တော့်အစ်မက အစ်ကို့ကို ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခမပေးပါဘူးဗျာ... စိတ်ချပါ... "

စင်လုံသည် အခေါ်အဝေါ် အသုံးအနှုန်းပြောင်းသွားသော အနီရောင်ဝတ်မိန်းကလေးအား တအံ့တသြဖြစ်သွားသည်။ သူမ၏မျက်နှာအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

"ငါ မေးစမ်းပါရစေဦး... မင်းတို့လုပ်ပုံတွေကို ကြည့်ပြီး ငါတောင် မျက်စိရှုပ်နေတယ်... မင်းဟာ ပန်းဖူးဒေဝီမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးဖြစ်အောင် ပန်းဖူးဒေဝီလို့ အထင်ခံချင်ရတာလဲ... "

ချစ်ချစ်သည် မျက်တောင်တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ရင်း စင်လုံအား ရွှန်းရွှန်းစားစား ကြည့်လိုက်၏။

"သူ ပန်းဖူးဒေဝီမဟုတ်ဘူးလို့ ရှင့်ကို ဘယ်သူက ပြောသလဲ... "

စင်လုံသည် ချစ်ချစ်အား ကလေးသူငယ်တစ်ယောက် သဖွယ်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မဲ့ပြုံးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်ပြီးမှ...

"သူသာ ပန်းဖူးဒေဝီအစစ်ဖြစ်ရင်... ငါ ကယ်စရာ လိုပါ့မလား ချစ်ချစ်ရယ်... ကိုရင်ကြီးထင်းဖန့်တို့၊ ချီယို့ဝူးတို့ နှစ်ခါပြန်

သုံးခါပြန်လောက် သေနေလောက်ပြီ... ပန်းဖူးဒေဝီကို သူတို့ ဘယ်ယှဉ်နိုင်လိမ့်မလဲ... ပန်းဖူးဒေဝီကလည်း အခုလို ဘယ်ပြေးလိမ့်မလဲ... "

အနီရောင်ဝတ်မိန်းကလေးသည် တခစ်ခစ်ရယ်မောနေတော့၏။

"ကျွန်တော့်မမက ခင်ဗျားဆိုရင် အမြဲတမ်းပဲ ချီးကျူးနေတာပဲ... အမျိုးမျိုး ချီးမွမ်းလွန်းတော့ ကျွန်တော်တောင် နားကြားပြင်းကပ်လာတယ်... ကျွန်တော့်မမ ပြောသလောက် ခင်ဗျားမှာ စွမ်းရည်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တယ်ဗျ... ဒါကြောင့် သူချီးမွမ်းတိုင်း ဘယ်တော့မှ ဘဝင်မကျခဲ့ဘူး... အခုတော့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်က လေးလေးနက်နက် ချီးကျူးပါရဲ့ဗျာ... "

သူမသည် စကားဆုံးသည်နှင့် သူမ၏မျက်နှာပေါ်၌ စွပ်ထားသော မျက်နှာဖုံးကို ဖယ်ခွာချွတ်ချလိုက်လေတော့၏။ ထိုမှုသာ မကသေးပါချေ။ သူမ၏လက်သည် သူမ၏ဖြူဖွေးနုနယ်သော မျက်နှာကလေးပေါ်သို့ ထပ်မံရောက်ရှိသွားပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ဆွဲခွာလိုက်ပြန်၏။

ထိုအခါ...

သူမ၏ရုပ်ရည်မှာဖြူဖွေးနုနယ်သော ယောကျ်ားကလေးတစ်ယောက်၏မျက်နှာ ဖြစ်နေတော့၏။

ထိုသူငယ်ကလေးသည် ရယ်မောရင်း စင်လုံအား ဦးညွတ်အလေးပြုလေ၏။ ထိုသူငယ်ကလေးက...

"ကျွန်တော့်နာမည်က 'ကြူးပ'လို့ ခေါ်ပါတယ်... ဖေဖေကတော့ ကျွန်တော့်ကို 'မင်္ဂလာ'လို့ ခေါ်ပါတယ်... မမကတော့

'လူရှုပ်ကလေး'လို့ ခေါ်ပါတယ်... ဒါက ကျွန်တော်နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ လူတွေခေါ်တဲ့ နာမည်ပါ... တခြားလူတွေ သူစိမ်းတွေကျတော့ 'အနီရောင်မိန်းကလေး'လို့ ခေါ်ပါတယ်... အစ်ကိုကတော့ ကျွန်တော့်ကို ကြိုက်သလို ခေါ်နိုင်ပါတယ်... "

စင်လုံ၏မျက်လုံးအစုံမှာ အံ့သြမှုကြောင့် မြူးကျယ်သွားလေတော့၏။

"ဟင်... မင်းက ချစ်ချစ်ရဲ့မောင်လေးကိုး... "

ချစ်ချစ်က ရယ်မောလိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်... ကျွန်မ မောင်လေးပါ... သူက ကျွန်မတို့ မောင်နှမတွေထဲမှာ နံပါတ်ရှစ်နေရာမှာ ရှိပါတယ်... ဒါကြောင့် သူ့ကို ကြူးပလို့ ခေါ်တာပါ... "

စင်လုံသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

"အင်း... ငါ့ညီကတော့ မင်းအစ်မခေါ်တဲ့အတိုင်း လူရှုပ်ကလေးလို့ ခေါ်ဖို့ပဲ ကောင်းတယ်... မင်းရဲ့ 'နဂါးပျံသိုင်းကွက်ဟာ တော်တော့်ကို ပြောင်မြောက်လို့ အဘိုးကြီးကျိုတိကတော့ မင်းကို ပန်းဖူးဒေဝီလို့ ထင်သွားတာကွ... အဲဒီလိုထင်သွားလို့လည်း ငါတို့ သေပြေးရှင်ပြေး ပြေးလာကြရတာပေါ့ကွာ... "

ကြူးပသည် အပြစ်ကင်းစင်စွာဖြင့် တဟားဟားအော်ဟစ်ရယ်မောနေတော့၏။

"အမှန်ပြောရရင်တော့ ပန်းဖူးဒေဝီရဲ့ နဂါးပျံသိုင်းကွက်ထဲမှာ ကျွန်တော်ရလိုက်တဲ့အကွက်က အဲဒီတစ်ကွက်တည်းပဲဗျ... ကျွန်တော် အဲဒီတစ်ကွက် သုံးလိုက်တာနဲ့ အားလုံးဦးနှောက်ခြောက်သွားကြတယ် မဟုတ်လား... ဟား... ဟား... ဟား...

အမှန်ကတော့ ဖြစ်ကတတ်ဆန်းတိုက်ကွက်တွေကမှ ကျွန်တော့်ရဲ့ သိုင်းကွက်တွေဗျ... "

စင်လုံက ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

"အဲဒီ ဖြစ်ကတတ်ဆန်းတိုက်ကွက်တွေကလည်း မင်းကို ဒုက္ခပေးတာပါပဲ... အဲဒီတိုက်ကွက်တွေမြင်ပြီး သူတို့စိတ်ထဲမှာ သို့လော သို့လော ဖြစ်နေကြတယ်... ဒီအချိန်မှာ ဖြုန်းဆို မင်းက 'နဂါးပျံသိုင်းကွက်'ကို ဖမ်းသုံးလိုက်တော့ သူတို့စိတ်ထဲမှာ မင်းကို ပန်းဖူးဒေဝီလို့ တထစ်ချ မှတ်ယူလိုက်တော့တာပေါ့... "

စင်လုံသည် ကြူးပအား ကြင်နာစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

"နေစမ်းပါဦး... မင်းတို့က ဘာဖြစ်လို့ ပန်းဖူးဒေဝီလို့ သက်သက် အထင်လွှန်ခံချင်ရတာလဲ... သေပြေးရှင်ပြေး ပြေးရတာများ ပျော်စရာမှတ်လို့ကွာ... "

ကြူးပသည် လက်ကလေးကို တစ်ချက်ကိုက်ရင်း သူ့အစ်မ ချစ်ချစ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

"ဒါတော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး... မမကိုပဲ မေးကြည့်ပါ... "

ချစ်ချစ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

"ဟုတ်တယ်... ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်လာရင် ကျွန်မ ရှင်းပြမှ ရှင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ နားလည်မှာ... "

ချစ်ချစ်သည် လည်ချောင်းတစ်ချက် ရှင်းလိုက်သည်။

"ဒီလိုပါ... ကျွန်မတို့အကြံဟာ ကြူးပကို ပန်းဖူးဒေဝီလို ဟန်ဆောင်ပြီး နေရာတကာမှာ လိုက်အနှောင့်အယှက်ပေးနေရင် အဲဒီအနှောင့်အယှက်ပေးခံရတဲ့ နေရာတွေမှာ ပန်းဖူးဒေဝီရှိနေ

တယ်လို့ လူတွေက မှတ်ယူထားကြမှာပေ့ါ... အဲဒီအလုပ်တွေကို အောင်အောင်မြင်မြင် လုပ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်... အဲဒီနေရာမှာ ပန်းဖူးဒေဝီလာလုပ်သွားပါတယ်လို့ ဘယ်သူက ယုံတော့မလဲ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့ကလည်း ဒီဘက်မှာ အရောင်ပြပြီး လျှောက်လုပ်ထားပြီးပြီ မဟုတ်လား... ”

စင်လုံသည် မျက်မှောင်ကုတ်သွားမိ၏။

“နေစမ်းပါဦး... ပန်းဖူးဒေဝီက ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေလို့လဲ... မင်းတို့က ပန်းဖူးဒေဝီကို အကာအကွယ် ပေးနေကြတာလား... ”

“စိတ်ချပါရှင်... အခု သူလုပ်မယ့်အလုပ်ဟာ သူများကို ဒုက္ခပေးမယ့်အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး... မတော်မတရား လုပ်မယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး... ‘ထင်းယင်’ကို နည်းနည်းပါးပါး ဆုံးမလို့ပါ... ”

စင်လုံ၏ထူထဲသော မျက်ခုံးအစုံသည် ပို၍ ကုပ်သွားတော့သည်။ ချစ်ချစ်တို့၏ စကားများကို သူနားမလည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ထင်းယင်ကို ဆုံးမရမှာလဲ... ‘ထင်းယင်’တို့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ထဲမှာ ‘ထင်းယင်’က တရားအမျှတဆုံး... အဖြောင့်မတ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ... ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတစ်ယောက်ကို ဘာဆုံးမစရာရှိသလဲ... သူ့သွားဆုံးမရင်တော့ ပန်းဖူးဒေဝီ မှားမှာပဲ...”

“မမှားဘူးရှင့်... ”

“ဘာဖြစ်လို့ မမှားရမှာလဲ... ”

“ရှင် မကြားဖူးဘူးလား... ပန်းဖူးဒေဝီဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနစ်နှစ်အတွင်းမှာ လူပေါင်း(၁၀၀)ကျော်ကို သတ်ဖြတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ...”

“ကြားလိုက်တယ်လေ... ဒီအတွက် လီချန်ချင်းတို့က ဆုငွေထုတ်ထားတာပဲ... ဒါဟာ မကောင်းမှုပြုသူအတွက် မကောင်းတဲ့ပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်းပဲ... ဒီအလုပ်ကို တရားမမျှတဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး... ”

ချစ်ချစ်သည် ပြုံးလိုက်၏။

“ကဲ... ရှင့်ကို ကျွန်မ ပြောပြမယ်... သူတို့ရေးတာ မှန်သလား... မှားသလားဆိုတာ ရှင့်အသိဉာဏ်နဲ့ စဉ်းစားကြည့်ပါ... ပန်းဖူးဒေဝီဟာ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ၁၁ နှစ်တိုင်တိုင် နေခဲ့တယ်... အဲဒီ ၁၁ နှစ်လုံးလုံး အိမ်ထဲကနေ တစ်ဖဝါးမှ မခွာခဲ့ဘူး... အဲဒါကို ကျွန်မ သစ္စာဆိုပြီး ပြောဝံ့ပါတယ်... ”

စင်လုံသည် အလွန်စိတ်ဝင်စားလာ၏။ အကြောင်းအရာက စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်လာပြီကိုး။ ချစ်ချစ်သည် သူမ၏စကားကို စင်လုံ စိတ်ဝင်စားလာကြောင်း သိရသဖြင့် ပြောအား ပိုမို၍ လာသည်။

“မောင်လေးကြူးပဟာ ခုဆိုရင် အသက် ၁၁ နှစ်ရှိနေပါပြီ... ပန်းဖူးဒေဝီ အိမ်မှာ မြဲမြဲဆိုတာ သူကောင်းကောင်းသိတယ်... မယုံရင် သူ့ကို မေးကြည့်ပါလား... ”

ကြူးပက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုစင်လုံ... သူဟာ အမြဲတမ်း ကျွန်တော်နဲ့အတူနေ အတူအိပ်တာပဲ... သူ ဘယ်ဇီသွားလို့ ရပ့ါမလဲ... သူ သွားတာနဲ့ ကျွန်တော် သိမှာပါပဲ... သူဟာ ကျွန်တော့်အထိန်းတော်ကြီးလို ဖြစ်နေတာ... ”

“အင်းလေ... ဒါ စဉ်းစားစရာပဲ... ပန်းဖူးဒေဝီဟာ ၁၁

နှစ်လုံးလုံး မင်းတို့အိမ်က မခွာခဲ့ရိုးမှန်ခဲ့ရင် လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနစ်နှစ်က သူ လူပေါင်း ၁၀၀ ကို သတ်ပစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဘယ်မှန်တော့မလဲ... အဲဒီတရားခံဟာ ဘယ်သူများဖြစ်နေမလဲ... ”

ချစ်ချစ်သည် သူမ၏ခေါင်းကလေးကို သွက်သွက်ခါခါ ယမ်းလိုက်သည်။

“အဲဒါတော့ ကျွန်မ မသိဘူး... အဲဒီလူပေါင်း ၁၀၀ ကျော် သေတယ်ဆိုတဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ (၇)နှစ်တုန်းက အဲဒီညမှာ ကျွန်မတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်နဲ့ ပန်းဖူးဒေဝီနဲ့ ဖဲကစားနေကြတာကိုတော့ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိပါတယ်... အဲဒီ လူသတ်တရားခံဟာ ပန်းဖူးဒေဝီမဖြစ်နိုင်တဲ့ အချက်တစ်ချက်ရှိသေးတယ်... အဲဒီလူ ၁၀၀ ကျော် အသတ်ခံရတဲ့နေရာနဲ့ ကျွန်မတို့အိမ်ဟာ မိုင်ပေါင်း ၂၀၀ လောက် ဝေးနေပါတယ်... အဲဒီလောက် အကွာအဝေးကို ပန်းဖူးဒေဝီက ဘယ်လိုလုပ်သွားသတ်နိုင်မှာလဲ... ”

စင်လုံသည် သူ၏ဦးနှောက်အား ကောင်းကောင်းအလုပ်ပေးလိုက်သည်။ အတိတ်က အဖြစ်အပျက်များနှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာများကို ပြန်လည်သတိရအောင် ပြန်လည်နှိုးဆွနေသည်။

“အင်း... တစ်ခုတော့ မှတ်မိလာပြီ... အဲဒီလူသတ်မှုဖြစ်တုန်းက သွားပြီးစစ်ဆေးတဲ့လူဟာ ‘ထင်းယင်’နဲ့ ‘ရေခဲမျက်နှာ’ တို့နှစ်ယောက်လို့ ကြားဖူးတယ်... အသတ်ခံရတဲ့လူတွေရဲ့ဒဏ်ရာကိုကြည့်ပြီးတော့ ဒီတရားခံဟာ ပန်းဖူးဒေဝီပဲဖြစ်တယ်လို့ ကြေညာခဲ့တယ်... ”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒီဒဏ်ရာတွေဟာ ပန်းဖူးဒေဝီသိုင်းကွက်ကြောင့်ရတဲ့ ဒဏ်ရာလို့ ကြေညာလိုက်တော့... လူတိုင်းဟာ ပန်းဖူးဒေဝီအပေါ် အပြစ်ပုံချကြတာပေါ့... ”

“အဲဒီတုန်းက မင်းတို့လုပ်နိုင်ခဲ့တဲ့အလုပ်တစ်ခုကို ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်ခဲ့တာလဲ... ”

“ဘာအလုပ်လဲ... ”

“ဘာအလုပ်ရမလဲ... ရှင်းပြတဲ့ အလုပ်ပေါ့... လူသတ်တဲ့နေရာနဲ့ မိုင် ၂၀၀ ကျော်လောက် ဝေးတဲ့နေရာမှာ မင်းတို့နဲ့အတူရှိနေတဲ့ ပန်းဖူးဒေဝီဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လူသတ်တရားခံမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ရှင်းပြနိုင်တာပေါ့... ”

“ဟင့်အင်း... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး... ကျွန်မတို့က ကလေးတွေရှိသေးတာ... ကျွန်မတို့လို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ကလေးတွေစကားကို ဘယ်သူက ယုံမှာလဲ... ‘ထင်းယင်’တို့က အင်မတန်ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေပဲ... ကျွန်မတို့စကားထက် ထင်းယင်တို့ရဲ့စကားကို လူအများက ပိုယုံမှာပေါ့... ”

စင်လုံသည် ထိုအချက်ကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက်သည်။

“အင်း... ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ... ”

ချစ်ချစ်က သူမ၏စကားကို ဆက်ပြောသည်။

“ထင်းယင်က အခုလို မတရားစွပ်စွဲလိုက်တော့ ပန်းဖူးဒေဝီဟာ အတော့်ကို ခံပြင်းသွားတယ်... ဟုတ်တယ်လေ... ရှင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး... ကိုယ်မလုပ်တဲ့ကိစ္စကြီးကို ကိုယ်လုပ်ပါတယ်လို့ စွပ်စွဲတာ တရားသလားလို့... ကျွန်မတို့ မောင်နှမကလည်း သူ့အတွက် မခံချင်စိတ်ပေါ်လာတယ်... ဒါနဲ့သူ့ကို ကူညီဖို့ဆုံးဖြတ်

လိုက်ကြတယ်... ထင်းယင်ကို ဘယ်လိုဆုံးမရမလဲလို့ အမျိုးမျိုး စဉ်းစားခဲ့ကြတယ်... "

ချစ်ချစ်သည် သူမ၏စကားကို ခေတ္တနားလိုက်၏။ စင်လုံတစ်ယောက် သူ့အနားသို့နေ၍ သူ့စကားကို စိတ်ဝင်တစားဖြစ်နေကြောင်းတွေ့ရသဖြင့် အလွန်ကြည်နူးနေဟန်ဖြင့် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး သူမ၏စကားကို ဆက်ပြန်သည်။

"နောက်ဆုံး... စောစောကလုပ်ခဲ့တဲ့အကြံကို ရတာပေါ့... မောင်လေးကြူးပကို ပန်းဖူးဒေဝီဟန်ဆောင်ခိုင်း... လူတကာက ပန်းဖူးဒေဝီလို့ထင်ရအောင် လျှောက်လုပ်... ပြဿနာတွေရှာ... နောက်ပိုင်းမှာတော့ ပန်းဖူးဒေဝီက သူ့အလုပ်ကို အောင်မြင်အောင် ဆက်လုပ်ပေါ့... ဒါပါပဲ... "

စင်လုံက...

"မင်းတို့ ညှော့ခန်းမှာ 'ကြူးပ'နဲ့ ရုတ်ရုတ်သဲသဲလုပ်နေတဲ့အချိန်မှာ ပန်းဖူးဒေဝီက ဘယ်မှာရှိနေသလဲ... "

"ကျွန်မတို့ညှော့ခန်းမှာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲလုပ်နေတဲ့အချိန်မှာ ပန်းဖူးဒေဝီက သူ့နည်းနဲ့သူ ထင်းယင်ကို မျှားထုတ်သွားလိမ့်မယ်... အပြင်ရောက်ရင် ထင်းယင်ကို ပန်းဖူးဒေဝီက ကောင်းကောင်းဆုံးမလိမ့်မယ်... သူဆုံးမတာ တရားတယ်လေ... ထင်းယင်က မတရားစွပ်စွဲထားတာ မဟုတ်လား... နောက်တော့ သူ့ကို ပန်းဖူးဒေဝီက ခေါ်ထုတ်ပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်တဲ့အကြောင်း အဘိုးကြီးကျိတ်နဲ့ လီချန်ချင်းတို့ကို ပြန်ပြောပြလိမ့်မယ်... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... သိပ်ရယ်စရာကောင်းတာပဲ... ထင်းယင်ပြောတဲ့စကားကို လီချန်ချင်းတို့က လုံးဝယုံမှာမဟုတ်ဘူး... ဟင်း...

ဟင်း... ဟင်း... "

စင်လုံသည် သူတို့၏အကြံအစည်အကွက်ချေပုံကို စိတ်တွင်းမှ ကျိတ်၍ ချီးကျူးမိသည်။ သို့သော် နှုတ်ကတော့ ထုတ်မပြောပါချေ။ ထုတ်ပြောလိုက်ပါက သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် ထင်တိုင်းကြဲကြမည်ကို စိုးရိမ်၍ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်... သူတို့သည် မိန်းမတစ်ယောက်၏စကားသံကို ကြားလိုက်ကြရလေ၏။

"ဟုတ်ပါတယ်... ခုလောက်ဆိုရင် သူတို့ညီအစ်ကိုသုံးယောက် အချင်းချင်း လည်ပင်းကြောတင်းအောင် ငြင်းခုံနေလောက်ပါပြီရှင်... "

အခန်း (၉)
အိပ်နေသော အစောင့်

စင်လုံသည် အသံကြားရာသို့ ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

နှင်းများ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် ခြောက်သွေ့သော သစ်ပင်များ၊ ကျောက်တုံးများမှအပ လူနှင့်တူသည့် အရိပ်အရောင်တစ်စုံတစ်ရာမျှ မတွေ့ရချေ။

စင်လုံမှာ စောစောကတည်းက ဤပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ပြီးဖြစ်၍ ယခုတစ်ကြိမ် သဲသဲမဲမဲ အကဲခတ်စရာမလိုတော့ချေ။ တစ်စုံတစ်ယောက် မရှိသည်မှာ သေချာနေသည်။

သို့ပါလျက် အသံမည်သည့်နေရာက ထွက်လာသနည်း။

ထို့ကြောင့် စင်လုံသည် နောက်တစ်ကြိမ် အသေးစိတ်ထပ်မံ၍ ကြည့်ရှုပြန်၏။

ခြောက်သွေ့နေသည့် သစ်ပင်ခြေရင်း၌ စုပုံနေသော နှင်းထုသည် တဖြည်းဖြည်းလှုပ်ရှား ကွဲအက်နေသည်ကို တွေ့ရတော့၏။

နှင်းခဲများ တဖြည်းဖြည်းကွာကျသွားသောအခါ ကြူးပ

နှင့် တစ်ပုံစံတည်း ဝတ်ဆင်ထားသော အနီရောင်မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား တွေ့မြင်ရလေတော့၏။ စင်လုံ ကောင်းစွာသိရှိလိုက်လေပြီ။

ဤသူမကား ပန်းဖူးဒေဝီ စစ်စစ်သာ ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

သူသည် သက်ပြင်းချရင်း ညည်းညည်းညူညူ ပြောလိုက်မိ၏။

"အင်း... ပိုးကောင် မွှားကောင်ကလေးတွေကသာ သဘာဝရဲ့ အကာအကွယ်ကိုယူပြီး ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့အဆင်ပြေအောင်နေတတ်တယ်မှတ်တယ်... အခုတော့ လူသားစစ်စစ်ကလည်း သဘာဝရဲ့အကာအကွယ်ကို ယူတတ်နေတာကိုး... တော်ပါပေ့ဗျာ... ကျုပ်မျက်စိ ရှင်လှချည့်ရဲ့ အောက်မေ့နေတာ... ခုမှ အတော်မျက်စိမွဲမှန်း သိရတော့တယ်... "

ပန်းဖူးဒေဝီသည် ရယ်မောလေတော့၏။

"ဟုတ်ပါတယ်လေ... ဒီပညာဟာ ပိုးကောင် မွှားကောင်ကလေးတွေဆီက ရတဲ့ပညာပါပဲ... "

ချစ်ချစ်နှင့် ကြူးပတို့သည် ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြ၏။

"ဟင်း... ဒေါ်ဒေါ်က သိပ်လျင်တာပဲ... ကျွန်မတို့က ဒေါ်ဒေါ့်ကိစ္စ အောင်မှအောင်မြင်ရဲ့လားလို့ တထင့်ထင့်ဖြစ်နေတာ... ဟင်း... ဒေါ်ဒေါ်က ဒီကို အစောကြီးကတည်းက ရောက်နေတာပေါ့လေ... ကိစ္စတွေ ပြီးသွားပြီလား... "

ပန်းဖူးဒေဝီက ပြုံးလိုက်သည်။

"ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... အောင်မြင်တာပေါ့ကွယ်...

အောင်မြင်အောင် စနစ်တကျ စီစဥ်သွားတာပဲဥစ္စာ...စိတ်ချ်ကွယ့်... ဒီတစ်ခါတော့ 'ထင်းယင်'တော်တော်ကလေး နှောင်တရသွားလိမ့်မယ်... ”

ချစ်ချစ်က...

“ကျွန်မတို့လည်း ယုံပါတယ်... ဒါပေမယ့် ဒေါ်ဒေါ်ရေ့... ကျွန်မတို့ကတော့ ရှေ့မှာ သေပြေးရှင်ပြေး ပြေးနေရတာရှင်ရေ့... ဒေါ်ဒေါ်သာမြင်ရင် သိပ်ရယ်ချင်မှာပဲ... ”

ထိုစဥ် မြင်းခွာသံများ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာလေတော့၏။ ချစ်ချစ်သည် မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ဘယ်သူတွေများ လိုက်လာနေပါလိမ့်... ”

ပန်းဖူးဒေဝီက...

“ဖန်ချန်းလီတို့ ဖြစ်ရမယ်... ”

စင်လုံသည် အံ့အားကြီးသင့်သွားလေ၏။

“နေကြစမ်းပါဦး... ခင်ဗျားတို့ ပြဿနာကြားထဲက ကျုပ်ဝင်ပါလာရကတည်းက ကျုပ်လည်း ဘာမှနားမလည်တော့ဘူး... ဖန်ချန်းလီတို့က ခင်ဗျားတို့နောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာတာလဲ... ”

ဖန်းဖူးဒေဝီက ရယ်မောလျက်...

“ချစ်ချစ်တို့ လုပ်ခဲ့တာလေ... ကျုပ်အတွက် အရောင်ပြလုပ်ခဲ့တဲ့လုပ်ငန်းပေါ့... သူတို့မောင်နှမ သင်တန်းကျောင်းရဲ့ဆိုင်းဘုတ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ကြတယ်လေ... မျောက်ရဲ့အမြီးကို မီးရှို့လိုက်သလို ဖြစ်သွားတာပေါ့... ”

စင်လုံသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ချစ်ချစ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ပြဿနာရှာလေခြင်းဟူသော အကြည့်ဖြစ်သည်။ ချစ်ချစ်က အလျှင်အမြန် ခေါင်းကလေးကို ခါယမ်း၍ ရှင်းပြသည်။

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မရိုက်ချိုးတာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်... ”

ထိုစဥ် ကြူးပက ပန်းဖူးဒေဝီ၏ အသံမျိုးဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ အော်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ ရိုက်ချိုးလိုက်တာ... ကျွန်မ ဖျက်ဆီးလိုက်တာ... သူလိုက်လာတော့ကော ကျွန်မက ဂရုစိုက်ရမှာလား... ”

ပန်းဖူးဒေဝီမှာ သဘောကျလှသဖြင့် မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် ရယ်မောနေလေတော့သည်။

ထို့နောက်...

“ကဲကဲ... သူတို့လိုက်လာမှတော့ ငါတို့ကလည်း ဧည့်ခံကြိုဆိုတော့မှာပေ့ါလေ့... ”

ထိုစဥ် စင်လုံသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်လျက် ပန်းဖူးဒေဝီကို ဦးညွှတ်အရိုအသေပေးလိုက်၏။

“ကဲ... ကဲ... အားလုံးတိုက်ခိုက်ဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထားကြပါတော့... ကျုပ်ကိုတော့ သွားခွင့်ပြုပါဦး... ”

စင်လုံသည် စကားဆုံးသည်နှင့် မြင်းပေါ်မှခုန်ဆင်းလိုက်လေ၏။ ကြူးပက လှမ်းအော်ခေါ်သည်။

“အစ်ကိုစင်လုံ မပြေးနဲ့လေ... ”

ချစ်ချစ်ကမူ မျက်ရည်များ တွေတွေကျဆင်းလာရင်းက...

“မောင်လေး ခေါ်မနေစမ်းပါနဲ့... သွားစမ်းပါစေ... သူ့

အသက်ကို တစ်ကြိမ်လောက်ကယ်ခဲ့တာနဲ့ သူ့ကိုတစ်သက်လုံးဆွဲထားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

စင်လုံမှာ ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ တုံ့ခနဲ ရပ်ဆိုင်းသွားလေတော့၏။

ထိုစကားလုံးကလေးများသည် အခြားမည်သည့်စကားလုံးနှင့်မျှ မတူ၊ သူ၏အသည်းနှလုံးအား တုပ်နှောင်ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်း ရှိပေသည်။

စင်လုံသည် ရပ်နေရာမှ မသက်မသာ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ကဲ... ကျုပ်က ဘာလုပ်ပေးရဦးမှာလဲ... ”

ချစ်ချစ်သည် ငိုနေရာမှချက်ချင်းရယ်မောမိလေတော့၏။

စင်လုံတစ်ယောက် သူတို့အား ပစ်ပစ်ခါခါ ထားမသွားနိုင်သည်ကို သိလိုက်ရ၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရယ်မောမိခြင်းဖြစ်၏။

“ရှင်... ရှင်... ရှင်... ”

သူမသည် ရှေ့ဆက်၍ မည်သည့်စကားကို ပြောရမည်မှန်း မသိတော့သဖြင့် ထိုမျှနှင့်ပင် ရပ်ဆိုင်းသွားလေတော့၏။

လေများ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လာပြန်သည်။

နှင်းများကမူ စောစောကတည်းက ယခုတိုင် တဖွဲဖွဲတသဲသဲကျနေဆဲသာ ဖြစ်၏။

ထိုစဉ် သူတို့ကြားထားရသည့်မြင်းခွာသံများသည် သူတို့နှင့် နီးကပ်လာတော့၏။

ပန်းဖူးဒေဝီက ချစ်ချစ်အား...

“ကဲ... ချစ်ချစ် ပြောလေ... သူတို့ကို ခုခံမလား... မခုခံဘဲ ထွက်ပြေးမလား... ဘယ်လမ်းကို ကြိုက်သလဲ... ”

ချစ်ချစ်က မည်သို့မျှ မပြောရသေးမီ ကြူးပက ကြားထဲမှ ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“အို... ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း ဘာဖြစ်လို့ ပြေးရမှာလဲ... လာပလေ့စေ... လာသမျှလူ အပြုတ်နှံ့ပစ်မယ်... ဘယ့်နှယ်လဲ... ဒီနည်းမကောင်းဘူးလား မမ... ”

စင်လုံသည် ကြူးပထံသို့ လျှောက်သွားရင်း ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“အင်း... မင်းက လူလေးသာငယ်တယ်... ရန်ဖြစ်ချင်တာက လွန်ပါရော... ”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကြူးပ၏ပခုံးပေါ်ရှိ ‘ကျန်ကျင်း’သွေးကြောကို လက်ညှိုးဖြင့် အသာကလေးတောက်လိုက်၏။ ကြူးပ၏ တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျင်သောဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရလေတော့သည်။

စင်လုံသည် ကြူးပအား အသာအရာ ပွေ့ဖက်ယူ၍ ချစ်ချစ်၏မြင်းပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်၏။

ထို့နောက် မြင်းတင်ပါးကို လက်ဖဝါးဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ရိုက်ချလိုက်သောအခါ မြင်းသည် ရှည်လျားစွာ တစ်ချက်ဟီလိုက်ပြီး ရှေ့ဘက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလွှားသွားလေတော့၏။

အနောက်ဘက်မှ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြသော ကိုယ်ရံတော် ရှစ်ယောက်တို့၏မြင်းများသည်လည်း သူတို့၏ သခင်မလေးနောက်သို့ ကဆုန်စိုင်း၍ လိုက်သွားကြလေတော့၏။

ပန်းဖူးဒေဝီကမူ စင်လုံ၏မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။ စင်လုံသည် သူ့မြင်းကို အပြင်းနှင်လေတော့၏။

ချစ်ချစ်တို့မြင်းနှင့် ယှဉ်မိသောအခါ ကြူးပက အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ဖြင့် ရန်တွေ့လိုက်သည်။

"ကျွန်တော့်ကို လွှတ်ရင် လွှတ်နော်… မလွှတ်ရင်တော့ ကျွန်တော်က ဆဲမှာပဲ… ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ထုံကြောကို ပိတ်ထားရတာလဲ… "

စင်လုံက ပြုံး၍ပြောလိုက်၏။

"ဆဲရဲ ဆဲကြည့်လေ… ငါ့ကို ဆဲနိုင်ရင် မင်းကို ခေါင်းတုံးတုံးပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းပို့ပစ်မယ်… အဲဒီတော့မှ တစ်သက်လုံး မဆဲရဘဲ ဖြစ်သွားမယ်… "

ကြူးပသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျား လုပ်ရဲရင် လုပ်ကြည့်စမ်း… "

"အေး… မင်းလည်း ဆဲရဲရင် ဆဲကြည့်ပေါ့… ငါ့ကို မဆဲဘဲနဲ့တော့ ငါက မလုပ်ပါဘူး… ငါပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်,မလုပ် မယုံရင်တော့ မင်းဆဲကြည့်ပါ… "

ကြူးပသည် စကားမပြောတော့ဘဲ ပါးစပ်ပိတ်သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ ချစ်ချစ်သည် တခစ်ခစ်ရယ်မောလေတော့၏။

"အိမ်မှာဆိုတော့ မောင်လေးက ဘုရင်ပဲ… သူ့ကို ဘယ်

သူမှ မနိုင်ဘူး… သူနဲ့ဆိုးဆိုးသမျှ အားလုံးခံကြရတာပဲ… ခုမှ သူ့ကိုနိုင်တဲ့လူ ပေါ်တော့တယ်… ဝမ်းသာလိုက်တာ… "

ကြူးပ မဲ့ရွဲ့၍ ပြောလိုက်၏။

"အောင်မာ… ကျွန်တော်က တမင်လျှော့ပေးထားတာဗျ… "

"ဘုရားရေ… မောင်လေးက သူ့ကို လျှော့ပေးထားတာ… ဘာဖြစ်လို့ လျှော့ပေးရတာလဲ… "

"ကျွန်တော့်ယောက်ဖလောင်းမို့ လျှော့ပေးထားတာဗျ…"

သူသည် ချစ်ချစ်အား ပြောနေရာမှ စင်လုံဘက်သို့လှည့်ပြုံးပြလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ယောက်ဖကြီး… "

စင်လုံကမူ ခေါင်းကို ခါယမ်းပြသည်။

ချစ်ချစ်သည် နှုတ်ခမ်းလေးစူကာ…

"ကြည့်စမ်း လူရှုပ်ကလေး… ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ… ရှက်စရာ… ဟင်း… ငါ တုလိုက်လို့ ပုသွားမယ်… "

ကြူးပက မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့ဖြင့် ပြောလိုက်ပြန်သည်။

"ဟင်း… မသိရင်ခက်မယ်… မမအကြောင်း မသိရင်ခက်မယ်… မမက ဒီစကားကြားချင်နေတာ မဟုတ်လား… "

ချစ်ချစ်သည် ပြန်လည်ရန်တွေ့မည်အပြုတွင် သူတို့နောက်ဘက်မှ လေနှင့်အတူ လွင့်လာသောမြင်းခွာသံများနှင့် လူသံများကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

"ဟော့… ဟောဒီမှာ ကြည့်စမ်းဟော့… မြင်းခွာရာတွေ တွေ့နေရပြီ… ဟိုအရှုးမနှစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်… "

စင်လုံသည် ထိုအသံများကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ချစ်ချစ်၏မြင်းကို ရှေ့သို့ပြေးသည်ထက် ပြေးအောင် လှန့်ပေးလိုက်သည်။ သူ့မြင်းကိုလည်း ချစ်ချစ်၏မြင်းနှင့်အပြိုင်စိုင်းနှင်နေလေ၏။

ချစ်ချစ်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

"အို... ရှင်ကလည်း သူတို့တွေကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင်ကြောက်နေရတာလဲ... ရှင့်သဘောကြောင့်မို့လို့သာ ကျွန်မတို့ သဘောနဲ့ဆိုရင် သူတို့ကို ပြန်တိုက်ပြီးပြီ... "

စင်လုံက ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့်...

"သူများက မင်းတို့ကို အကြောင်းမဲ့လိုက်ပြီး တိုက်ခိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး... အဲဒီလိုဆိုရင် ငါက ခုလိုပြေးမနေပါဘူး... ရင်ဆိုင်လိုက်ရုံပဲ... အခုဟာက မင်းတို့က အကြောင်းမဲ့ သူတို့ရဲ့ သင်တန်းဆိုင်းဘုတ်ကို သွားဖျက်ဆီးခဲ့တာ... သူတို့အပေါ်လည်း မတော်မတရားကျူးလွန်သေးတယ်... သူတို့ကိုလည်း ရန်သတ္တုပြုမယ်ဆိုတာကတော့ မတရားပါဘူး... "

ချစ်ချစ်သည် စင်လုံ၏စကားကို မည်သို့မျှ မငြင်းနိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ပြောလိုက်မိတော့သည်။

"ကောင်းပါပြီရှင်... ရှင့်သဘောအတိုင်းပါပဲလေ... "

ထိုအခါ ကြူးပက မဲ့ရွဲ့လိုက်ပြီး...

"အိမ်မှာဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်အစ်မက ဘုရင်ပဲဗျ... ဗိုလ်ကျသမျှ အားလုံးခံရတာပဲ... ခုမှ သူ့ကို နိုင်မယ့်လူပေါ်တော့တယ်... ဝမ်းသာလိုက်တာ... "

ချစ်ချစ်သည် စောစောက ကြူးပအား သူမပြောခဲ့သည့်စကားအတိုင်း ကြူးပက ပြန်လှောင်နေသည်ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ...

"ဟင်းနော်... ကောင်လေး... ငါထုလိုက်ရ"ဟု ငေါက်လိုက်လေ၏။

ကြူးပက...

"ဘာထုလိုက်ရလဲ... မမက နေရာတကာမှာ စွာကျယ်ကျယ်... အခုတော့ သဘောကောင်းနေလိုက်တာ... "

ချစ်ချစ်သည် ကြူးပအား မျက်စောင်းထိုးလိုက်ကာ သူမ၏ မြင်းကိုသာ ဒုန်းစိုင်းစီးလေတော့၏။

စင်လုံတို့ လူစုသည် ပေ့ယန်မြို့တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကြလေတော့၏။ ထိုအချိန်တွင် သူတို့နောက်မှ လိုက်လာသူများအား ကောင်းစွာမျက်ခြည်ဖြတ် ချန်ထားနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

ချစ်ချစ်သည် သူမ၏မြင်းကို အရှိန်လျှော့လိုက်ပြီး စင်လုံအား လှမ်းပြောလိုက်၏။

"ကဲ... မြင်းတွေလည်း ပန်း။ လူတွေလည်း ပန်းလှပြီ... မြို့ကလေးထဲက တည်းခိုခန်းတစ်ခုခုမှာ ကောင်းကောင်းအနားယူကြရင် ကောင်းမယ်... "

စင်လုံက ခေါင်းကို ခါယမ်းပြ၏။

"ချစ်ချစ်... ဒီမြို့မှာ နားလို့မဖြစ်သေးဘူး... နောက်က လူတွေကို ဖြတ်ချန်ထားနိုင်တာမှန်ပေမယ့်... ပေ့ယန်မြို့တွင်းကို ဦးတည်သွားနေတယ်ဆိုတာ သူတို့သိမှာ သေချာတယ်... ဒီတော့ မြို့ကို လိုက်လာကြမှာပဲ... တော်ကြာ မီလာလိမ့်မယ်... "

ချစ်ချစ်သည် ကျယ်လောင်စွာဖြင့် လှမ်းအော်သည်။

"အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတော့ နားမှာပဲ... အိပ်လည်း အိပ်ချင်လာပြီ... ဘယ်ရန်သူမှ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘူး... "

စင်လုံသည် ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

"အင်းလေ... ရွှေမှုန်စားတဲ့ သူဌေးသမီးဆိုတော့ ဒီလို ပင်ပန်းဆင်းရဲတဲ့ဒုက္ခမျိုး ဘယ်ခံနိုင်ပါ့မလဲ... "

"ဘာပြောတယ်ရှင့်... "

"ဘာမှမပြောပါဘူးဗျာ... ခင်ဗျား အနားယူချင်ရင် ယူပါတော့လို့ ပြောနေတာပါ... "

ကြူးမက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး သူ့အစ်မအား စကားပွဲစား လုပ်လိုက်သည်။

"မဟုတ်ဘူးဗျ မမ... သူပြောတာက မမဟာ သူဌေးသမီးမို့ ဒီလိုဆင်းရဲဒုက္ခတွေ မခံနိုင်တာလို့ ပြောနေတာ... "

သူသည် စကားပြောနေရင်းမှ သူ့စကားကို ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ရပ်တန့်နေလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရှေ့သို့ငေးကြည့်နေတော့သည်။

အကြောင်းမှာ အကျီကြမ်းများဝတ်ဆင်ထားသော လူဆယ်ယောက်ခန့်တို့သည် လူသေအလောင်းထည့်သည့် ခေါင်းများကို သယ်ဆောင်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်တည်း။

ခေါင်းများသည် အသစ်စက်စက်ခေါင်းများဖြစ်ကြ၏။ ဆေးများပင် မခြယ်ရသေးပါချေ။

ထူးဆန်းသည့်အချက်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ လမ်းမများပေါ်၌ သွားလာလှုပ်ရှားနေသည့် ခရီးသွားများသည် ထိုခေါင်းများ

ကို လုံးဝမကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွှဲကြခြင်းပေတည်း။

အချို့ကမူ ပုန်းရှောင်၍ပင် နေလိုက်ကြသေးသည်။ ခေါင်းများမှ အန္တရာယ်ဆိုး တစ်ခုခုသည် သူတို့အား ချက်ချင်း ဒုက္ခပေးတော့မည့်နှယ် ကြောက်လန့်နေကြပုံလည်း ရ၏။

ကြူးပကမူ ထိုခေါင်းများကို ကြည့်၍ တအံ့တသြ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

"ဟ... ခေါင်းတွေ များလှချည့်လား... "

ချစ်ချစ်ကလည်း ခေါင်းညိတ်ကာ...

"အေးဟယ်... ခေါင်းတွေ မနည်းပါဘူး... "

"ဒီလောက်များတဲ့ ခေါင်းတွေနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်းသင်္ဂြိုဟ်တာ ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာတော့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး... ဒါ ပထမဆုံးမြင်တွေ့ဖူးတာပါ... ဘာများ ဖြစ်ကြလို့ပါလိမ့်... "

"ဟုတ်တယ် မောင်လေးရေ... ဒီလောက်များများ တစ်ခါတည်း သေတယ်ဆိုရင်တော့ တော်တော်အံ့သြစရာကောင်းတာပဲ... ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်... လူတွေ ဝေးဝေးရှောင်နေပုံထောက်ရင် ကူးစက်တဲ့ရောဂါတစ်ခုခုနဲ့များ သေကြတာလား မသိဘူး... "

"ဟင့်အင်း... မမပြောတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး... "

"ဘာဖြစ်လို့လဲ... "

"ကူးစက်တဲ့ရောဂါနဲ့သေရင် မီးသင်္ဂြိုဟ်ပစ်မှာပေါ့... "

"ဒါဖြင့် သိုင်းသမားတွေအုပ်စုချင်း တိုက်ခိုက်ကြတာများလား မသိဘူး... "

"ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး မမရယ်... "

ချစ်ချစ်သည် ပန်းဖူးဒေဝီဘက်သို့ လှည့်၍ မေးလိုက်သည်။

"ဒေါ်ဒေါ်ကော ဘယ်လိုသဘောရသလဲ... "

ပန်းဖူးဒေဝီသည် မျက်မှောင်ကုတ်နေသည်။ တစ်ခုခု ကို စဉ်းစားတွေးတောနေပုံ ရသည်။

"တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ... ဘာတစ်ခုခုလည်းဆိုတာတော့ ငါလည်း အသေအချာမသိဘူး... ငါတို့ ဒီနေရာက... "

ချစ်ချစ်က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

"ဘာလဲ... ကျွန်မတို့ ဒီနေရာက မြန်မြန်ရှောင်ပေးရင် ကောင်းမယ်လို့ ပြောမလို့လား... "

ပန်းဖူးဒေဝီသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ကာ...

"အင်း... ညည်းကလည်း အင်မတန် စပ်စုတဲ့မိန်းမ... ညည်းလိုစပ်စုတဲ့လူမျိုး ဒီနေရာမှာရောက်နေတာ အတော့်ကို ဆိုးတာပဲ... "

ချစ်ချစ်က နှုတ်ခမ်းစူ၍ မေးလိုက်၏။

"ကျွန်မ ရောက်နေတော့ ဘာဖြစ်မှာလဲ... "

"ဘာဖြစ်ရမှာလဲအေ့... ပိုရှုပ်ကုန်မှာပေ့ါ... "

ခေါင်းထမ်းသူများသည် မြို့ပြင်သို့ဦးတည်သွားနေကြ၏။ ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်ရခြင်းကပင် ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းလှ၏။ ထို့ကြောင့် မြို့နေလူများ ဤမျှ ရှောင်တိမ်းနေကြခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

ထိုသူများ လျှောက်သွားသည့်ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားသည်သာ ဖြစ်၏။

ထိုခေါင်းများ အဝေးသို့ရောက်သွားတော့မှ လမ်းသွားလမ်းလာများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာကြသည်။

ထူးခြားသည့်အချက်တစ်ချက်ကို ချစ်ချစ်တို့လူစုကောင်းစွာ တွေ့မြင်နေရ၏။

ထိုအချက်မှာ လမ်းပေါ်၌ ပြန်လည်သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသူများသည် လုံးဝစကားမပြောကြဘဲ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေကြခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားပြောကြခြင်းလည်းမရှိ။ ချောက်ချားဖွယ်ရာ သယ်ဆောင်သွားသော ခေါင်းများနှင့်ပတ်သက်၍လည်း ဝေဖန်ပြောကြားခြင်း မရှိခြင်းပင်တည်း။

များမကြာမီ ချစ်ချစ်တို့သည် အလွန်ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသော တည်းခိုခန်းကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာတော့၏။

ထိုတည်းခိုခန်းကြီးသည် ပေ့ယန်မြို့တွင် အကြီးဆုံးသော တည်းခိုခန်းကြီးဖြစ်၍ ထိပ်တန်းအကျဆုံး ဖြစ်သည်။

အခန်းခဈေးနှုန်း ကြီးမားသည်နှင့်အမျှ တည်းခိုသူများ စိတ်တိုင်းကျအောင် ပြင်ဆင်ထားသော တည်းခိုခန်းကြီးဖြစ်၏။

ချစ်ချစ်တို့ တည်းခိုခန်းရှေ့သို့ ဆိုက်ရောက်သောအခါ တည်းခိုခန်းတွင် လူသူမရှိဘဲ ရှင်းရှင်းကြီးဖြစ်နေသည်ကို အံ့ဩစဖွယ် တွေ့ရှိကြရသည်။

ထို့ကြောင့် ချစ်ချစ်တို့အားလုံး တစ်စုံတစ်ခုကို သတိပြုမိလိုက်ကြသည်။ ဤပေ့ယန်မြို့တစ်ခုလုံးသည် သုသာန်တစပြင်နှင့်တူနေသည့်အချက်ကိုပင်တည်း။

ညနေခင်းသို့ရောက်၍ ချစ်ချစ်အိပ်ရာမှနိုးလာသည်။ ခရီးတစ်လျှောက်လုံး ပင်ပင်ပန်းပန်းပြေးလွှားလာခဲ့ရသဖြင့် အိပ်စက်အနားယူလိုက်သောအခါ တုံးခနဲ အိပ်မော့ဲသွားခဲ့၏။

ယခု အိပ်ရာမှနိုး၍ နားစွင့်လိုက်သောအခါ လမ်းမပေါ်၌ မြင်းများ စီးနင်းသွားလာနေသည့်အသံများကို ကြားရတော့သည်။ အိပ်ရာမှ မထချင်သေးသဖြင့် ဆက်၍မှိန်းနေလိုက်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် အိပ်ရာမှထကာ ကြူးပနေသော အခန်းသို့ လျှောက်သွားလေတော့၏။

ကြူးပ အခန်းရှေ့သို့ရောက်သောအခါ အခန်းတံခါးကို အသာအရာ ခေါက်လိုက်၏။

"မောင်လေး... "

သူမ၏စကားသံမဆုံးမီပင် တံခါးပွင့်သွားလေ၏။

ချစ်ချစ် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်မှာ အကျီအနီရောင်ဝတ်၍ ခုတင်ပေါ်၌ရပ်နေသော ကြူးပကိုပင် ဖြစ်သည်။ ကြူးပက ပြုံးရယ်ရင်း လှမ်းပြောလိုက်သည်။

"မမ လာမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ကြိုတွက်ပြီးသား မမရဲ့... "

ချစ်ချစ်သည် လေသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့်...

"သူကော... "

ကြူးပက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်၏။

"သူကတော့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေလေရဲ့... ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကိုစောင့်ကြည့်ပြီး အိပ်ဖန်စောင့်လုပ်နေရလို့ အိပ်ရေးပျက်လှပြီ... "

ချစ်ချစ်သည် ကြူးပကို ကျေးဇူးတင်သောအပြုံးဖြင့် ပြုံးပြလိုက်သည်။ အခန်းထဲရှိ အခြားခုတင်တစ်လုံးကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

ထိုခုတင်ပေါ်တွင် ဂွမ်းစောင်များ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးခြုံ၍ အိပ်နေသူ စင်လုံအား တွေ့ရသည်။

ချစ်ချစ်သည် ကြူးပကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

"အနားယူမယ့် ယူတော့လည်း သိုးနေအောင်အိပ်တော့တာပဲ... ကဲ... မောင်လေး... သူ့ကို သွားနှိုးလိုက်ပါလား... "

ကြူးပသည် ပြုံး၍ တစ်ဖက်ခုတင်သို့ ခုန်ကူးသွားသည်။

"ယောက်ဖကြီး... ထတော့လေဗျာ... အအိပ်ကြီးလှချည့်လား... "

ကြူးပသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဂွမ်းစောင်ကြီးကို ဆွဲလှပ်ခိုက်တော့၏။ ထိုအခါ သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်သွားလေတော့သည်။

ချစ်ချစ်သည် ကြူးပ၏မျက်နှာအမူအရာကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် အခန်းထဲသို့ ခုန်ဝင်လာလေတော့၏။

"မောင်လေး... ဘာဖြစ်သလဲ... "

"သူ... သူ... မရှိတော့ဘူး... "

ချစ်ချစ်သည် တစ်ခန်းလုံး မွှေနှောက် ရှာဖွေလေတော့၏။ စင်လုံ၏အရိပ်အရောင်ကိုပင် မတွေ့ရတော့ချေ။ သူမသည် ခြေထောက်ဆောင့်ရင်း...

"မင်းက အအိပ်ပျက်ခံပြီး သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့တယ်

ဆို... အခု သူဘယ်မှာလဲ... တော်တော် တာဝန်ကျေတယ်”ဟု ပြောကာ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြစ်နေတော့၏။

ချစ်ချစ်၏ ဆူသံပူသံများကြောင့် ပန်းဖူးဒေဝီနှင့် ကိုယ်ရံတော်များက စိုးရိမ်တကြီး အခန်းတွင်းသို့ပြေးဝင်လာကြ၏။ ချစ်ချစ်သည် ပန်းဖူးဒေဝီကိုမြင်သောအခါ မျက်ရည်တွေတွေကျဆင်းလာရင်း ဝမ်းနည်းပက်လက်ပြောလိုက်လေ၏။

“သူ... သူ... ထွက်ပြေးသွားပြန်ပြီ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်... ”

ကြူးပသည် မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း သူ့အစ်မ ဖြစ်သူအား လှမ်းပြောလိုက်၏။

“မမက ရှက်လည်း မရှက်ဘူး... တဆိတ်ရှိ ငိုတာပဲ... သူက ကျွန်တော်တို့နဲ့ မနေချင်တာ... ဒီတော့ ဘာဖြစ်လို့ ဝမ်းနည်းနေရမှာလဲ... သွားပစေပေါ့... ”

ချစ်ချစ်သည် ချက်ချင်းအငိုတိတ်သွားပြီး ကြူးပအား ဒေါသဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက ဘာပြောလိုက်တယ်... ”

ကြူးပသည် သူ့အစ်မ တကယ်ဒေါသထွက်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သူ့စကားကို လျှောချလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ... ငိုနေတော့ ဘာထူးမှာလဲ... သူ့နောက်ကို အမြန်ဆုံးလိုက်ပြီး မိအောင်ဖမ်းရုံပဲရှိတော့တာပေါ့...”

ချစ်ချစ်သည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ခုတင်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လိုက်သည်။ စိတ်မပျက်၍လည်း မဖြစ်ချေ။

စင်လုံးအား ဖမ်းမိဖို့ဆိုသည်မှာ ငါးရှဉ့်ဖမ်းရသည်ထက် ခက်သည်မဟုတ်ပါလား။

ထိုစဉ် လူတစ်ယောက်သည် ပြတင်းပေါက်မှ လွှားခနဲ ခုန်ဝင်လာသည်။ သူခုန်ဝင်လာပုံမှာ ကြောင်တစ်ကောင်အလား ပေါ့ပါးလွန်းလှသဖြင့် အခန်းထဲရှိ လူများမှာ ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားကြ၏။

ကြူးပကမူ ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်လေတော့၏။

“ဟော...ယောက်ဖကြီး ပြန်လာပြီဟေ့... ယောက်ဖကြီး ပြန်လာပြီ... ခင်ဗျားက မပြောမဆိုနဲ့ ဘယ်ကိုထွက်သွားတာလဲဗျ... ခင်ဗျားကို မတွေ့ရလို့ ကျုပ်မှာ အကြိမ်းခံလိုက်ရတာဗျာ... ခင်ဗျားက ဘယ်အချိန်လောက် ထွက်သွားတာလဲ... ”

စင်လုံက ပြုံး၍...

“မင်း အိပ်မက်ထဲမှာ တစ်ဖက်နတ်သမီးငါးရာစီနဲ့ ပျော်ပါးနေတုန်းပေါ့ကွ... ”

အခန်း (၁၀)
သေခြင်းတရားနှင့် ကျောက်တံခါး

တည်းခိုခန်း၏ စားသောက်ခန်းထဲတွင်မူ ထမင်းစားသောက်နေကြသည့် လူများ၊ စိုစိုပြည်ပြည် စည်စည်ကားကားရှိနေကြသည်။

ဤတည်းခိုခန်း၌ ညဥ့်အိပ် ညဥ့်နေ တည်းခိုသူများစွာ မရှိလှသော်လည်း အစားအသောက်သက်သက် စားသောက်လိုသူများ မနည်းလှသောကြောင့် ဤမြင်ကွင်းက သက်သေပြလျက် ရှိနေချေသည်။

ချစ်ချစ်တို့ လူစုသည် စားသောက်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာကြသည်။

စားသောက်ခန်းအတွင်းရောက်နှင့်နေပြီးသော လူများသည် ချစ်ချစ်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ တအံ့တဩ ငေးမောကြည့်ကြတော့၏။

ချစ်ချစ်၏အလှ၌ ပုရိသတိုင်းလိုလို ယစ်မူးသွားကြသည်။

အချို့သည် ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ ချစ်ချစ်အလှကို ဝေဖန်ပြောဆိုကြသည်။ အချို့ကလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်ထောက်

ခံနေကြဟန် ရှိသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို ကြူးပ အနေဖြင့် သည်းမခံနိုင်တော့ချေ။

"မမ... ဟိုလူတွေ မမအကြောင်းပြောနေကြတာ... ကျွန်တော် သွားပြီး ဆုံးမလိုက်မယ်... ဒါမှ နောင်သူများအကြောင်း မပြောရဲမှာ... "

"အို... မောင်လေးကလည်း... ဘာဖြစ်လို့ သူများကို သွားဆုံးမရမှာလဲ... "

ကြူးပက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

"ဗျာ... မမက သူတို့ကို စိတ်မဆိုးဘူးပေါ့ ဟုတ်လား..."

"မောင်လေးကလည်း...သူတို့က မမအကြောင်း မကောင်းပြောတာမှ မဟုတ်တာ... မမလှတဲ့အကြောင်း... ချောတဲ့အကြောင်း... ချီးမွမ်းနေတာကို မမက အပြစ်ပြောလို့ဖြစ်ပါ့မလား... "

ချစ်ချစ်သည် စင်လုံဘက်သို့ တစ်ချက်မျှကြည့်လိုက်ပြီး သူမ၏စကားကို ဆက်ပြောနေပြန်သည်။

"တချို့ကျတော့လည်း မျက်စိကန်းနေသလိုပဲ... မမရဲ့အလှကို လုံးဝမမြင် မသိဘူး မောင်လေးရဲ့... ယောင်းမလို လူစားမျိုးပေါ့ကွယ်... ဟင်းအိုးထဲက အရသာရှိလှတဲ့ ဟင်းလျာတွေကို ဘယ်လောက်မွှေရ မွှေရ ဟင်းတွေရဲ့ ထူးကဲတဲ့ အရသာကို မသိနိုင်သလိုပဲပေါ့... "

စင်လုံသည် ချစ်ချစ်၏စကားများကို မသိကျိုးကျင် ပြု

နေလိုက်သည်။

ချစ်ချစ်သည် စင်လုံ၏အမူအရာကြောင့် ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဒေါသကလေးများ ထွက်လာသည်။

ထို့ကြောင့် အံတစ်ချက်ကြိတ်လိုက်ပြီး စင်လုံ၏ခြေထောက်အား နင်းချလိုက်၏။

စင်လုံကမူ သူမအား စကားတစ်လုံးမျှ မပြောသည့် အပြင် ပြုံး၍ပင် နေလိုက်ချေသေး၏။

ကြူးပသည် ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့် သက်ပြင်းကိုသာ ချနေတော့သည်။

ထို့ပြင် သူ့အစ်မ ဖြစ်သူအား...

"မမက တစ်မျိုးပဲ... သိပ် အံ့သြစရာကောင်းတယ်... စိတ်ဆိုးသင့်တာကျတော့ စိတ်မဆိုးဘဲနဲ့ စိတ်မဆိုးသင့်တာကျတော့ စိတ်ဆိုးပြန်ရော... တော်တော် ခွကျတာပဲ... "

ချစ်ချစ်သည် အံကလေးကြိတ်၍ ကြိမ်းလိုက်၏။

"မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း... နောက်ထပ် မပြောနဲ့... "

ကြူးပသည် ခေါင်းကလေးပုသွားကာ စားစရာရှိသည် တို့ကိုသာ စားနေတော့သည်။

သို့သော်... စားသောက်နေသူများ ချစ်ချစ်၏အလှငိုက ကို ဖွဲ့ဆိုမှုများနှင့် ဝေဖန်မှုများသည် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကြိတ်၍ ပြောနေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လောင်လာတော့သည်။

တဖြည်းဖြည်း အတင့်ရဲလာသည့်သဘောလည်း ဖြစ်သည်။

ကြူးပသည် သည်းမခံနိုင်တော့ချေ။

ချစ်ချစ်ကမူ ဤလိုကိစ္စမျိုး၌ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အနေဖြင့် မည်သို့မျှ မပြောသာသည်ကို သိရှိသဖြင့် မသိလိုက် မသိဘာသာပင် ငြိမ်နေလိုက်သည်။

သို့သော် မောင်ဖြစ်သူအဖို့မူ နားမခံသာအောင်ဖြစ်သည် ကိုမူ အဆိုးမဆိုသာချေ။

ကြူးပသည် စားသောက်ဆိုင်ခန်းအတွင်းမှ အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားတော့၏။

ချစ်ချစ်တို့သည် ဘာကြောင့် ကြူးပ ပြေးထွက်သွား သည်ကို နားမလည်လိုက်ချေ။

ကြူးပ ပြန်ဝင်လာသောအခါမှ အားလုံးသဘောပေါက် သွားကြတော့သည်။

ကြူးပ၏နောက်တွင် ကိုယ်ရံတော်ရှစ်ယောက်တို့ ပါ လာကြ၏။ ကိုယ်ရံတော်ရှစ်ယောက်တို့သည် ချစ်ချစ်နောက်တွင် တန်းစီရပ်လိုက်ကြ၏။

ချစ်ချစ်အား ကျွက်စီကျွက်စီဝေဖန်နေသော လူများ၏ ပါးစပ်များသည် လုံးဝပိတ်သွားတော့၏။

ဝေဖန်စကားပြောကြားသူများမှာ အခန်းထဲရှိ လူအကုန်လုံးဖြစ်သည်ဟု မည်သို့မျှ မပြောနိုင်ပါချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အခန်း၏ဝဲဘက် ချောင်ကျကျနေရာတွင် လူတစ်ယောက်သည် တစ်ချိန်လုံး စကားလည်းမပြော၊ လှုပ်လည်းမလှုပ် ကျောက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ် ချထားသည့်အလားငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် ထိုလူ၏ကြက်သီးထဖွယ် ကောင်းလောက်သည့် အေးစက်စက်မျက်လုံးအစုံကမူ စားသောက်ခန်း၏ တံခါးဝသို့ မမှိတ်မသုန် စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

တစ်စုံတစ်ဦးအား စောင့်မျှော်နေသည်လား မဆိုနိုင်ပေ။

ထိုလူသည် အပြာရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း သူ၏မျက်နှာမှာမူ လူသေ၏မျက်နှာကဲ့သို့ ဖွေးဖွေးဖြူလျက်ရှိနေသည်။

ထို့ကြောင့် အပြာရောင်နှင့် အသေရောင် အဖြူတို့သည် အရောင်၏လိုက်ဖက်ခြင်း ခံစားမှုကိုမဖြစ်ပေါ်စေတော့ဘဲ ကြောက်လန့်ချောက်ချားဖွယ်ရာ ခံစားမှုကိုသာဖြစ်ပေါ်စေတော့၏။

ထိုလူ၏အသက်မှာ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်သာ ရှိပေလိမ့်မည်။

ထိုစဉ် အခန်းထဲသို့ လူတစ်ယောက်ဝင်လာသည်။ ထိုလူသည် အခန်းထဲ၌ ထိုင်နေသူထက် ပို၍ အသက်ငယ်ဟန်ရှိသည်။

သူ၏ရုပ်သွင်နှင့် ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံတို့မှာ အပြာရောင်

ဝတ်ဆင်ထားသည့် ထိုင်နေသူနှင့် တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်နေ သည်။

သို့သော် ရောက်နှင့်နေသူနှင့် နောက်မှ ဝင်လာသူတို့၏ခြားနားချက်တစ်ခုကမူ သတိပြုသူတို့အဖို့ ထင်သာမြင်သာရှိသည်။

နောက်မှရောက်လာသည့် လူငယ်၏မျက်နှာ၌ ပြုံးရောင်သမ်းနေခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။

ထိုလူငယ်သည် ချစ်ချစ်နှင့် စင်လုံတို့စားပွဲဆီသို့ တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး အပြာရောင်ဝတ် လူငယ်၏ဘေး၌ထိုင်ချလိုက်လေ၏။

"အစ်ကိုကြီး... အစောကြီးကတည်းက ရောက်နေတာလား... "

အပြာရောင်ဝတ် လူငယ်သည် သူ့အား အဖြေမပေးဘဲ တံခါးဝသို့သာ ငေးစိုက်ကြည့်မြဲ ကြည့်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ခုမျှသော လှုပ်ရှားမှုကိုလည်း မပြုချေ။

သူတို့အား စောင့်ကြည့်အကဲခတ်နေသည့် လူသုံးလေးယောက်သည် သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းစားပွဲတွင် ရှိနေကြ၏။

ထိုလူများအနက် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မည့် ဟန်အမူအရာရှိသည့် လူတစ်ယောက်က အသံတိုးတိုးဖြင့် စတင်စကားပြောသည်။

"ဒီလူငယ်နှစ်ယောက်ဟာ အခုတလော သိပ်နာမည်ကြီးနေတဲ့ 'တင်း'အမျိုးအနွယ် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မဟုတ်လား..."

ထိုစကား အပြောခံလိုက်ရသူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

"ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး... အစ်ကိုကြီးရဲ့မှတ်ဉာဏ်က အတော်ကောင်းတာပဲ... ဒီလူငယ်နှစ်ယောက်ဟာ 'တင်း'အမျိုးအနွယ် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပါပဲ"ဟု ဖြေကြားလိုက်၏။

ထိုအတည်ပြုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ အစ်ကိုကြီးဟု အခေါ်ခံရသူသည် မျက်မှောင်ကုတ်သွားတော့၏။

"အင်း... ဒီညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပါလာရင်တော့ ခက်ပြီ... ငါတို့လုပ်ငန်းဟာ အစကတည်းက လွယ်လွယ်လုပ်ရမယ့်ကိစ္စတော့ မဟုတ်ဘူး... ဒါပေမယ့် ဒီနှစ်ယောက်ပါလာရင် ငါတို့လုပ်ငန်းမှာ ပိုပြီးအနှောင့်အယှက်ဖြစ်လာမှာတော့ သေချာတယ်..."

"သူတို့ကို ဂရုစိုက်မနေစမ်းပါနဲ့... အစ်ကိုကြီး 'တိဆင်းလုံ'ရဲ့ သိုင်းပညာအဆင့် ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ သူတို့လည်း သိထားမှာပါ..."

တိဆင်းလုံက ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"အင်း... ဒီလို သူတို့သိထားရင်တော့ မဆိုးပါဘူး..."

တိဆင်းလုံသည် ထိုစကားကို ပြောပြီးသည်နှင့် သူ့မျက်လုံးအစုံသည် ရုတ်တရက် တံခါးဝသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ထိုအခါ အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်သွားလေတော့၏။

"ဟိုက်... ခုမှ တကယ့်လူနဲ့ တွေ့ပြီဟေ့..."

တံခါးဝ...

တံခါးဝတွင် ယောကျ်ားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်တို့သည် ကလေးမလေးတစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲ၍ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။

ယောကျ်ားဖြစ်သူမှာ အလွန်သန်မာထွားကျိုင်းသူဖြစ်ပြီး ရုပ်ရည်မှာလည်း လွန်စွာအကျည်းတန်သည်။

မိန်းမဖြစ်သူမှာ ရုပ်ဆင်းသွင်ပြင်လှပသော်လည်း သူမ၏ နဖူး၌ ရှိနေသည့်ခုနစ်လက်မခန့် ရှည်လျားသော ဓားဒဏ်ရာကြီးက သူမ၏အလှကို ဖျက်ဆီးနေသည်။

သူတို့နှင့်ပါလာသော ကလေးမကလေးမှာမူ ဖြစ်မျိုးမှဲ့မထင် ချစ်ချင်စဖွယ်ရှိသော ရုပ်ရည်ရှိသည်။

ကလေးမလေးသည် ကြူးပ့ကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် ပြုံး၍ လျှာထုတ်ပြလိုက်သည်။

ကြူးပသည် ကလေးမကလေးကို ချစ်ချင်စဖွယ်ရှိသည် တွေးနေခိုက် သူ့အား လျှာထုတ်ပြောင်ပြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကျွဲမြီးတိုသွားသည်။

ထို့ကြောင့် မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း...

"ဟင်း... ဒီကောင်မလေးက တော်တော်ဆိုးပုံရတယ်... ငါ့ကိုများ နောက်လား ပြောင်လားနဲ့..."

ချစ်ချစ်က ပြုံးရင်း မေးလိုက်၏။

"အောင်မာ... မင်းကကော ဘယ်လောက်များ လိမ္မာလို့လဲ..."

ထိုအချိန်တွင် သားအမိ သားအဖ သုံးယောက်ဖြစ်ဟန်ရှိသော ထိုမိသားစုသည် စားပွဲတစ်လုံး၌ ဝင်ထိုင်ကြလေတော့၏။

ချစ်ချစ်သည် ထိုမိသားစုကို မသိမသာ အကဲခတ်ရင်း...

"အင်း... ပေ့ယန်မြို့ထဲကိုတော့ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ လူတွေရောက်လာပြီ... ဘာတွေ ဖြစ်ဦးမလဲတော့ မသိဘူး"

ဟု တွေးလိုက်သည်။

စင်လုံက သူမအား ချက်ချင်းပင် မေးလိုက်၏။

"ချစ်ချစ် ဒီလင်မယားနှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်သူတွေလဲ မင်း သိသလား... "

ချစ်ချစ်က ပြုံး၍...

"ကျွန်မ ဘယ်သူလဲဆိုတာကော သူတို့သိကြသလား"

ဟု စင်လုံကို ပြန်မေးလိုက်သည်။

စင်လုံသည် ချစ်ချစ်က သူ့အား ပဟေဠိလုပ်နေသည်ကို စိတ်ပျက်သွားမိသည်။

သို့သော်...

သူစိတ်ပျက်သွားဟန်ကို လုံးဝမပေါ်စေဘဲ ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

"အင်း... သူတို့က သူ့ဌေးသမီးထက်တော့ အများကြီး နာမည်ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်မှာပါပဲ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ရဲ့ အသွင်အပြင်ကိုက အမွေးမြင် အပင်သိဆိုတာလို သူတို့ရဲ့ အရည်အချင်းကို ပြနေကြတယ်... "

ချစ်ချစ်သည် နှုတ်ခမ်းကလေးကို မဲ့လိုက်သည်။

"သိုင်းလောကမှာ နာမည်အကြီးဆုံးဆိုတဲ့ သိုင်းအကျော်အမော် (၇)ယောက်ကိုတောင်မှ ကျွန်မက ဂရုမစိုက်ခဲ့တာ... ဒီပြင် ဘယ်သူ့ကို ဂရုစိုက်နေရမှာလဲ... ကျွန်မက ဘယ်သူ့ကိုမှ မမှုဘူး သိလား... "

"ဒီလိုပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ချစ်ချစ်ရဲ့... "

"ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်ရမှာလဲ... "

"သိုင်းလောကမှာ နာမည်မကျော်ကြား၊ မထင်ရှားပေမယ့် သိုင်းပညာအလွန်အဆင့်မြင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်... ငြိမ်သက်တဲ့ ရေများဟာ နက်ရှိုင်းသတဲ့... နာမည်မကြီးလို့များ သွားအထင်မသေးလိုက်နဲ့... "

ချစ်ချစ်က...

"ကဲ... ဒါဖြင့် ပြောစမ်းပါဦး... သူတို့က ဘယ်သူတွေတဲ့တုန်း... "

စင်လုံသည် ပခုံးကို ဟန်ပါပါတွန့်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

"ငါလည်း မသိဘူးကွ... "

ချစ်ချစ်သည် နှုတ်ခမ်းစူသွားလေတော့၏။

အခန်းအပြင်မှ ဝေါခနဲ ရယ်မောလိုက်သည့် အသံများကို အခန်းထဲမှ ကြားလိုက်ကြရ၏။ အခန်းထဲရှိ လူတိုင်းလိုလိုပင် ထိုရယ်သံများကြောင့် ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ထိုစဉ် အလွန်ဝဖိုင့်သော ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးသည် ရယ်ရင်း မောရင်း အခန်းထဲသို့ ဝင်လာတော့၏။

ထိုဘုန်းတော်ကြီး ဝင်လာသည်နှင့် အခန်းထဲမှ ထိုင်နေသူ အချို့က ထ၍ ဂါရဝပြုကြသည်။

ထိုအခြင်းအရာကို တိဆင်းလုံကလည်း ကောင်းစွာမြင်နေရသည်။ သူ့အနားတွင် ထိုင်နေသူအား တီးတိုးမေးလိုက်ပြန်၏။

"ဟေ့ကောင် ညဏ်ကြီးရှင်... ဒီဘုန်းတော်ကြီးက ဘယ်ကဘုန်းတော်ကြီးလဲကွ... ငါလည်း တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးပါလား..."

ညဏ်ကြီးရှင် ဆိုသူသည် မျက်စိမှိတ်၍ အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားနေသည်။

ထို့နောက်...

"ဒီဘုန်းကြီးကို ကျွန်တော်လည်း တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး အစ်ကိုကြီးရဲ့... ကေန္တ ဒီဘုန်းကြီးဟာ နာမည်ကြီးထဲက မဟုတ်ဘူးနဲ့တူပါတယ်..."

တိဆင်းလုံက ခေါင်းခါပြရင်း...

"မင်း မှားနေပြီကွ... သူဟာ သာမညဘုန်းတော်ကြီး မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ သေချာတယ်... "ဟု ညဏ်ကြီးရှင်အား ပြောလိုက်၏။

"ဟင်... အစ်ကိုကြီးက ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ..."

"ဟိုမှာကြည့်လေကွာ... သူသာ မထင်ရှား မကျော်ကြားဘူးဆိုရင် ဘယ်သူက ခုလိုထပြီး အရိုအသေပေးကြမှာလဲ..."

ညဏ်ကြီးရှင်သည် ထပ်မမေးတော့ဘဲ သူ၏မျက်လုံး

များကိုသာ အလုပ်ပေးနေလေတော့သည်။

* * *

ယခုအချိန်တွင် အခန်းကြီးတစ်ခုလုံး လူများနှင့်ပြည့်ကျပ်နေတော့သည်။

ထိုလူများသည် ဤဆိုင်နာမည်ကျော်၍လာရောက် စားသောက်ကြသူများ မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှား၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤအခန်းအတွင်း ရောက်နေသူများမှာ ကုန်သည်ပွဲစားများ မဟုတ်ဘဲ အားလုံးလိုလို သိုင်းသမားချည်းသာ ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

ထိုစဉ်...

ဘုန်းတော်ကြီး၏ကျယ်လောင်လှသော အသံကြီးသည် အခန်းထဲ၌ ဟိန်း၍ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

"ဟော... ငါတို့ စောင့်နေတဲ့ကောင်လာပြီဟေ့..."

အားလုံးသော လူများသည် တံခါးဝသို့ ခေါင်းထောင်ကြည့်မိကြသည်။

တံခါးဝ၌ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူနှစ်ယောက်တို့သည် သားရေဦးထုပ်တစ်လုံး ဆောင်းထားသော လူတစ်ယောက်ကို လက်ဝဲလက်ယာ နှစ်ဖက်မှ ညှပ်၍ ခေါ်သွင်းလာ၏။

သားရေဦးထုပ်ဆောင်းထားသော လူ၏ရုပ်ရည်သွင်ပြင်မှာ များစွာ နိမ့်ကျလှသည်။ အလုပ်အကိုင်မရှိ လိမ်ညာစားသောက်

သူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း မြင်ရုံနှင့် သိသာနိုင်သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူနှစ်ယောက်မှာ ဘုန်းတော်ကြီး၏လူများ ဖြစ်ဟန်တူ၏။ သူတို့သည် အလယ်မှ လူအား ဘုန်းတော်ကြီးရှေ့သို့ တွန်းပို့လိုက်ကြသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်တစ်ဦးက...

"အရှင်ဘုရား... သူ့နာမည်က 'ဝမ်းမ'လို့ ခေါ်ပါတယ်... တပည့်တော်တို့ သိလိုတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ သူအသိဆုံး ပါပဲ... သူ့ထက် ပိုသိတဲ့လူတစ်ယောက်မှ မရှိတော့ပါဘူး... "

ဘုန်းတော်ကြီးသည် တဟားဟားရယ်မောရင်း...

"ဟုတ်လား... သူက အသိဆုံးလား... ငါတို့ကလည်း အသိဆုံးလူတစ်ယောက်ပဲ လိုချင်တာနဲ့ အတော်ပဲ ဖြစ်သွားတာ ပေါ့... ကဲကဲ... သူ စိတ်ချလက်ချ ပြောနိုင်အောင် ငွေတစ်ရာ လောက် ပေးလိုက်ကြစမ်းကွာ... "

ဘုန်းတော်ကြီး၏ ညြဇာကား အတော်ကြီးမားလှဟန် တူ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘုန်းတော်ကြီး၏စကားဆုံးသည် နှင့် စားသောက်နေကြသူများထဲမှ လူတစ်ယောက်က ထိုလူအား ငွေတစ်ရာပေးလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်သပ် ဆုပ်နယ်ရင်း...

"ကဲ... မင်းသိထားသမျှ တစ်လုံးမကျန် ပြောစမ်းကွာ... သဘောကျရင် ဒါထက် ငွေပိုပေးဦးမယ်... ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖြစ်အောင် သာပြော ဟုတ်လား... "ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဝမ်းမသည် အခန်းတစ်ခန်းလုံးအား ကျီးကန်းတောင်း မှာက် လျှောက်ကြည့်ပြီးမှ...

"မှန်ပါ... တပည့်တော်ရဲ့နာမည်ကတော့ သူတို့ပြောတဲ့ တိုင်း 'ဝမ်းမ'ပါပဲ... တပည့်တော်ဟာ ဒီပေ့ယန်မြို့မှာ ဆယ်နှစ် က နေထိုင်ခဲ့ပါတယ်... "

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ပွဲဦးထွက်နှင့်ပင် စိတ်မရှည်နိုင် အောင် ဖြစ်သွားတော့သည်။

"ဟေ့... ဒကာ... တိုတိုတုတ်တုတ်ပြောစမ်းကွာ... လို ရင်းပဲပြော... အားလုံးကြားအောင် အသံကျယ်ကျယ်ပြော... "

ဘုန်းတော်ကြီး၏ငေါက်သံကြောင့် ဝမ်းမ လန့်သွား သည်။ ထို့ကြောင့် အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ပြောနိုင်ရန် လည်ချောင်း ရှင်းသည့်အနေဖြင့် ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်သည်။

သူသည် အသံကိုမြှင့်၍ အားလုံးကြားနိုင်အောင် ကြိုးစား ပြောလိုက်၏။

"ဟောဒီ ပေ့ယန်မြို့ရဲ့ မြောက်ဘက်အစွန်ဟာ ကျောက် မီးသွေး အတော်ကလေးထွက်တဲ့နေရာ ဖြစ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ကျောက်မီးသွေးတွေကို ဘယ်သူမှ စိတ်ဝင်တစား မတူးခဲ့ကြပါ ဘူး... အဲ... အခုနောက်ပိုင်း ထူးဆန်းတဲ့ အချက်တစ်ချက်ပေါ်လာ ပါတယ်... ဘယ်သူမှ မတူးကြတဲ့ ကျောက်မီးသွေး ထွက်တဲ့နေရာ တွေကို ကုန်သည်ဆယ့်လေးငါးယောက်တို့က လာဝယ်သွားပါ တယ်... "

ဘုန်းတော်ကြီးက...

"ဒီကုန်သည်တွေက ဘယ်တုန်းက လာဝယ်ကြတာလဲ..."

"လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ငါးရက်လောက်က လာဝယ်ကြတာပါ ဘုရား..."

"အေး... ဆက်ပြောစမ်း..."

လူအားလုံးသည် ဝမ်းမ၏စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြသည်။ ဝမ်းမက ဆက်၍ ပြော၏။

"အဲဒီကုန်သည်တွေဟာ တခြားအရပ်ဒေသက ကျောက်မီးသွေးတူးသမား လူ ၁၀၀ လောက်ကို ငှားလာတယ်... သူတို့ဝယ်လိုက်တဲ့ ကျောက်မီးသွေးတွင်းတွေကို အဲဒီ လူတစ်ရာနဲ့ တူးတယ်... ဆယ့်ငါးရက်လောက် ကြာတဲ့အထိ တူးပေမယ့် ဘာမှမရဘူးလို့ ကြားရပါတယ်..."

ချစ်ချစ်နှင့် စင်လုံတို့သည် ဘုမသိ ဘမသိ ဤအခန်းထဲရောက်နေခြင်းဖြစ်သော်လည်း အခြေအနေ၊ အချိန်အခါနှင့် ပါဝင်ပတ်သက်နေသည့် သိုင်းသမားအုပ်စုများကြောင့် အကြောင်းထူးတစ်စုံတစ်ရာရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့ကြသည်။

ယခုအချိန်အထိ ဝမ်းမပြောနေသည့် စကားများမှာ ကျောက်မီးသွေးအကြောင်းများသာ ဖြစ်နေသည်။ ထူးခြားချက်တစ်စုံတစ်ရာ မပါချေ။

သို့သော်... သူပြောနေသည့်စကားများ၌ပင် လျှို့ဝှက်သောအကြောင်းကိစ္စများရှိနေပြီဟု ယုံကြည်ကြ၏။

ဝမ်းမသည် စကားပြောနေရင်းမှ သူ၏ခြေထောက်များကို အသာအရာ ရွှေ့နေသည်။ ထို့နောက် ကြမ်းပြင်၌ကျနေသော

သူ့အား ပစ်ပေးထားသည့် ငွေတစ်ရာကို ခြေထောက်ဖြင့် နင်းထားလိုက်သည်။ ချက်ချင်းကောက်ယူ၍ မဖြစ်သေးကြောင်း ဝမ်းမအနေဖြင့် ကောင်းစွာသိသည်။

ဤအခန်းထဲရှိ လူများမှာ သာမန်အရပ်သူအရပ်သားများ မဟုတ်ကြ။ သိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့လက်တစ်ချက်လှုပ်လိုက်သည်နှင့် အသက်တစ်သက် အသာကလေးထွက်သွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် သိုင်းသမားများ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေမည့် အပြုအမူများကို သူ့အနေဖြင့် လုံးဝရှောင်ကြဉ်လိုက်သည်။

အခြေအနေကိုသိခြင်းသည်အသက်ရှည်ရာ ရှည်ကြောင်းပင် မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းမသည် သူ့စကားကိုဆက်သည်။

"အဲဒီလူတွေဟာ ပြီးခဲ့တဲ့လဆန်း တစ်ရက်တုန်းက ကျောက်မီးသွေးတွင်းတွေကို ဆက်ပြီးတူးကြတယ်... တူးတော့ဆက်တူးကြပါရဲ့... ကျောက်မီးသွေးတော့ မရကြပါဘူး... အဲဒီတူးတဲ့အထဲက ထူးထူးခြားခြား ကျောက်ပြားလေးတစ်ပြားတော့ ရလိုက်သတဲ့... အဲဒီကျောက်ပြားလေးပေါ်မှာ စာတစ်ကြောင်းထွင်းထားတယ်လို့လည်း ပြောတယ်..."

ဘုန်းတော်ကြီးသည် လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားသွား၏။

"ဟေ့... ကျောက်ပြားပေါ်မှာ ဘာတွေရေးထားသလဲကွယ့်..."

ဝမ်းမ၏မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်လာ၏။

"ပြောပါမယ် ဘုရား... အဲဒီ ကျောက်ပြားပေါ်မှာ ရေး

ထားတဲ့စာကတော့ 'ဒီကျောက်ပြားတွေ့ရင် ဆက်မတူးကြနဲ့... သေလိမ့်မယ်'တဲ့... "

ဝမ်းမသည် ပြောရင်း ပြောရင်း တုန်လှုပ်ချောက်ချား လာဟန်တူသည်။ သူ၏အသံများသည်လည်း တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာသည်။

နားထောင်နေကြသူများ၏ မျက်နှာများကမူ တဖြည်း ဖြည်းလေးနက်လာကြ၏။ တွေးစရာ အတွေးများလည်း ရလာကြ ဟန်တူသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးက သူ မရှင်းလင်းသည့်အချက်ကို မေး လိုက်သည်။

"နေပါဦးကွ... ဒီကျောက်ပြားကိုပဲ တွေ့သလား... တခြားကျောက်ပြားတွေ၊ တခြားပုံတွေကော မတွေ့ဘူးလား..."

ဝမ်းမက အနည်းငယ် စဉ်းစားပြီး ပြန်ဖြေသည်။

"တခြား ဘာပုံမှတော့ မရကြပါဘူး... တစ်ခုတော့ ရှိ တယ်... သူတို့ရတဲ့ ကျောက်ပြားပေါ်က စာတွေကတော့ ရိုးရိုး စာလုံးမျိုး မဟုတ်ဘူးတဲ့... မြားပုံသဏ္ဍာန်ရေးထားတဲ့ စာတွေပါ တယ်တဲ့... "

သူ၏စကားကြောင့် လူအားလုံးလိုလို အံ့အားသင့်သွား ကြလေတော့၏။

အဘယ်ကြောင့် ရိုးရိုးစာလုံးနှင့်မရေးဘဲ မြားသဏ္ဍာန် စာလုံးနှင့် ရေးရသနည်း။

ဤအချက်သည် ထူးခြားချက်တစ်ချက်ဖြစ်ကောင်း ဖြ

နိုင်သော်လည်း မည်သည့်ထူးခြားချက်ဖြစ်သည်ကို မည်သူမျှ မသိ ကြပေ။

ဝမ်းမက ဆက်ပြောပြနေသည်။

"ကျောက်မီးသွေးတူးတဲ့ လူတွေထဲက တချို့ဟာ စာ တတ်ကြတယ်... ဒီကျောက်က စာကိုတွေ့တော့ ဘယ်ဆက်တူး ဝံ့ကြတော့မလဲ... ဒါပေမယ့် သူတို့ခိုင်းတဲ့ ကုန်သည်တွေကတော့ သိပ်အားတက်သွားကြတယ်... အလုပ်သမားတွေကို လုပ်ခသုံးဆ တိုးပေးပြီး ဆက်တူးခိုင်းတယ်..."

ဘုန်းတော်ကြီးသည် အလွန့်အလွန် စိတ်ဝင်စားလာ သည်။

"မြန်မြန် ဆက်ပြောစမ်းကွာ... "

"အလုပ်သမားတွေဟာ ဖြိုးဖြိုးဖြက်ဖြက် ငွေပိုရတဲ့ အတွက် ဆက်တူးကြတယ်... တူးရင်းတူးရင်းနဲ့ ကျောက်တံခါး တစ်ခုကို သွားတွေ့ရတာပဲ... "

နားထောင်နေသူ အားလုံးမှာ 'ဟယ်'ခနဲ 'ဟာ'ခနဲ ဖြစ် ကုန်ကြတော့သည်။

ဝမ်းမက...

"အဲဒီကျောက်တံခါးပေါ်မှာ စာတစ်ကြောင်း ရေးထား တယ်... "

ဝမ်းမသည် စကားပြောရလွန်းသဖြင့် အာခြောက်ဟန် ဖြင့် ခေတ္တနားလိုက်သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးက ငေါက်လိုက်၏။

"ဟော့... အရေးကြီးတဲ့အချိန်မှ ဖြတ်ထားရသလားကွ... ပြောစမ်း... ဘာစာရေးထားသလဲ ပြောစမ်း... "

"မှန်ပါ... ပြော့မှာပါ ဘုရား... အဲဒီကျောက်တံခါးပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ စာကတော့ 'တံခါးထဲခြေတစ်လှမ်းလှမ်းရင် သေသွားမယ်'တဲ့... "

ညှော်ခန်းတစ်ခုလုံး အပ်ကျသံပင် ကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးက နှိုးဆော်လိုက်ပြန်သည်။

"ဆက်ပြော... ဆက်ပြော... "

"ဒီစာက စောစောကစာလိုပဲ သေခြင်းတရားကို ဖော်ညွှန်းနေတော့ အလုပ်သမားတွေ တော်တော်ကြောက်သွားကြတယ်... ကျောက်ပြားလေးတွေ့လို့ သိပ်ကြောက်စရာ မဖြစ်သေးဘူး... ကျောက်တံခါးကြီးတွေ့တော့ သိပ်ကြောက်စရာ ဖြစ်သွားပြီ... ဒီလိုကျောက်တံခါးကြီး တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့လည်း အလုပ်သမားတွေက တစ်ခါမှ မတွေးမိကြဘူးတဲ့... "

"ကုန်သည်တွေကတော့ တကယ့်လူလည်တွေပါ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အလုပ်သမားတွေ သိပ်ကြောက်နေတာလည်း မြင်ရော အလုပ်သမားတွေ ကျောက်တံခါးကြီးရောက်အောင် တူးနိုင်ခဲ့အတွက် ဆုချတယ်ဆိုပြီး စားစရာသောက်စရာတွေ အရက်တွေ ဖောင်းလန်အောင် ဝယ်ကျွေး... ဝယ်တိုက်တော့တာပဲ... "

"အလုပ်သမားတွေကတော့ ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ လူတွေဆိုတော့ မမြင်ဘူး မစားဘူးတဲ့ အစားအစာတွေကို အားရပါးရ စားကြတော့တာပေါ့... အရက်တွေလည်း သောက်လိုက်ကြတာ အရက်ချောင်းစီးတဲ့အတိုင်းပဲ... "

"အရက်တွေလည်း တော်တော်မူးအောင်သောက်ပြီးရော... သူတို့အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့ ကုန်သည်တွေဟာ အလုပ်သမားတွေကို ကျောက်တံခါးထဲဝင်ဖို့ တိုက်တွန်းတော့တာပဲ... အရက်ရဲ့အစွမ်းကလည်း မသေးဘူးဘုရား... စောစောက သိပ်ကြောက် သိပ်လန့်လို့ ကျောက်တံခါးထဲ မဝင်ရဲကြတဲ့ အလုပ်သမားတွေဟာ အရက်ရဲ့သတ္တိနဲ့ အတင့်ရဲလာပြီး ကျောက်တံခါးထဲ ဝင်သွားကြပါလေရော... "

ဝမ်းမသည် စကားကိုအရှည်ကြီး ပြောလိုက်ရသဖြင့် လည်ချောင်း အတော်ခြောက်သွားဟန်တူ၏။

သို့သော် နားထောင်နေသည့် လူများသည် သူ့စကား၌ စိတ်ဝင်စားလွန်းသဖြင့် သူ့အား အရက်ပေးရန်သော်လည်းကောင်း၊ ရေပေးရန်ကိုသော်လည်းကောင်း လုံးဝ သတိမရကြချေ။

ဘုန်းတော်ကြီးက...

"နောက် ဘာဖြစ်သေးလဲ... "

ဝမ်းမသည် သူ့နဖူး၌ သီးလာသော ချွေးများကို လက်ဖဝါးနှင့် သုတ်လိုက်သည်။

သူ့အသံများသည် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်လာပြန်သည်။

"နောက်တစ်နေ့ကျတော့... နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ဝင်

သွားတဲ့ အလုပ်သမားတွေဟာ တစ်ယောက်မှအပြင်ကို ပြန်ထွက်မလာကြတော့ဘူး ဘုရား... ”

“ဟာ... ”

နားထောင်သူများထံမှ အာမေဋိတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာတော့၏။ ဘုန်းတော်ကြီးက...

“တံခါးဝမှာ ရေးထားတဲ့စာက အမှန်ကိုရေးထားတာဆိုတာ သက်သေပြလိုက်တာပေါ့... ကဲ... ဆက်စမ်းပါဦး... ”

ဝမ်းမက ဆက်ပြောသည်။

“အလုပ်သမားတွေရဲ့ မိန်းမတွေ... သားသမီးတွေဟာ... ကျောက်မီးသွေးတွင်းဝမှာ လာစောင့်ကြတာပဲ... ဒါပေမယ့် ညမိုးစုပ်စုပ်ချုပ်တဲ့အထိ ဘယ်အလုပ်သမားမှ ထွက်မလာကြတော့ဘူး... ”

“နောက်တော့ နည်းနည်းသတ္တိကောင်းတဲ့လူ သုံးလေးယောက်က လိုက်ဝင်သွားကြတယ်... ”

ဘုန်းတော်ကြီးက မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း မေးလိုက်၏။ ဘုန်းတော်ကြီး မေးလိုက်သည့်မေးခွန်းမှာ ပဓာနကျသည့် မေးခွန်းပင် ဖြစ်၏။

“အဲဒီသုံးလေးယောက်ကော ပြန်ထွက်လာနိုင်ရဲ့လား... ”

“ထွက်လာနိုင်ပါတယ် ဘုရား... ”

“သူတို့ ဘာတွေမြင်တွေ့ခဲ့တယ်လို့ ပြောသလဲ... ”

“မှန်ပါ... သူတို့ဝင်သွားတော့ အလုပ်သမားတွေ သေ[...]တာကို မြင်တွေ့ခဲ့ကြပါတယ်... ”

“သူတို့ ဘယ်လိုသေနေကြတာလဲကွယ့်... ဘာဒဏ်ရာတွေတွေ့သလဲ... ”

“ဘာဒဏ်ရာမှ မတွေ့ဘဲနဲ့ သေဆုံးနေကြတယ်တဲ့... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်... သူတို့သေနေတဲ့ပုံဟာ ကြောက်လန့်စရာတစ်ခုခုကို မြင်တွေ့ပြီး သေသွားတဲ့ပုံမျိုးဖြစ်နေတယ်တဲ့... ”

ဝမ်းမသည် သူ၏စကားကို ဆက်ပြောသည်။

“အလောင်းတွေ မြေမမြှုပ် ဘာမမြှုပ်နဲ့ ကျောက်တံခါးအတွင်းမှာ သေနေတာကို မကြည့်ရက်တာနဲ့ ရွာထဲက သတ္တိရှိတဲ့လူငယ်တချို့ကို ခေါ်ပြီး သေနေတဲ့အလောင်းတွေကို ဆွဲထုတ်ပြီး မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြရတယ်... အဲဒီထူးဆန်းတဲ့အဖြစ်ဟာ အဲဒီနေ့မှာတင် မပြီးသေးဘူး... နောက်သုံးရက်မြောက်အထိ ကူးလာသေးတယ်... ”

ဘုန်းတော်ကြီးက မေးလိုက်သည်။

“ဘာတွေ ထူးထူးဆန်းဆန်း ထပ်ဖြစ်ရသေးလဲ... ”

ဝမ်းမက...

“တတိယမြောက်တဲ့နေ့မှာ အဲဒီကျောက်တံခါးထဲဝင်ပြီး အလောင်းကို ဆွဲထုတ်ခဲ့တဲ့ လူငယ်တွေအားလုံး သေသွားကြပါတယ် ဘုရား... ”

“ဟေ... ”

ဘုန်းတော်ကြီးပင် အံ့အားသင့်သွားလေတော့၏။ အခန်းထဲ၌ နားထောင်နေသူများမှာမူ ဆိုဖွယ်ရာ မရှိတော့ချေ။

အချို့သည် အတော်ပင် ထိတ်လန့်ချောက်ချားသွားကြ

သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးအနီးရှိ ထိုင်နေသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်က ဝင်၍ စူးစမ်းမေးမြန်းလိုက်သည်။

"အလောင်းကို သွားပြီးဆွဲထုတ်တဲ့ လူငယ်တွေ ဘာကြောင့် သေသွားကြသလဲ... ဘယ်လို သေသွားကြရသလဲ... မင်း မသိဘူးလား... "

"ဟုတ်ကဲ့... ဘယ်လိုဘယ်ပုံ သေတယ်ဆိုတာတော့ သိပါတယ်... တချို့ဟာ အလုပ်လုပ်နေတုန်း သေကြတယ်... တချို့ အိပ်နေတုန်း သေတယ်... တချို့ကတော့ စားသောက်ရင်းတန်းလန်း သေသွားကြတယ်... ထူးခြားတာက အဲဒီလူငယ်တွေဟာ တစ်ချိန်တည်းတစ်ခါတည်း သေသွားကြတာဗျ... ဘာကြောင့် သေတယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ်လည်း မသိဘူး... တစ်ခုပဲရှိတယ်... ကျောက်တံခါးထဲက အလောင်းတွေ ဆွဲထုတ်လို့ သေတာပဲဖြစ်ရမှာပေါ့... "

အဘိုးအိုသည် ဝမ်းမ၏စကားကိုကြားပြီးသောအခါ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် ရေရွတ်နေတော့၏။

"ဩော်... 'သုံးရက်မြောက်အဆိပ်'... 'သုံးရက်မြောက်အဆိပ်' တော်တော်လည်း ကြောက်စရာကောင်းပါကလား... "

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ထိုအဘိုးကြီးဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လိုက်၏။

"ဒီလူတွေ အဆိပ်မိပြီး သေတာလို့ ဆိုချင်တာလား ဒကာကြီး... "

အဘိုးကြီးက ခေါင်းညိတ်ကာ...

"မှန်ပါတယ် ဘုရား... အဆိပ်မိသွားကြတာပါ... ကျောက်တံခါးမှာ အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အင်မတန်ပြင်းထန်တဲ့ အဆိပ်တွေ ချထားပါလိမ့်မယ်... အခုပုံစံဆိုရင် အဆိပ်တွေကို ဘယ်သူမှသိမြင်ပုံမရကြပါဘူး... ကျောက်တံခါးကျောက်နံရံတွေ သွားထိမိရင် သုံးရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာ သေတတ်ကြပါတယ်... "

ဘုန်းတော်ကြီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် သဘောတူသည်။

"အင်း... ဒကာကြီးဟာ အဆိပ်ပါရဂူဆိုတော့ ဒကာကြီးရဲ့စကားဟာ အများကြီးဖြစ်နိုင်ပါတယ်... "

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ထိုစကားကို ပြောပြီးသည်နှင့် တစ်ခန်းလုံးကို လှမ်းရှုကြည့်၍ ဩဇာအာဏာပြည့်ဝလှသော အသံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"အခု... ဝမ်းမဆိုတဲ့ ဒကာပြောတဲ့စကားတွေကို ကြားပြီး ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေကြသလား... အဆိပ်ပါရဂူဒကာကြီးပြောတဲ့ သုံးရက်မြောက် အဆိပ်အကြောင်းကြားလို့ တုန်လှုပ်နေကြသလား... ဘာမှမကြောက်ကြနဲ့... ဒီသုံးရက်မြောက် အဆိပ်လောက်တော့ ဘုန်းကြီးက မမှုသေးဘူး... "

ဘုန်းတော်ကြီးသည် အခန်းတွင်း၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသူများကို အကဲခတ်၍ ဆက်ပြောပြန်သည်။

"ဘေးအန္တရာယ်ကြုံတဲ့အခါမှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်

တတ်ခြင်းဟာ လူဖျင်းလူညံ့တွေရဲ့ လက္ခဏာဖြစ်တယ်... အခုဆို ရင် တချို့ဒကာတွေဟာ ကိုယ်တိုင်ဘေးအန္တရာယ်တောင် မကြုံ ရသေးဘူး... ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေကြပြီ... ကဲ... စဉ်းစားကြည့် ကြစမ်း...ကိုယ် ဘယ်လောက်လူဖျင်းလူညံ့ဖြစ်သွားပြီလဲဆိုတာ..."

"စစ်ပွဲမှာ ရဲရင့်တတ်တဲ့ သဘာဝ၊ တိုးတက်ကြီးပွားတဲ့ အခါမှာ မာနမကြီးဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ချုပ်တီးတတ်တဲ့ သဘာဝ... ဘေးရောက်တဲ့အခါ မတုန်မလှုပ်တတ်တဲ့ သဘာဝဟာ လူတော် လူကောင်းတွေရဲ့ သဘာဝဖြစ်တယ်... "

"သေခြင်းတရားကို ရင်ဆိုင်ဝံ့ကြစမ်းပါ... ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာထဲ ကျရောက်တဲ့လူတိုင်း သေသလား... မြင့်မားမတ် စောက်တဲ့ တောင်ပေါ်က ခြေချော်လက်ချော်ကျတဲ့ လူတိုင်း သေ သလား... အင်မတန် အဆိပ်ပြင်းထန်တဲ့ မြွေအကိုက်ခံရတဲ့လူ တိုင်း သေသလား... ဘယ်သူမဆို သေကံမရောက်ရင် အသက် မပျောက်နိုင်ဘူး... "

"ကောင်းကင်မှာ လှည့်ပတ်ပျံသန်းနေတဲ့ ငှက်တွေဟာ ဘယ်လောက်ဘေးရန် အန္တရာယ်ကင်းတဲ့အခြေအနေလဲ... ဒါပေ မယ့် ငှက်ခတ်သမားရဲ့ မြားဒဏ်ကျရောက်လာတဲ့အခါကျတော့ သေတော့တာပဲ... "

"မထောက်မီလောက်အောင် နက်ရှိုင်းလှတဲ့ရေပြင်ကြီး ထဲမှာ ငါးတွေဟာ ဘယ်လောက်အန္တရာယ်ကင်းစရာ ကောင်း သလဲ... ဒါပေမယ့်... ကျွမ်းကျင်တဲ့ တံငါတွေရဲ့လက်ထဲ အမိခံကြ ရတာပဲ... "

"ဒကာတို့ သေမှာကြောက်လွန်းလို့ တစ်သက်လုံးမသေ အောင် အကာအကွယ် အစောင့်အရှောက်ထားနိုင်သလား... သေ ချိန်ကျရင် သေမှာပဲ... သေခြင်းအတွက် လျှို့ဝှက်လုံခြုံတဲ့နေရာဆို တာ လုံးဝမရှိဘူး... ဒကာတို့ သေရမယ့်နေ့ရောက်ရင် သေမင်း ဟာ သူ့ရဲ့မရဏလက်တံနဲ့ ဒကာတို့ကို လာဖမ်းမှာပဲ... သေရမယ့် အချိန်မစေ့ရောက်လို့ကတော့ ဒကာတို့ သေချင်ပါတယ်ဆိုလို့ လည်း မသေနိုင်ဘူး... ဘုန်းကြီးပြောချင်တာကတော့ သေခြင်း ဟာ မှုစရာမဟုတ်ဘူး... ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးနောက်က ရဲရဲဝံ့ဝံ့ လိုက်ခဲ့ဖို့ပဲ... "

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ရဲရဲတောက်စကားများကို ပြော ကြားလိုက်ပြီး ဝမ်းမဘက်ကိုလှည့်၍ မေးလိုက်၏။

"ကဲ... ပြောစမ်းပါဦး... အခု အဲဒီဝင်ပေါက် ကျောက် တံခါးဝကို ပိတ်ဆို့ထားလိုက်ပြီလား... "

ဝမ်းမက ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါအောင် ခါယမ်းပြလိုက် သည်။

"မပိတ်သေးပါဘူး ဘုရား... သွားမပိတ်ရဲတာလည်း သိပ်အံ့ဩစရာ မရှိပါဘူး... တစ်နေ့တည်း လူပေါင်းတစ်ရာကျော် လောက် သေခဲ့ရတယ်ဆိုတော့ ဘယ်သူက သွားပိတ်ရဲတော့မှာ လဲ... အဲဒီအဖြစ်ဟာ လူတွေကို ဘယ်လောက်ခြောက်လှန့်လိုက် သလဲဆိုရင် ပေ့ယန်ဖြို့ထဲကို ဧည့်သည်တွေ မလာဝံ့လောက် အောင်ဖြစ်သွားတာကိုပဲ ကြည့်ကြပါတော့... "

ဘုန်းတော်ကြီးကမူ တဟားဟားရယ်မောလေတော့၏။

"အဲဒီကျောက်တံခါးကို ဘယ်သူမှမသွားဝံ့တော့ဘူးတဲ့လား... ဟား... ဟား... ဟား... ဘုန်းကြီးအပါအဝင် ဟောဒီမှာရှိတဲ့ လူအားလုံးဟာ အဲဒီကိုသွားကြဖို့လာကြတဲ့လူချည်းပဲ ဒကာရေ... "

ဝမ်းမသည် ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွားတော့၏။ သူသည် မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ဖြင့် ဒူးထောက်ထိုင်ချကာ ရှိခိုးဦးတင်တောင်းပန်လေတော့၏။

"အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဘုရား... တပည့်တော် အဲဒီနေရာကို မသွားဝံ့ပါဘူး ဘုရား... "

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဦးခေါင်းညိတ်လျက်...

"ကောင်းပြီလေ... မင်း မလိုက်ဝံ့ဘဲနဲ့တော့ ဘုန်းကြီးက အတင်းမခေါ်ပါဘူး... ကဲ... မင်းသွားချင်ရာ သွားပေတော့"ဟု အခွင့်ပေးလိုက်တော့၏။

ဝမ်းမသည် ဝမ်းသာအားရ ခုန်ထလိုက်ကာ သူ့ခြေထောက်ဖြင့် နင်းထားသော ငွေတစ်ရာကိုပင် မယူနိုင်တော့ဘဲ လေ၏လျင်မြန်ခြင်းအဟုန်ဖြင့် အခန်းတွင်းမှ ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။

အကြောက်တရားသည် ဝမ်းမ၏ခြေဖျားမှ ဦးစွန်းဆံဖျားအထိ လွှမ်းခြုံဖုံးအုပ်ထားလျက်ရှိပေသည်တကား။

ဝမ်းမ မယူဘဲထားပစ်ခဲ့သည့် ငွေတစ်ရာကို ကြူးပက သွားရောက်ကောက်ယူလိုက်၏။ ချက်ချင်းပင် ဝမ်းမနောက်သို့ ပြေးလိုက်ကာ ထိုငွေတစ်ရာအား ပေးလိုက်၏။

"ဘာဖြစ်လို့ ငွေတစ်ရာကို ထားပစ်ခဲ့ရတာလဲ... ခင်ဗျား ပေးလိုက်ရတဲ့ သတင်းတွေနည်းသလား... ထိုက်ထိုက်တန်တန်ရတဲ့ငွေကို ယူသွားစမ်းပါဗျာ... "

ဝမ်းမသည် ကြူးပအား ဦးအကြိမ်ကြိမ်ညွှတ်၍ ဆက်လက်ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။

အခန်းထဲမှ လူများသည် ကြူးပကို အလွန်တရာ အံ့သြသွားကြတော့၏။

ဤမျှ ငယ်ရွယ်သောကလေးငယ်တစ်ယောက်၏အဆင့်အတန်းမြင့်လှသော ကိုယ်ဖော့ပညာကို မည်သူသည် မအံ့သြဘဲ နေလိမ့်မည်နည်း။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ကြူးပကို ကြည့်၍ပြုံးကာ စကားလှမ်းပြောလိုက်သည်။

"ဟေ့ သူငယ်... မင်းရဲ့ကိုယ်ဖော့သိုင်းပညာ သိပ်ကောင်းပါလား... ဘယ်သူ့ဆီက သင်ခဲ့တာလဲ... "

"ကျွန်တော့်အစ်မဆီက သင်ခဲ့တာပါ... "

"တယ်ဟုတ်ပါလား... မင်းအစ်မလည်း လူတော်ပေါ့ကွ... ဒါထက် မင်းရဲ့နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ... "

"ကျွန်တော့်နာမည်က 'ကြူးပ'လို့ ခေါ်ပါတယ်... ဆရာတော်ရဲ့ဘွဲ့နာမတော်ကလည်း ဘယ်လိုခေါ်တွင်ပါသလဲ... "

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ကြူးပရှိရာသို့ ခပ်မှန်မှန်လျှောက်သွားသည်။

ချစ်ချစ်နှင့် စင်လုံတို့သည် မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စောင့်

ကြည့်နေကြသည်။

သူတို့၏ သတိဝီရိယသည် အမြင့်ဆုံးရေမှတ်၌ ရောက်ရှိကြလေပြီ။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် 'ဝုန်း'ခနဲ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

ဘုန်းတော်ကြီးတိုက်ခိုက်လိုက်သူမှာ ကြူးပ မဟုတ်ချေ။ အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားကြသည့် 'တင်း'အမျိုးအနွယ်ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကိုသာတည်း။

လျှပ်တစ်ပြက် အငိုက်တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသည်။

သို့သော် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့သည်လည်း ခေသောသူများ မဟုတ်ကြပါ။

ဘုန်းတော်ကြီး၏ မမျှော်လင့်သော တိုက်ကွက်ကို မျှော်လင့်ထားပြီးကြဟန်တူသည်။

သူတို့ရှေ့ရှိ စားပွဲခုံကို တွန်းထုတ်လိုက်ပြီး တစ်ပြိုင်နက် ထရပ်လိုက်ကြ၏။

သူတို့၏အမည်မှာ 'တင်းကျား'နှင့် 'တင်းလီ'တို့ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် ချက်ချင်းလိုလိုပင် အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားကြလေတော့၏။

သူတို့၏စိန်ခေါ်သံကြောင့် အခန်းထဲရှိ သိုင်းသမားများမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြတော့၏။

ဤအခန်းထဲရှိ သိုင်းသမားအများစုမှာ သတ္တိခဲများဖြစ်ကြရာ စိန်ခေါ်သူရှိက ခေါင်းပြည်အထိ လိုက်ကြမည့်သူများဖြစ်သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် တဟားဟားရယ်မောရင်း အခန်းအပြင်သို့ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော်...

အခန်းအပြင်၌ 'တင်း'ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို လုံးဝမတွေ့မြင်ကြရတော့ချေ။

စိန်ခေါ်သူများ၏အလိမ်ပေါ်သွားခြင်းကို ဘုန်းတော်ကြီးသည် တဟားဟားရယ်နေတော့၏။

အဆိပ်ပါရဂူ အဘိုးအိုကမူ သတိပေးစကားဆိုသည်။

"သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို အထင်သေးလို့ မရဘူး ဆရာတော်... မြွေဆိုးတွေဟာ အကောင်သေးပေမယ့် အဆိပ်အပြည့်ရှိသလို ဒီညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဟာလည်း မြွေဆိုးတွေလိုပဲ ကြောက်စရာကောင်းတယ်... သူတို့ကို လျစ်လျူပြုလို့ မရဘူး... ကောင်းကောင်း သတိထားရပါလိမ့်မယ်... "

ဘုန်းတော်ကြီးကမူ အရယ်မပျက်ဘဲ...

"ဒီကောင်တွေကို ဘုန်းကြီးမမှုပါဘူး... အခုလို အရေးတကြီးကိစ္စသာ မရှိရင် သူတို့ ကျုပ်လက်က ပြေးလို့ ဘယ်လွတ်လိမ့်မလဲ... "

ဘုန်းတော်ကြီးသည် တစ်ဆက်တည်းလိုလိုပင် အခန်းထဲရှိ လူအားလုံးကို ဝေ့ယမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

"ကဲ... အခန်းထဲမှာ ရှိနေတဲ့လူတွေအားလုံး ကြားပြီး

ကြပြီးပြီ... အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရောက်ရှိလာသူများကတော့ ဒီအခန်းထဲမှာနေခဲ့ကြပါ... မဆိုင်တဲ့လူများကတော့ အခန်းထဲက ထွက်ခွာပေးစေချင်ပါတယ်... ကျုပ်တို့မှာ အကြေအလည်ဆွေးနွေးရမယ့်အချက်ကလေးတွေ ရှိနေပါသေးတယ်"ဟု ပြောလေတော့၏။

ထိုအခါ စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိသော ချစ်ချစ်သည် ရုတ်ခနဲ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ကာ...

"တပည့်မတို့က ဘာဖြစ်လို့ထွက်ပေးရမှာလဲ ဘုရား..."

"ဟေ... မင်းပြောပုံထောက်လိုက်တာနဲ့ မင်းဟာ ဒီကိစ္စနဲ့ လာတဲ့လူမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာနေတယ်..."

ချစ်ချစ်သည် တင်းမာသော သူမ၏လေသံကို ချက်ချင်း လျှော့ချလိုက်သည်။

"ဆရာတော် မှားသွားပါပြီ... တပည့်တော်တို့ဟာ ဒီကိစ္စအတွက် သက်သက်လာခဲ့တဲ့လူတွေပါ..."

သူမသည် ပြောရင်း စင်လုံထိုင်နေသည့်ဘက်သို့ စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် သူမကြည့်ရာသို့ လိုက်ကြည့်မိသည်။ ထိုအခါ စင်လုံကို တွေ့ရှိသွားလေတော့၏။

စင်လုံကမူ ချစ်ချစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဘုန်းတော်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ လုံးဝ မကြည့်ချေ။

သူ့မျက်လုံးအစုံသည် အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ငေးမော ကြည့်ရှုနေသည်။ အခန်းထဲရှိ ဖြစ်ပျက်နေသည့်ကိစ္စများသည် သူ

နှင့်လုံးဝ မသက်ဆိုင်သည့်အလား ဖြစ်၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် စင်လုံကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် မျက်လုံးများ ဝင်းလက်တောက်ပလာသည်။ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြင့် နှုတ်မှ ကျေကျေနပ်နပ် ရေရွတ်သံ ထွက်လာ၏။

"ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်... သိပ်ကောင်းတယ်..."

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ထိုစကားကို အကြိမ်ကြိမ် ရေရွတ်ပြီး အခြားစားပွဲတစ်လုံးသို့ ဦးလှည့်သွားတော့၏။

အခန်း (၁၁)

လျှို့ဝှက်အသံရှင်

ထိုစားပွဲတွင် လူ ၅ ယောက် ထိုင်နေကြ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးက ထိုစားပွဲရှေ့ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ခပ်မာမာမေးလိုက်၏။

"မင်းတို့ကော ဘယ်လိုလဲ... "

ထို ၅ ယောက်မှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားကြပြီး၊ ထိုင်ရာမှ အားလုံးလိုလို ဖြိုင်တူထရပ်လိုက်မိကြသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ထိုလူများကြားသို့ သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ချကာ ဖမ်းဆုပ်လိုက်၏။

ထို ၅ ယောက်မှာ ဘုန်းတော်ကြီး သူတို့ရှေ့လာရပ်ကတည်းက တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်တော့မည်ကို ကြိုတင်တွက်ဆထားပြီးဖြစ်၍ ဘုန်းတော်ကြီး၏လက်ဝင်သည်နှင့် ကပျာကယာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ကြတော့၏။

သူတို့ ရှောင်တိမ်းသည့်အရှိန်နှုန်းမှာ မနှေးလှပါချေ။ သို့သော် ဘုန်းတော်ကြီး၏လှုပ်ရှားမှုက သူတို့ထက် ပို၍မြန်ဆန်သဖြင့် သူတို့ ၅ ယောက်အနက်မှ တစ်ယောက်၏ပခုံးကို မိမိရရ

ဆုပ်ကိုင်မိသွားလေတော့၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် သူဆုပ်ကိုင်ဖမ်းမိသူအား အပေါ်သို့ ဆွဲမ,မြှောက်တင်လိုက်ပြီးနောက် ကြမ်းပြင်သို့ ကိုင်ပေါက်ချလိုက်လေတော့၏။

"ဝုန်း... "

ထိုလူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့မလှမပ ကျသွားတော့သည်။

ကျန်ရှိသည့် လူလေးယောက်တို့သည် ဘုန်းတော်ကြီးအား ခုခံရန် ချက်ချင်း ပြင်ဆင်လိုက်ကြသည်။

သို့သော်...

"ဖျန်း... ဖျန်း... ဖျန်း... ဖျန်း... "

လူလေးယောက်၊ ပါးလေးချက် အရိုက်ခံလိုက်ရသောအသံတည်း။

ဘုန်းတော်ကြီး၏လျင်မြန်မှုကား ရင်သပ် ရှုမောလောက်ပါပေ၏။

သူ့လက် လှုပ်ရှားသွားပုံမှာ လေးချက်လေးခါ လှုပ်ရှားသည်ဟု မထင်ရ။ တစ်ချက်တည်း တစ်ခါတည်း ရိုက်လိုက်သည်ဟုသာ ထင်မှတ်ရသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးက တဟားဟားရယ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

"ဒီလောက်တောင် အသုံးမကျတဲ့ ကောင်တွေကများ ငါတို့ကိစ္စထဲ ဝင်ရှုပ်နေရသေးတယ်... မင်းတို့မို့ ဝင်ရှုပ်ချင်တယ်...

စောစောကတည်းက ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ကြတာမဟုတ်ဘူး..."

ဘုန်းတော်ကြီးသည် အခန်းတံခါးဝသို့ လက်ညိုးညွှန်ပြလိုက်သည်။

"ကဲ... အားလုံး သွားကြစမ်း... "

ထို ၅ ယောက်တို့သည် ကုပ်ကုပ် ကုပ်ကုပ်ဖြင့် အလျှိုလျှို ထွက်သွားကြသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ခါးထောက်၍ တစ်ခန်းလုံးကို ဝေ့ကြည့်လိုက်၏။

"အခု ဒီအခန်းထဲမှာ ကျန်နေတဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ စွမ်းရည်ပြည့်ဝတဲ့ ထိပ်သီးသိုင်းသမားတွေလို့ ကျုပ်ယုံကြည်တယ်..."

ထိုစဉ် တီဆင်းလုံဆိုသော သိုင်းသမားကြီးက ရုတ်တရက် မတ်တတ်ထရပ်ပြီး ပြောလိုက်၏။

"အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်က တီဆင်းလုံပါ... "

ဘုန်းတော်ကြီးသည် စကားလုံးဝမပြောတော့။ အနီးရှိ စားပွဲတစ်လုံးကို လှစ်ခနဲ ကောက်ယူလိုက်ပြီး တီဆင်းလုံထံသို့ ဝုန်းခနဲ ပစ်ပေါက်လိုက်တော့၏။

မလွယ်သော ဘုန်းကြီးပါတကား။

တီဆင်းလုံသည် သူ့ထံသို့ တစ်ရှိန်ထိုး ဝင်လာသော စားပွဲကြီးအား ရိပ်ခနဲ ဖမ်းယူလိုက်နိုင်သည်။

သို့သော် ကိုယ်နေဟန်ထား အနည်းငယ်ပျက်သွားသည်။

တီဆင်းလုံသည် သာမညသိုင်းသမားမဟုတ်၍သာ ဤစားပွဲ၏ဒဏ်ကို မခံရခြင်းဖြစ်သည်။

သာမည သိုင်းသမားဆိုပါလျှင် ထိုစားပွဲနှင့်အတူ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပါ လွင့်စဉ်ထွက်သွားပေလိမ့်မည်။

ဘုန်းတော်ကြီးက ပြုံးလိုက်သည်။ ကျေနပ်သော အပြုံးပေတည်း။

"အင်း... မင်းကတော့ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် တော်ပါပေတယ်... "

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာတော်ဘုရား... "

ဘုန်းတော်ကြီး၏ စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးအစုံသည် အခြားစားပွဲတစ်လုံးသို့ ရောက်ရှိသွားပြန်သည်။

ထိုအခါ အခြေအနေမဟန်မှန်းသိသော သိုင်းသမားအချို့သည် တိတ်ဆိတ်စွာ ထ၍ အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

အခန်းထဲ၌ လူအနည်းငယ်ခန့်သာ ကျန်ရှိတော့သည်။

တစ်ခန်းလုံးရှိ လူဦးရေ၏ဆယ်ပုံပုံ ခုနစ်ပုံခန့်သည် ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုယ်ကြည့်၍ ထွက်ခွာသွားကြလေပြီ။

ဤဘုန်းတော်ကြီး၏ စစ်ဆေးမှုကို ခံယူပြီး ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲအဖြစ် မခံလိုတော့ဟန် တူသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် လက်ကျန်သိုင်းသမားများအား

အေးဆေးစွာကြည့်လျက်...

"ဒီမှာကျန်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ တကယ့်အမာခံတွေဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ကောင်းကောင်းယုံကြည်တယ်...အစမ်းသပ်ခံဝံ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝရှိလို့သာ အစမ်းသပ်ခံနိုင်တာပေါ့... ကဲ... ဒီတော့ သေချာသွားအောင် ကျုပ် စမ်းသပ်မယ်... "

ဘုန်းတော်ကြီးသည် စကားဆုံးသောအခါ ဉာဏ်ကြီးရှင်ဟု အမည်တွင်သူထံသို့ လှည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ဉာဏ်ကြီးရှင်သည် ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်ကာ စားပွဲတစ်လုံးသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်၏။

"ဟိုစားပွဲမှာ ထိုင်နေတဲ့လူနှစ်ယောက်မှာ ခရမ်းရောင်ဝတ်ထားတဲ့လူရဲ့ နာမည်ကတော့ 'ဝမ်းစာ' ဖြစ်ပါတယ်... သူ့ဘေးက အင်္ကျီအကွက်ဝတ်ထားတဲ့လူကတော့ သူ့ရဲ့မွေးစားသား 'လူကွမ်း'လို့ ခေါ်ပါတယ်... "

ဉာဏ်ကြီးရှင်သည် အခြားစားပွဲတစ်လုံးသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြန်သည်။

"ဟိုဘက် စားပွဲမှာ ထိုင်နေတဲ့လူကတော့ ဓားနှစ်လက် 'ဖန်ရိယင်' ဖြစ်ပြီး သူ့နားမှာထိုင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ တောင်ခွဲလက်ဝါး 'ဖုန်းပုကိုး' ဖြစ်ပါတယ်... "

ဉာဏ်ကြီးရှင်၏ လက်ညှိုးသည် ဝဲဘက်အစွန်ဆုံးစားပွဲသို့ ရောက်ရှိသွားပြန်၏။

"အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ 'သံကွင်းလီပါ'အမည်ရတဲ့ သိုင်းသမားကြီးပါပဲ... "

သူ့လက်ညှိုးသည် ယာဘက်အစွန်ဆုံးစားပွဲသို့ရောက်သွားပြန်၏။

"အဲဒီစားပွဲမှာ ထိုင်နေတဲ့လူကတော့ 'ပန်းလိပ်ပြာရှောင်မုယင်း' ဖြစ်ပါတယ်... သူနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ပြီး ဆေးတံသောက်နေတဲ့ လူကတော့ သွေးကြောပိတ်ပါရဂူ 'ဝမ်းချစ်' ဖြစ်ပါတယ်... "

သူ လက်ညှိုးညွှန်၍ ပြောကြားလိုက်သူများမှာ သိုင်းလောကမှာ ထိပ်ထိပ်ကြဲ သိုင်းသမားများဖြစ်ကြသည်။ သူပြောလိုက်သည့်အမည်များသည် တိကျမှန်ကန်သည်။ အမှားအယွင်းမရှိချေ။

ဘုန်းတော်ကြီး၏မျက်နှာ၌ မည်သည့်အရိပ်အရောင်မျှ ပေါ်မလာချေ။

ဘုန်းတော်ကြီးက...

"ကဲ... ဆက်ပြောစမ်းပါဦး... "

ထိုလူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

"အလယ်စားပွဲမှာထိုင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်ကတော့ 'စွန်းတုံး'နဲ့ 'ဝင်းအင်း' ဖြစ်ပါတယ်... ဟိုဘက်စားပွဲမှာထိုင်နေတဲ့ မိန်းကလေးကတော့ သူဌေးကြီးကြူးရဲ့သမီး 'ကြူးချစ်ချစ်' ဖြစ်ပါတယ်... '

သူသည် ချောင်ကျကျစားပွဲတစ်လုံးသို့ ညွှန်ပြကာ...

"ဟိုစားပွဲမှာထိုင်နေတဲ့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်ကိုတော့

တပည့်တော် မသိတော့ပါဘူးဘုရား"ဟု လျှောက်ထားလိုက်တော့သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း...

"မင်းကကော... "ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုလူသည် ဘုန်းတော်ကြီးအား ဦးညွှတ်အရိုအသေပြုလိုက်သည်။

"တပည့်တော်ကတော့ 'ဝမ်စုတုံ'ပါ... "

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ရယ်မောလိုက်ပြီး...

"မင်း မဆိုးဘူး... သိုင်းလောကသားတွေ အများကြီးသိထားရင် ကျုပ်အဖို့ အများကြီး အသုံးဝင်တာပေါ့... "ဟု ချီးကျူးလိုက်၏။

ဝမ်စုတုံက...

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘုရား... "

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဝင်းအင်း ဘက်သို့ ရုတ်တရက်လှည့်ကာ...

"ရော့... ရေနွေးကြမ်း သောက်လိုက်ပါဦး... "

ထိုစကားကိုပြောရင်း စားပွဲကို လက်ဝါးဖြင့်တစ်ချက်ရိုက်လိုက်၏။

ထိုအခါကျမှ အခန်းထဲမှသိုင်းသမားများသည် ဘုန်းတော်ကြီး၏စွမ်းရည်ကို တအံ့တသြဖြစ်ကြရတော့၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် စားပွဲပေါ်ရှိ ရေနွေးကြမ်းပန်းကန်လုံးတစ်လုံးကို ရုတ်တရက် ကောက်ကိုင်ကာ 'ဝင်းအင်း'ဆိုသူထံ

သို့ ပစ်လိုက်သည်။

ဝင်းအင်းသည် သူ့ထံသို့ လွင့်လာသောရေနွေးကြမ်းပန်းကန်လုံးအား အသာအရာဖမ်းယူလိုက်၏။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာတော်... "

ဝင်းအင်းသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မဖိတ်မစင် ပါလာသော ရေနွေးကြမ်းများကို အသာအရာ မော့သောက်လိုက်၏။ ထို့နောက် ပန်းကန်လုံးကို ပြန်လည်လွှင့်ပစ်လိုက်၏။

ပန်းကန်လုံးများသည် 'လုစ်'ခနဲ ပြေးထွက်သွားပြီး မူလစားပွဲပေါ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် တဟားဟားအော်ဟစ်ရယ်မောလေတော့၏။

"မင်းလည်း မဆိုးဘူး... မင်းကို ငါလက်ခံတယ်... "

စကားဆုံးသောအခါ 'စွန်းတုံး'ဘက်သို့ ရေနွေးကြမ်းပန်းကန်တစ်လုံး လွှင့်ပစ်လိုက်ပြန်၏။ လွှင့်ပစ်ချိန်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်နှုတ်မှလည်း အော်ပြောလိုက်သေးသည်။

"ကဲ... မင်းလည်း ရေနွေးကြမ်းသောက်လိုက်ပါဦး... "

စွန်းတုံးကလည်း သူ့ထံသို့ လွင့်လာသော ပန်းကန်လုံးကို အသာအရာဖမ်းယူလိုက်၏။ သို့သော် ပန်းကန်လုံးထဲမှ ရေနွေးကြမ်း အနည်းငယ်ဖိတ်စင်သွား၏။

စွန်းတုံး၏မျက်နှာ၌ သွေးရောင်ရဲခနဲ တက်သွားသည်။ စွန်းတုံး ရှက်သွားပေပြီ။ သူသည် အကြမ်းပန်းကန်လုံးကို ပြန်လည် လွှင့်ပစ်လိုက်၏။ အကြမ်းပန်းကန်လုံးသည် မူလစားပွဲပေါ်

သို့ တည်ငြိမ်စွာ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

"အင်း... မင်းလည်း မဆိုးဘူး... လက်ခံသင့်တာပဲ... "

စွန်းတုံးသည် အရှက်ပြေသွား၏။ ဘုန်းတော်ကြီးအား ဦးညွှတ်အရိုအသေပေးလိုက်၏။

"ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာတော်... "

ဘုန်းတော်ကြီးသည် တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားပြန်၏။ သူ၏ ဘေးၐရှိသော စားပွဲပေါ်မှ တူနှစ်ချောင်းသည် ဘုန်းတော်ကြီး၏လက်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ဆရာတော်၏လက်သည် 'ရိပ်'ခနဲ လှုပ်ရှားသွား၏။ 'လူကွမ်း'၏ ခြေထောက်များကို လက်ထဲမှတူနှင့် လှမ်းပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လူကွမ်းသည် မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေရာမှ လေထုကို ထိုးခွဲဖြတ်သန်းလာသော တူနှစ်ချောင်းအား ခြေထောက်ဖြင့် ခတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ခတ်ထုတ်သည်ဟုဆိုခြင်းမှာ တူနှစ်ချောင်း မြောက်တက်လာသောကြောင့် ဖြစ်၏။

လူကွမ်း၏ခြေထောက်မှာမူ လှုပ်သည်ဟုပင် မထင်လိုက်ရချေ။

လူကွမ်းသည် အပေါ်သို့ မြောက်တက်လာသော တူနှစ်ချောင်းကို လက်ဖြင့် အသာအရာ ဖမ်းယူလိုက်လေ၏။

သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ်မှ ကြက်သားတုံးတစ်တုံးကို တူဖြင့် ညှပ်ကာ စားလိုက်၏။ စားရင်းမှ ဘုန်းတော်ကြီးအား လှမ်းလျှောက်လိုက်၏။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာတော်... "

ဘုန်းတော်ကြီးသည် လူကွမ်း၏စွမ်းရည်ကို အသိအမှတ်ပြုသည့်အနေဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြလိုက်သည်။

ထို့နောက် စားနှစ်လက် 'ဖန်ရိယင်'ထံသို့ လျှောက်သွားပြီး ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်လိုက်၏။

ဘုန်းတော်ကြီး၏ နှုတ်ဖျားမှ...

"တောင်ခုတ် လက်ဝါး... "

ဖန်ရိယင်သည် ကြောင်အအ ဖြစ်သွားလေ၏။ ချက်ချင်းပင် သဘောပေါက်သွားပြီး...

"ဝဲလက်က 'ခေါင်းတောင်ပံမြို့'ကို သုံးမယ်... ယာလက်က 'နှင်းပွင့်ဝဲကျ'နဲ့ တိုက်မယ်... "

ဘုန်းတော်ကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး...

"ထင်းသမား သစ်ခုတ်"ဟု အော်လိုက်၏။

ဖန်ရိယင်က...

"ဝဲလက် 'ကျောက်စိမ်း ခါးပတ်' ယာလက် 'ငှက်သောင်ပြင်နား... "

ဖန်ရိယင်ပြောသည့် သိုင်းကွက်များမှာ ခံစစ်နှင့်တိုက်စစ်ဖြစ်၏။ တစ်ကွက်ကတိုက်လျှင် တစ်ကွက်က ခုခံသည်။

ဓားနှစ်လက်ကိုင်ဘောင်သူများအဖို့ အကောင်းဆုံးသော သိုင်းကွက်များပင် ဖြစ်၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် သူ့အားလက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ၊ သိုင်းကွက်များဖြင့် တိုက်ခိုက်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်အထိ ဘုန်းတော်ကြီး၏တိုက်ကွက်များကို ဖန်ရိယင်က မှန်မှန်ကန်ကန် ခုခံနိုင်နေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးက...

"တောရှင်း မြွေရှာနဲ့ မြွေဟောက်တွင်းထွက်... "

ဖန်ရိယင် အနည်းငယ်စဉ်းစားနေရပြီ၊ သို့သော် မကြာမီပင် သူခုခံရမည့် သိုင်းကွက်ကို ထုတ်ပြောနိုင်၏။

"ဝဲလက်က အပိတ်အဆို့ ယာလက်က အထိုးအခုတ်... ဒါနဲ့ မလုံလောက်ရင် ဓားနှစ်လက်ကို ကြက်ခြေခတ်ထားလိုက်ပါမယ်... ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား ဆရာတော်... "

"ဖြစ်တယ်... ဒါပေမယ့် ကျုပ်က အထိုးအခုတ် သိုင်းကွက်ထပ်သုံးရင် မင်း ဘယ်လိုခုခံမလဲ... "

ဖန်ရိယင်သည် မျက်မှောင်ကုတ်၍ အတန်ကြာစဉ်းစားလိုက်ရသည်။

"တပည့်တော်က ဝဲလက်အမွှေးတိုင် တစ်တိုင်၊ ယာလက် ရေလှိုင်း သုံးဆင့်နဲ့ခုခံမယ်... "

"ကောင်းပြီ... မင်းရဲ့လည်ပင်းကို လက်ဝါးနဲ့ပိတ်ဆို့လိုက်ရင်ကော... "

ဖန်ရိယင်က ခေါင်းခါလျက်...

"မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဆရာတော်... တပည့်တော် တိုက်ခိုက်လိုက်တဲ့ တိုက်ကွက်တွေဟာ ဆရာတော်ရဲ့ဝမ်းဗိုက်အောက်ပိုင်း

ဖြစ်ပါတယ်... ဒီတိုက်ကွက်ကို ဆရာတော့်အနေနဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မရှောင်လို့မဖြစ်ပါဘူး... ဒီလိုရှောင်ဖို့ နောက်ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ရတဲ့အတွက် အရှင်ဘုရားဟာ တပည့်တော်ရဲ့လည်ပင်းကို လက်ဝါးနဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မပိတ်ဆို့နိုင်ပါဘူး ဘုရား... "

ဘုန်းတော်ကြီးက ရယ်မောလိုက်သည်။

"တခြားလူ မရပေမယ့်... ကျုပ်ကတော့ ရတယ်... ဒါကို မင်းယုံပါ့မလား... ကဲ... ကြည့်... "

ဘုန်းတော်ကြီးသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ခြေတစ်လှမ်းကို နောက်ဆုတ်ကာ ခန္ဓာကိုယ်အား တစ်ပတ်လှည့်လိုက်၏။ သူ၏ လက်ဝဲလက်သည် ဖန်ရိယင်၏လည်ပင်းကို ခုတ်ချလိုက်သည်။

ဖန်ရိယင်၏ခြေဖျားလက်ဖျားများ ရုတ်တရက် အေးစက်သွား၏။

"အသေတိုက်ကွက်"မည်သို့မျှ မျှော်လင့်မထားသော တိုက်ကွက်၊ ဤတိုက်ကွက်မျိုးကို ရှောင်ရန် အလွန့်အလွန် ခဲယဉ်းလှပေသည်။

ဖန်ရိယင်သည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ပြုံးရင်း ပြောလိုက်၏။

"မင်းလည်း မဆိုးဘူး... "

ဖန်ရိယင်သည် နဖူးမှချွေးများကို သုတ်ရင်း ဒူးထောက်ဦးညွှတ်လိုက်လေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး ထိုင်နေသည့်

စားပွဲသို့ လျှောက်သွားပြန်သည်။

ချစ်ချစ်က အသံကိုအုပ်၍ စင်လုံအား လှမ်းပြောလိုက်၏။

"ကြည့်နေ… အဲဒီဇနီးမောင်နှံကို သွားစမ်းသပ်ရင်တော့ ဘုန်းတော်ကြီး အမှားကြီးမှားမှာပဲ…အရှက်ကွဲမှာ သေချာတယ်…"

သူမ၏စကားဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စူးရှသောအော်သံများသည် စီခနဲ စီခနဲ ထွက်ပေါ်လာလေတော့၏။ အသံများသည် တစ်နေရာတည်းမှ ထွက်လာခြင်းမဟုတ်ပေ။ အချို့အသံများမှာ အခန်းနှင့်ကပ်နေသည့်နေရာများမှ ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ပြီး အချို့အသံများကမူ အခန်းနှင့်အတော်အတန် ကွာလှမ်းသည့်နေရာများမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။

အခန်းထဲရှိ လူတိုင်း ထိုအသံများကိုကြားလိုက်ကြရသည်။ ထိုအခါ အားလုံးလိုလို ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်ကုန်ကြတော့၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် မားမား,မားမားနှင့် တစ်ခန်းလုံးလှုံးလားဆန်ခတ် လှုပ်ရှားနေသူဖြစ်ရာ ဘေးပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ ခုန်ထွက်သွားပြီး ပြတင်းတံခါးများကို တွန်းဖွင့်လိုက်လေ၏။

ပြတင်းပေါက်ပွင့်သွားသည်နှင့် အခန်းအပြင်၌ တိုက်နေသော လေပြင်းသည် အခန်းတွင်းသို့ 'ဝုန်း'ခနဲ ဝင်ရောက်တိုက်ခတ်လိုက်တော့၏။

ထိုလေပြင်းသည် ပြင်းထန်ရုံသာမက နှင်းပွင့်နှင်းဖတ်

များကိုပါ သယ်ဆောင်လာသဖြင့် အခန်းထဲ၌ မီးအိမ်များသည် 'ဝုတ်'ခနဲ 'ဝုတ်'ခနဲ ငြိမ်းသွားကြလေတော့၏။

❧ ❧ ❧

အမှောင်ထုသည် တစ်ခန်းလုံးကို ဝါးမျိုသွားလေတော့သည်။

ထိုစဉ် ဆွဲဆွဲငင်ငင် သီဆိုလိုက်သော သီချင်းသံတစ်သံသည် အခန်းထဲသို့ လေနှင့်အတူ ပြေးဝင်လာလေတော့၏။

"တစပြင်မှာ… လရောင်ဝင်းဖြာဝေ… လောဘသားတွေ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နေ… ပေ့ယန်မြို့ထဲရောက်သူတွေ… ဝိညဉ်ပျောက်မှာ သေချာသလေ…"

သီချင်းသံသည် မည်သည့်နေရာက ထွက်ပေါ်လာမှန်း မည်သူမျှ မသိကြပေ။

ထိုတေးသံရှင်၏အသံမှာ အေးစက်လွန်းလှသဖြင့် ကြားရသူတိုင်း ကျောရိုးများထဲမှ စိမ့်သွားကြရသည်။

လူအားလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွားကြတော့၏။

ကျောရိုးမစိမ့်သူဟူ၍လည်း ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။

"ကဲ… လိုက်ကြမယ်… "

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ခုန်ထွက်သွား၏။

အခန်းထဲမှ လူများသည် အပြေးအလွှား ထွက်လာကြသည်။

သူတို့အားလုံး အပြင်ရောက်သောအခါ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ကြရလေ တော့၏။

ထို့ကြောင့် မည်သည့်နေရာ၌ ရှာဖွေနိုင်တော့ပါမည်နည်း။

သို့သော် စိတ်မလျှော့ကြဘဲ ဆက်လက်ရှာရန် လူစုခွဲ လိုက်ကြ၏။

မကြာမီ မြေပေါ်၌ လဲကျနေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ကြရတော့သည်။

ထိုလူအား သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ကြသောအခါ ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်သွားသူများအနက်မှ တစ်ယောက်သောသူဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

စင်လုံလည်း ထိုလူအား သေချာစွာ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုလူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ညိုမည်းနေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးက...

"မီးတိုင် ဘယ်သူ့ဆီပါသလဲဟေ့... "

ဘုန်းတော်ကြီး၏စကားကြောင့် လူများသည် မိမိတို့၌ ပါလာသော မီးတိုင်များကို ထွန်းညှိလိုက်ကြသည်။

မီးရောင်၏အောက်တွင် ထိုလူကို ထင်ထင်ရှားရှား ပီပီသသတွေ့လာကြရ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ထိုလူ၏အင်္ကျီကို ဆုတ်ဖြဲလိုက်ပြီး

ဒဏ်ရာကို ရှာလိုက်သည်။

ထိုအခါ ထိုလူ၏ရင်ဝတည့်တည့်၌ ဒဏ်ရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ကြရလေတော့သည်။

ယင်းဒဏ်ရာမှ သွေးများ စီးဆင်းကျနေသည်။ ယိုစီးထွက်ကျလာသော သွေးများမှာ အနီရောင်မဟုတ်ဘဲ အနက်ရောင်ဖြစ်နေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီး၏ဘေးနား၌ရပ်နေသောသူက သက်ပြင်းချရင်း ညည်းညည်းညူညူပြောလိုက်သည်။

"အင်း... ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အဆိပ်ပါလား... ဒီအဆိပ်က တော်တော်ပြင်းထန်ပုံရတယ်... "

ဘုန်းတော်ကြီးကမူ မျက်မှောင်ကုတ် စိတ်ရှုပ်နေ၏။

"ဒီလူ ဘယ်လိုဒဏ်ရာမျိုးရတယ်ဆိုတာ သိကြရဲ့လား..."

ဘုန်းတော်ကြီး၏အမေးကို စင်လုံက ဖြေလိုက်၏။

"ဒါက မြားဒဏ်ရာပဲ... "

အဘိုးအိုကမူ...

"မြားက ဘယ်မှာလဲ... မြားလည်း မတွေ့ရပါကလား" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးမှာ အတွေးရခက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"သတ်တဲ့လူက မြားကိုပြန်ဆွဲထုတ်ယူသွားတာတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး... "

ထိုအချိန်မှာပင်...

"တစပြင်မှာ... လရောင်ဝင်းဖြာဝေ... လောဘသားတွေ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နေ... ပေ့ယန်မြို့ထဲရောက်သူတွေ... ဝိညဉ် ပျောက်မှာ သေချာသလေ... "

ဆွဲဆွဲငင်ငင် တုန်တုန်ယင်ယင် ဆိုလိုက်သော သီချင်းသံ သည် အကာလ အချိန်မတော် ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်သောခွေးသံ ကဲ့သို့ လူအားလုံးကို ကြက်သီးတဖျန်းဖျန်း ထစေလေ၏။

ထူးခြားချက်မှာ သီချင်းသံသည် တစ်ခါတစ်ရံ ဝဲဘက်မှ ထွက်လာပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ယာဘက်မှ ထွက်လာခြင်းဖြစ်၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် သည်းခံစိတ်မမွေးနိုင်တော့ပေ။

"ကဲ... လိုက်ကြမယ်... "

လူအားလုံး ရပ်နေကြ၏။ လိုက်မည့်သူ တစ်ယောက်မျှ မရှိပါ။ ညမှောင်မည်းမည်းသို့ မည်သူမျှ အရဲစွန့်၍ မလိုက်ဝံ့ပါ။

ထိုအခိုက်...

ဇနီးမောင်နှံ လင်မယားနှစ်ယောက်၌ပါလာသော ကလေးမလေးသည် 'ဝါး'ခနဲ ငိုချတော့၏။

"သမီးကြောက်တယ်... သမီးကြောက်တယ်... "

"အို... မကြောက်ပါနဲ့ တင်းတင်းရယ်... တိတ်ပါ... ဘာ မှကြောက်စရာ မရှိပါဘူး... "

ကလေးမလေး၏ ဖခင်ဖြစ်ဟန်ရှိသူက ချော့မော့နှစ် သိမ့်နေသည်။

ကလေးမကလေးကြောက်သည်ကိုလည်း အဆိုးမဆို သာပါ။ လူကြီးတွေပင် ကြောက်လန့်နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

မယားဖြစ်ဟန်တူသော အမျိုးသမီးက အံတင်းတင်း ကြိတ်၍...

"မရှင်... သူ့ကို ဧည့်ခန်းထဲပြန်ခေါ်သွားလိုက်ပါ... ကျွန်မ လိုက်သွားလိုက်မယ်... "

ထိုလူက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး တင်းတင်းမာမာပင် ပြန်ပြောသည်။

"မင်းက ဘာဖြစ်လို့လိုက်သွားရမှာလဲ... မလိုက်ရဘူး... "

ကလေးမလေးသည် ဝါးခနဲ ငိုချလိုက်ပြန်၏။

"ဖေဖေလည်း မသွားရဘူး...မေမေလည်း မသွားရဘူး... သမီးကြောက်တယ်... သမီးကြောက်တယ်... "

ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်မှာ အခက်ကြုံနေကြရလေတော့ ၏။ ထိုအခက်အခဲကို စင်လုံက ဝင်၍ဖြေရှင်းပေးလိုက်၏။

"ကဲ... ကဲ... ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံး တည်းခိုခန်းထဲ ပြန်သွားကြပါတော့... ထွက်လာတဲ့ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်သွားကြပါ တော့... ကလေးမက သိပ်ကြောက်နေရှာတယ်... ဒီ့ထက်ပြောရင် တော့ မကောင်းဘူးဗျ... "

ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦးတို့သည် စင်လုံကို ကျေးဇူးတင်သော အကြည့်များဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

သူတို့၏သမီးကလေး 'တင်းတင်း'သည် အလွန်တရာ သွက်လက်ချက်ချာသော မိန်းကလေးဖြစ်သည့်အတိုင်း အငိုရပ် သွားကာ စင်လုံအား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဦးဦးက သိပ်တော်တာပဲ... သမီးက ဖေဖေနဲ့မေမေ

တို့ကို မခွဲနိုင်ဘူး... ”

မယားဖြစ်သူ အမျိုးသမီးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ကာ...

“ကဲ... ကဲ... ကျွန်မတို့ ပြန်ကြစို့”ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးကမူ စင်လုံအား လှမ်းမေးလိုက်၏။

“မင်းကတော့ လိုက်မှာမဟုတ်လား... ”

စင်လုံသည် တည်းခိုခန်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ယခုတိုင် ချစ်ချစ်တို့မောင်နှမနှစ်ယောက် မထွက်လာသေးသဖြင့် မျက်မှောင်ကုတ်၍ စဉ်းစားလိုက်သည်။

“မှန်ပါ... တပည့်တော် လိုက်ပါ့မယ်... ”

ဘုန်းတော်ကြီးသည် လူအားလုံးကို တစ်ချက်ဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီး ရှေ့ဆုံးမှပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။ လူအားလုံး သူ့နောက်မှ တရှိန်းရှိန်းပြေးလိုက်သွားကြတော့သည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ပြေးလွှားနေသူမှာ ဘုန်းတော်ကြီးပင် ဖြစ်၏။ အဆိပ်ပါရဂူ အဘိုးအိုမှာ သူ့နောက်မှ ကပ်လိုက်နေသည်။ စင်လုံမှာ ထိုသူနှစ်ယောက်၏နောက်မှ မေ့း၍လိုက်နေ၏။

သူတို့နောက်တွင် စင်လုံတို့လူစုက လိုက်ပါကြသည်။ စင်လုံတို့အုပ်စု၌ ဖန်ရိုယင်ပါရာ ၎င်းက နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဝမ်စုတုံးဆိုတဲ့လူ ပါမလာတော့ဘူးဗျို့”ဟု အော်လိုက်လေ၏။

ဝင်းအင်းက ပြုံးရင်း ပြောလိုက်သည်။

“လိုက်မလာလည်း အေးတာပဲဗျာ... ခြေရှုပ်သက်သာတာပေါ့... ”

စွန်းတုံးကလည်း နောက်သို့လှည့်ကြည့်လျက် ဖန်ရိုယင်ကို မေးလိုက်သည်။

“ဝမ်စုတုံး မပါတာ အရေးမကြီးပါဘူး... ဒို့ပြင် ဘယ်သူတွေပါလာကြသေးသလဲ... ”

ဖန်ရိုယင်က...

“နောက်ဆုံးထလိုက်လာနေတဲ့လူကတော့ ‘လိပါ’ပဲ... သူ့သိုင်းပညာက မဆိုးပါဘူး... ဒါပေမယ့် ကိုယ်ဖော့သိုင်းပညာအားနည်းနေတယ်ဗျ... ဒါကြောင့်မို့ နောက်ကျန်နေတာ... ”

သူ၏စကားမဆုံးမီမှာပင် သူတို့၏နောက်မှ စူးရှသောအသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ဖန်ရိုယင်က ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် အော်လိုက်သည်။

“ဒါ... ဒါ... လိပါအသံပဲ... ”

ကျန်လူများအားလုံး ပြေးလွှားနေရာမှ ချက်ချင်းရပ်တန့်လိုက်ကြတော့၏။

ရှေ့ဆုံးရောက်နေသော ဘုန်းတော်ကြီးသည် နောက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

အားလုံးသောသိုင်းသမားများသည် အသံထွက်ပေါ်လာ

သည့်အနောက်ဘက်သို့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြေးကြလေတော့၏။

ဘုန်းတော်ကြီးဦးဆောင်သော သိုင်းသမားများသည် မြေပေါ်၌ လဲကျနေသော အလောင်းတစ်လောင်းအား ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးက လက်တစ်ဖက် မြှောက်၍ အချက်ပေးလိုက်ပြီး...

"အားလုံး ဒီမှာပဲ စုရပ်နေကြပါ... မီးတိုင်ပါတဲ့လူက မီးတိုင်ကို မီးညှိလိုက်ပါ... "

စွန်းတုံးနှင့် ဝင်းအင်းတို့သည် သူတို့၏မီးတိုင်များကို မီးညှိလိုက်၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ယခုမှ ထင်သာမြင်သာ ဖြစ်လာရ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် အလောင်းအားစစ်ဆေးလိုက်ပြီး...

"ကဲ... ဘယ်သူမှ အနားမကပ်ကြပါနဲ့... ဒီနားမှာရှိတဲ့ ခြေရာကို စစ်ဆေးရဦးမယ်... ဒါမှ တရားခံကို ဖမ်းနိုင်မယ်... "

မီးတိုင်နှစ်တိုင်၏မှိန်ပျပျ အလင်းရောင်အောက်တွင် လီပါအား ဝိညာဉ်မဲ့လျက် တွေ့ရှိကြရ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးက...

"အားလုံး... ခဏကလေး နားထောင်ကြပါ... မင်းတို့အားလုံး ကိုယ့်ခြေရာကိုယ် ရှာကြပါ... ကိုယ့်ခြေရာတွေ့ရင် ခြေရာနားမှာ ကြက်ခြေခတ်ပြီး အမှတ်အသား လုပ်ထားပါ... ဒါမှ ဒီနေရာကို တခြား ဘယ်သူလာတယ်ဆိုတာ သိနိုင်မယ်... "

သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့် သိုင်းသမားများသည် ကိုယ့်ခြေရာကိုယ် ရှာဖွေကြလေတော့၏။ တရားခံ၏ခြေရာကို တွေ့နိုင်ပါမည်လော။

ကိုယ့်ခြေရာကိုယ် ပထမဦးဆုံးရှာဖွေတွေ့ရှိသူမှာ ဝင်းအင်းဖြစ်၏။ သူ၏ခြေရာပေါ်တွင် ကြက်ခြေခတ် အမှတ်အသားတစ်ခု ပြုလုပ်လိုက်၏။

မကြာမီတွင် စွန်းတုံးကလည်း သူ၏ခြေရာကို တွေ့ရှိသည်။ သူလည်း ကြက်ခြေခတ်အမှတ်အသား ပြုလုပ်လိုက်၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျန်ရှိသော လူများသည်လည်း အသီးသီး ကိုယ့်ခြေရာကိုယ် ကြက်ခြေခတ်လိုက်နိုင်ကြသည်။

သို့သော် အခြားတစ်ပါးသော ခြေရာတစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ မတွေ့ကြရချေ။

ဤသို့ဆိုလျှင် လီပါကို သတ်သော တရားခံသည် မည်သူနည်း။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် လီပါ၏အကျီများကို ဆုတ်ဖြဲ၍ ဒဏ်ရာရှာတော့သည်။

အလောင်း၏လက်ယာဘက် ပခုံးအောက်တွင် ဒဏ်ရာတစ်ချက် တွေ့ရှိရသည်။ ထိုဒဏ်ရာမှ သွေးများ စီးကျနေသည်။

အနက်ရောင်သွေးများသာတည်း။

လူအားလုံး ကြက်သီးထသွားကြ၏။ လိပါအား သတ်သူမှာ လူလော၊ နာနာဘာဝလောဟူ၍ ခွဲခြားမသိနိုင်အောင် ဖြစ်သွားကြရတော့၏။

ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ခံပြင်းလွန်းလှသဖြင့် သူ၏သင်္ကန်းအား ဆုတ်ဖြဲလိုက်ပြီး နှစ်လက်မခန့်ရှိ အဝတ်ကလေးများအဖြစ် ဆွဲဖြဲလိုက်၏။

ထို့နောက် ထိုအဝတ်စကလေးများဖြင့် သူ၏လက်မောင်းများ၊ ခြေသလုံးများကို တင်းကျပ်စွာ စည်းနှောင်ထားလိုက်၏။

ဘုန်းတော်ကြီးက ဒေါသတကြီးဖြင့် လူအားလုံးကို ပြောကြားလိုက်သည်။

"ကဲ... ကြောက်တဲ့လူတွေ ပြန်သွားနိုင်တယ်... ကျုပ်နောက်ကိုလိုက်တဲ့ လူတွေဟာ အသက်သေသွားနိုင်တယ်... အခုဆိုရင် အန္တရာယ်ဟာ ကျုပ်တို့ပတ်လည်မှာ ရှိနေတယ်... ဒီအန္တရာယ်ကို ကျုပ်တို့ မမြင်နိုင် မတွေ့နိုင်ဖြစ်နေတယ်... ဒီတော့ အသက်သေမှာ မကြောက်တဲ့လူတွေသာ ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့ဖို့ ကျုပ်သတိပေးတယ်... "

ဖန်ရီယင်က မျက်မှောင်ကုတ်၍...

"ဆရာတော် ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ... "

ဒေါသကြောင့် သုန်သုန်မှုန်မှုန်ဖြစ်နေသော ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ဖန်ရီယင်၏အမေးကြောင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေတော့၏။

"ဟင်း... မင်းက ကိုယ်စီးတဲ့မြင်း အထီးလား... အမလား မသိတဲ့ လူလိုပါပဲလား... လိုက်သာ လိုက်လာရတယ် ဘယ်ကိုသွားလို့ ဘာကိုလုပ်မယ်မှန်း မသိတဲ့လူကိုး... "

ဖန်ရီယင်မှာ ဘုန်းတော်ကြီး၏စကားကြောင့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရဲခနဲဖြစ်သွားကာ ရှက်သွေးတက်သွားလေတော့၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဖန်ရီယင်အား သဘောကျစွာကြည့်ရင်း...

"ငါတို့က ကျောက်မီးသွေးတွင်းတွေဆီ သွားမလို့ကွ... ဒါကြောင့်မို့ ကြောက်တဲ့လူ မလိုက်နဲ့လို့ ပြောရတာပေါ့... "

ထိုစကားနှင့်တစ်ဆက်တည်းပင် လူအားလုံးကို လှည့်၍ ပြောလိုက်၏။

"ကဲ... ဘယ်သူလိုက်လိုက်၊ မလိုက်လိုက် ကျုပ်ကတော့ ဂရုမစိုက်ဘူး... သတ္တိရှိတဲ့လူကတော့ ကျုပ်နောက် လိုက်ခဲ့ပေတော့... ကျုပ်တော့ သွားပြီ... "

စကားဆုံးသည်နှင့် ဘုန်းတော်ကြီးသည် ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ရှေ့ဆုံးမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

ဖန်ရီယင်နှင့် စင်လုံတို့မှအပ ကျန်လူများသည် ဘုန်းတော်ကြီးနောက်သို့ ဒရောသောပါး လိုက်ပါသွားကြလေတော့၏။

သွေးကြောင်သူများဟု ဆိုင်းဘုတ်အတင်မခံလိုကြ

သဖြင့် ဤသို့ လိုက်ပါသွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖန်ရိယင်က စင်လုံအား ပြုံး၍...

"ကဲ... ခင်ဗျားပဲ အရင်လိုက်သွားနှင့်ပါဗျာ... လီပါဟာ ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေပါ... သူ့အလောင်းကို မြေမမြှုပ်ပေးခဲ့ရင် မိတ်ဆွေကောင်းတွေရဲ့ ဝတ္တရားမကျေပွန်ရာကျပါလိမ့်မယ်...အလောင်းမြေမြှုပ်ပြီးတာနဲ့ ကျုပ်လည်း လိုက်ခဲ့ပါမယ်... "

စင်လုံက ဖန်ရိယင်အား သိနားလည်စွာ ပြုံးပြလိုက်ပြီး ဘုန်းတော်ကြီးတို့ လူစုနောက်သို့ ပြေးလိုက်လေတော့၏။

ဖန်ရိယင်သည် စင်လုံ၏ကျောပြင်ကို ကြည့်နေလိုက်၏။ စင်လုံတစ်ယောက် သူ့မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ကြည့်နေလိုက်သည်။ စင်လုံကို လုံးဝ မမြင်ရသောအခါ သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် လီပါ၏အလောင်းကို တစ်ချက်မျှ စောင်းငဲ့မကြည့်တော့ဘဲ တည်းခိုခန်းရှိရာသို့ လေ၏လျင်မြန်ခြင်းဖြင့် ပြေးလွှားသွားလေတော့၏။

🙞 🙞 🙞

စင်လုံ၏ ကိုယ်ဖော့သိုင်းပညာသည် လွန်စွာ ကောင်းလှသဖြင့် ဝင်းအင်းတို့ကို အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း မီလာသည်။ သို့သော် သူသည် လုံးဝကျော်တက်ခြင်းမရှိဘဲ နောက်ဆုံးမှမှေး၍ ပြေးလိုက်နေသည်။

ဤသို့ နောက်ဆုံးမှ လိုက်ခြင်းမှာ အကြောင်းရှိသည်။

အကယ်၍ သူတို့လူစုအား အန္တရာယ်ပြုနေသည့် ကိုယ်ပျောက်ရန်သူသည် သူ့အား တိုက်ခိုက်အန္တရာယ်ပြုလာပါက ထိုရန်သူအား ကောင်းစွာ ပြန်လှန်တိုက်ခိုက်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူ့အား မည်သည့်ရန်သူကမျှ အန္တရာယ်ပေး မလာပါ။ မည်သည့်တိုက်ခိုက်မှုမျိုးကိုမျှ သူ မတွေ့ရပါ။

ဤသို့ဖြင့် ဆက်လက်ပြေးလွှားလာကြရာ သူတို့သည် မြို့နှင့် အတော်ကလေးကွာလှမ်းခဲ့ကြရပြီ ဖြစ်သည်။ စင်လုံသည် ရန်သူနှင့် တွေ့လိုတွေ့ငြား နောက်ဆုံးမှလိုက်လာခဲ့သော်လည်း ရန်သူ၏အရိပ်အရောင်ကိုမျှ မတွေ့ရသဖြင့် လွန်စွာ စိတ်ပျက်သွားလေတော့၏။

ထိုစဉ်... ရှေ့ဆုံးမှပြေးလွှားနေကြသည့် ဘုန်းတော်ကြီး၏ အော်ဟစ်သံများ၊ အဘိုးအို၏ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သော အသံများ၊ အခြားသူများ၏အသံများ စသဖြင့် ပွတ်လောရိုက်အောင် ဆူညံသွားသည့်အသံများကို စင်လုံတစ်ယောက် ကြားလိုက်ရလေတော့၏။

ထိုဆူပွတ်သံများနှင့် တစ်ဆက်တည်းလိုလိုပင် ဘုန်းတော်ကြီး၏ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းသံကို ကြားလိုက်ရပြန်တော့သည်။

"ဟေ့... သတ္တိရှိရင် ထွက်လာခဲ့ကြကွ... သရဲလိုလို တစ္ဆေလိုလို ဘာဖြစ်လို့လုပ်နေရတာလဲ... သတ္တိမရှိဘဲနဲ့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ချောက်လှန့်မနေကြနဲ့... "

စင်လုံသည် သူ၏အလျင်မြန်ဆုံးသောနှုန်းဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးတို့ လူစုရှိရာသို့ ပြေးလွှားလေတော့၏။

မကြာမီ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်နေသော ဘုန်းတော်ကြီးတို့ လူစုအား တွေ့လိုက်ရသည်။ လူအားလုံးသည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်နေကြ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးကမူ အဝတ်ဖြူတစ်စကို ကိုင်၍ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းနေ၏။

စင်လုံက ဘုန်းတော်ကြီးအနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး တီးတိုးမေးလိုက်သည်။

"ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ဆရာတော်... "

"ဟောဒီမှာ ကြည့်စမ်း... "

စင်လုံသည် ဘုန်းတော်ကြီးပစ်ပေးသည့် အဝတ်ဖြူစကို ဖမ်းယူ၍ စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်သည်။ ထိုအဝတ်ဖြူစပေါ်၌ စာတစ်ကြောင်း ရေးထားသည်။

"ခင်ဗျားတို့ ဒီကနေ လှည့်ပြန်သွားကြပါ... ရှေ့ဆက်သွားရင် နောင်တရသွားပါလိမ့်မယ်... "

စင်လုံသည် ထိုအဝတ်စကို မြှောက်ပြရင်း...

"ဆရာတော် ဘုရား... ဒါကို ဘယ်ကရလာတာလဲ ဘုရား... "

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဒေါသတကြီး ရှင်းပြလိုက်သည်။

"ကျုပ်က ရှေ့ဆုံးက သွားနေတဲ့လူဆိုတော့ ကျုပ်ဟာ လူရိပ်တစ်ခုနဲ့ ဖြုန်းခနဲ တိုးမိတယ်... အဲဒီလူရိပ်က ကျုပ်လက်ထဲ ဒီပိတ်စထိုးထည့်ပေးပြီး ကျုပ်ခေါင်းပေါ်က ကျော်တက်ပျောက်

သွားတာပဲကွ... "

စင်လုံက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး ပြန်မေးလိုက်၏။

"အဲဒီလူ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ... ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလူနောက် ဆက်မလိုက်တာလဲ... "

ဘုန်းတော်ကြီးကလည်း စဉ်းစားပြီး ပြန်ဖြေသည်။

"အဲဒါက လူလို့တောင် ပြောရခပ်ခက်ခက်ကွ... "

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာတော်... "

"သူ့အရပ်က လေးပေလောက်ပဲရှိတယ်လို့ထင်ရတယ်... အခု ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရတာတော့ အဲဒီအရာဟာ နှင်းဖုံးနေတဲ့ မြေပေါ်မှာ ကြိုပြီး မှောက်နေပုံရတယ်ကွ... ငါ သူ့အနားရောက်တော့မှ သူက ဖြုန်းဆို ထ,ပြီး ငါ့ခေါင်းပေါ်က ခုန်ကျော်သွားတာကွ... ဒါကြောင့် လူမဟုတ်ဘဲနဲ့ တခြားတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်များ ဖြစ်နေမလားလို့ စဉ်းစားနေတာ... "

ဘုန်းတော်ကြီး၏ ဘေးနား၌ ရပ်နေသော အဘိုးအိုက ဝင်ပြောသည်။

"တခြားတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဆရာတော်... "

"ဟေ... သေချာလှချည်လား...ဒကာကြီးက ဘာကြောင့် ဒီလောက် အသေအချာ ပြောနိုင်ရတာလဲ... "

"ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောနိုင်သလဲဆိုတော့ သူက ဆရာတော်ကိုတောင် ခြိမ်းခြောက်တဲ့ပိတ်စတစ်စ လက်ထဲထည့်ပေးသွားသေးတယ် မဟုတ်လား... တိရစ္ဆာန်ဆိုရင် ဒီလို ဘယ်ထည့်

ပေးလိမ့်မလဲ... လူပဲ ဖြစ်ရမယ်... ”

စင်လုံသည် အခြားသူများအား ထုတ်ဖော်မပြောဘဲ စိတ်ထဲ၌သာ တွေးတော စဉ်းစားနေလိုက်သည်။

“အင်း... ဆရာတော်ကြီးပြောတဲ့ စကားအတိုင်းဆိုရင် ပန်းဖူးဒေဝီဖြစ်ဖို့ များနေပြီ... ”

သို့သော် သူ သဘောမပေါက်ဘဲ ဖြစ်နေသည်မှာ ပန်းဖူးဒေဝီနှင့် ဤကျောက်မီးသွေးတွင်းတို့ ပတ်သက်ဆက်စပ်သည့် သတင်းစကား တစ်ခုတလေကိုမျှ သူ မကြားသိဘူးခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ပတ်သက်ဆက်စပ်စရာအကြောင်း မရှိဘဲနှင့် ပန်းဖူးဒေဝီသည် အဘယ်ကြောင့် ဝင်ရှုပ်နေရပါသနည်း။

ဘုန်းတော်ကြီးကမူ စင်လုံ စဉ်းစားနေသည်ကို လုံးဝ ဂရုမပြုချေ။

“ကဲ... ဒါတွေ စဉ်းစားမနေပါနဲ့တော့... ငါနဲ့မင်းက ရှေ့ဆုံးကသွားမယ်... အဘိုးအိုနဲ့ ဝင်းအင်းတို့က နောက်ဘက်က ချန်ပြီးလိုက်ကြ... မကောင်းဘူးလား... ”

စင်လုံက သဘောတူသည်။

“ကောင်းပါတယ် ဘုရား... ဒို့ပြင်လူတွေကကော ဒီအစီအစဉ်ကို သဘောတူကြရဲ့လား... ”

“သဘောတူပါတယ်... သဘောတူပါတယ်... ”

သူတို့၏ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေသည့် အသံများကို မည်သူမျှ မထိန်းသိမ်းနိုင်ကြလေတကား။

အပြေးအလွှား ခရီးတစ်ခု စတင်ကြပြန်လေပြီ။

သို့သော် သူတို့၏ခြေလှမ်းများမှာ ယခင်ကလောက် မသွက်လက်တော့ပေ။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှ ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာမည့် အန္တရာယ်ကို သတိကြီးစွာထားနေရခြင်းက သူတို့၏ခြေလှမ်းများကို နှေးကွေးတုံ့ဆိုင်းစေတော့၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့အားလုံး အတော်အတန် ခရီးပေါက်ခဲ့ကြသည်သာ ဖြစ်၏။ သူတို့၏နောက်ဘက်မှ ပေ့ယန်မြို့ကို လုံးဝမမြင်ရတော့။ အဝေးမှ တောင်တန်းများကို ခပ်ရေးရေး တွေ့မြင်လာကြရသည်။ သူတို့၏အပြေးအလွှား ခရီးကမူ လှုပ်ရှားနေဆဲ။

သူတို့ရှေ့ရှိ အမှောင်ထုအတွင်းမှ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော ရယ်မောသံတစ်သံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ကြရလေ၏။

“ဟား... ဟား... ဟား... ကိုယ့်မိတ်ဆွေတို့... အခုမှ ရောက်လာကြရသလားဗျာ... ”

ဖန်ရီယင်သည် တည်းခိုခန်းသို့ အပြေးအလွှားဖြင့် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။

သူ၏မြင်ကွင်းထဲဝယ် ဖရိုဖရဲ ရှုပ်ပွနေသော ဧည့်ခန်းကြီးက ပေါ်လာ၏။ ဤမျှ စိတ်နှောက်ကျိဖွယ်အခန်း၌ အဘယ်ကြောင့် အချိန်ဖြုန်းရပါမည်နည်း။

သူသည် အခြေအနေကို လုံးဝမစေ့ငုတော့ဘဲ သူနေထိုင်ခဲ့သည့်အခန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားလေတော့၏။ အခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ထိုတံခါးကိုပင် ကျောဖြင့် ပြန်မှီလျက် အမောဖြေနေလေတော့သည်။

ယခုအချိန်၌ သူ့တွင် ဆန္ဒတစ်ခုတည်းသာ ရှိသည်။

သူ၏ဌာနေ မွေးရပ်မြေသို့ အမြန်ဆုံးပြန်ရောက်လိုသည့် ဆန္ဒပင်တည်း။

သို့သော် သူ၏အတွင်းစိတ်မှ တစ်စုံတစ်ခုကို မသိုးမသန့် ခံစားလိုက်ရသဖြင့် အခြေအနေသည် သူထင်သကဲ့သို့ အေးချမ်းပြီးစီးတော့မည် မဟုတ်မှန်း သိလိုက်မိတော့သည်။

သူသည် သူ့အခန်းကို သေချာစွာ ပြန်လည်စစ်ဆေးလိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ ထူးခြားချက်ကို ပြန်လည်တွေ့ရှိရသည်။ သူ့အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့စဉ်က အခန်းမီးကို ငြိမ်းသတ်ခဲ့၏။ ထိုအချက်ကို သေသေချာချာ မှတ်မိခဲ့သည်။

ယခုမူ...

သူ၏အခန်းထဲတွင် မီးများ ထိန်ထိန်လင်းလျက် ရှိနေချေသည်တကား။

သူ၏ကျောရိုးမှ အေးစိမ့်ကျင်တက်လာသော ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို တစ်ခဏချင်း ခံစားလိုက်ရသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အခန်းထဲသို့ မျက်လုံးဝေ့ကြည့်လိုက်သည့် တခဏ်၌ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ပေတည်း။ သူ၏မျက်လုံး

အစုံသည် ပြူးကျယ်သွားတော့သည်။

သို့သော် မီးခိုးရောင်လူသည် သူ့အား ကျောပေး၍ ထိုင်နေသဖြင့် ထိုသူ၏မျက်နှာကိုမူ မတွေ့မြင်ရချေ။

ဖန်ရိုယင်သည် တုန်ယင်သောအသံဖြင့်...

"မိတ်ဆွေ... ဘယ်သူလဲ... ဘယ်ကလဲ... ဘာလုပ်နေတာလဲ... "

မီးခိုးရောင်လူသည် ရယ်မောလိုက်တော့၏။ ရယ်သံဆုံးသောအခါ ထိုသူ့ထံမှ သီချင်းသံ ထွက်လာတော့သည်။

"တစပြင်မှာ... လရောင်လင်းဖြာဝေ... လောဘသားတွေ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နေ... "

သူ့သီချင်းသံသည် တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်ဆိုင်းသွား၏။

ဖန်ရိုယင်၏ ထိတ်လန့်ချောက်ချားမှုကား ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့ချေ။ ထိုသီချင်းသံကြားလိုက်သည်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံးခွန်အားပြတ်သွားပြီး ရပ်သေးကြိုးပြတ်ထိုင်ချလိုက်မိတော့သည်။

မီးခိုးရောင်လူသည် ဖန်ရိုယင်၏ ဝမ်းတွင်းစိတ်ထားကို ထိုးဖောက်တွေ့မြင်လိုက်ရသည့်အလား မေးလိုက်၏။

"မင်း သေရမှာ ကြောက်သလား...အိမ်ပြန်ချင်သလား..."

ဖန်ရိုယင်သည် သူ့စိတ်ကူးကို ကြိုတင်သိနေသည့် ထိုလူအား များစွာကြောက်လန့်သွားမိတော့၏။ ထို့ကြောင့် တုန်ယင်ချောက်ချားသော လေသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ကျုပ်... ကျုပ်... အိမ်... အိမ်ပြန်ချင်ပါတယ်... "

မီးခိုးရောင်လူသည် ပြုံးလိုက်၏။ သူ့အပြုံးမှာ လုံးဝ အသက်မဲ့ပါ၏။

"ပေ့ယန်မြို့ထဲရောက်လာတဲ့လူဆိုရင် သေရမယ်ဆိုတာ သေချာတယ်... ဒါကို မင်း မသိဘူးလား..."

ဖန်ရိယင်မှာ အကြောက်လွန်သွားရာမှ သတ္တိများပြန်ဝင်လာသည်။

သူသည် သာမညသိုင်းသမားတစ်ယောက် မဟုတ်၊ ထိပ်သီးသိုင်းသမားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါလား။ အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ သွေးပျက်ခဲ့ရပါသနည်း။

ဖန်ရိယင်သည် အံကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် မာန်သွင်းအော်ဟစ်လိုက်ကာ ရုတ်တရက် 'ဝုန်း'ခနဲ တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့၏။

သူသည် နှယ်နှယ်ရရ သိုင်းသမားတစ်ယောက် မဟုတ်သဖြင့် သူ၏တိုက်ကွက်မှာ အလွန်ပြင်းထန်လှ၏။

သို့သော် မီးခိုးရောင်လူသည် နောက်သို့ပင် လှည့်မကြည့်ဘဲနှင့် နောက်သို့ လက်ပြန်ရိုက်ထုတ်လိုက်သည်။ ထိုလူ၏ရိုက်ချက်သည် ဖန်ရိယင်၏ရင်ဝသို့ ရိုက်မိသွားလေတော့၏။

"ဝုန်း..."

ဖန်ရိယင်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် နောက်သို့ လွင့်စဉ်သွားပြီး အခန်းတံခါးနှင့် ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်မိသွားတော့သည်။

မီးခိုးရောင်လူထံမှ အေးစက်သောစကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

"မင်းတို့လူသားတွေက ဘယ်လောက်များ စွမ်းလို့ ငါ့ကို အံတုရတာလဲ... မင်းတို့ သေသွားမှာပေါ့..."

ဖန်ရိယင်မှာ ကြောက်လွန်းလှသဖြင့် တဆတ်ဆတ်တုန်နေတော့၏။

စောစောတုန်းက သူ့၌ရှိခဲ့သော သတ္တိများသည် လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရချေပြီ။ အကြောက်တရားက သူ့အား ပြန်လည် လွှမ်းမိုးလာခဲ့ချေပြီ။

မီးခိုးရောင်လူက...

"တစ်ခွန်းတည်းပြော... မင်း သေချင်သလား... ရှင်ချင်သလား..."

ဖန်ရိယင်မှာ စကားပြောရန် ပါးစပ်ဟလိုက်၏။ သို့သော် အကြောက်တရားသည် သူ့ငယ်ထိပ်အထိ လွှမ်းမိုးနေသဖြင့် လုံးဝ စကားသံ ထွက်မလာပါ။

မီးခိုးရောင်လူက စိတ်မရှည်တော့ဟန်ဖြင့်...

"မြန်မြန်ပြောစမ်း..."

"ကျွန်... ကျွန်တော် အသက်ရှင်ချင်ပါတယ်..."

"ကောင်းပြီ... အသက်ရှင်ချင်ရင် ငါ့စကားကိုမြေဝယ် မကျ နားထောင်ပေတော့..."

"ခင်ဗျားတို့ အခုမှရောက်လာကြသလား..."

ထိုစကားသည် သာမန်စကားမျှသာ ဖြစ်၏။

သို့သော် ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ လူအားလုံး ထိတ်လန့်ချောက်ချားသွားကြတော့၏။

တိဆင်းလုံသည် နောက်သို့ ကပျာကရာ ဆုတ်သွား၏။ ရှောင်မုယင်းက သူ့ခန္ဓာကိုယ် ပြိုလဲကျမသွားစေရန် အားတင်း၍ ထိန်းထားလိုက်ရ၏။

သူတို့ထဲတွင် သတ္တိအကောင်းဆုံးကား ဘုန်းတော်ကြီးပင် ဖြစ်တော့၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်၍...

"ထွက်ခဲ့စမ်းဟေ့... ဘယ်သူလဲ"ဟု ချက်ချင်း ပြန်အော်လိုက်၏။

သူ၏အသံဆုံးသွားသည်နှင့် တစ်ဖက်မှ တုံ့ပြန်မှု ချက်ချင်းလက်ငင်း တွေ့ကြရလေတော့သည်။

အမှောင်ရိပ်ထဲမှ အဖြူရိပ်ကြီးတစ်ခုသည် သူတို့ရှိရာသို့ လွင့်ပျံလာလေတော့၏။

ထိုအဖြူရိပ်ကြီးမှာ သူတို့ရှိရာသို့ တောင့်တောင့်ကြီး လာနေခြင်းဖြစ်၏။ ညွှတ်ခြင်း၊ ကွေးခြင်း လုံးဝမရှိသဖြင့် အသည်းငယ်သူများအဖို့ လိပ်ပြာပင် လွင့်စဥ် သွားလောက်ပေသည်။

ထို့ပြင် တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလာသည်ဟုလည်းဆိုရန် ခက်လှသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော ခြေဖျားမှ ဦးခေါင်းအထိ အဖြူရောင်ဝတ်ရုံကြီး လွှမ်းခြုံထားသောကြောင့်ပေတည်း။

သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ထားသဖြင့် အကျီလက်

များက သူ၏မျက်နှာများကို ဖုံးကွယ်ထားပြီး ဖြစ်နေသည်။

သူ၏ခြေထောက်များသည်လည်း မြေပြင်နှင့်တစ်ပေလောက် ကွာနေကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

လူအားလုံးသည် ထိုအရာကြီးအား နဖူးတွေ့ ဒူးတွေ့ တွေ့လိုက်ရသောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားကြလေတော့၏။

သူတို့၏ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ အလွန်ရဲရင့်လှသော ဘုန်းတော်ကြီးပင် အနည်းငယ် ကြောက်ရွံ့သွားသည်။ သို့သော် သူသည် စိတ်ကို တင်းလိုက်ပြီး...

"မင်းဟာ လူပဲဖြစ်ဖြစ်... သရဲပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို ရှင်းပစ်မယ်... မင်းကို ကြောက်မယ်များ ထင်သလား... ကဲကွာ..."

စကားဆုံးသည်နှင့် သူ၏လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

ထိုအရာကြီးသည် အေးစက်စွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို နောက်ဘက် နှစ်ပေခန့်အကွာသို့ ဆုတ်သွားလေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးမှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်မျှမတတ် တုန်လှုပ်သွားတော့သည်။ တကယ့် နာနာဘာဝပေလော။

သို့သော် အံကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ မာန်သွင်းကာ နောက်ထပ်တစ်ချီ တိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဥ် ရှေ့သို့ လူတစ်ယောက် ရုတ်ခနဲ တက်လာသည်။ စင်လုံ ပေတည်း။

ဘုန်းတော်ကြီးအား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကာ၍ ဟန့်တားလိုက်ပြီး ဖြူဖြူအရာကြီးဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ ကျယ်လောင်စွာ အော်လိုက်၏။

"ချစ်ချစ်... မင်းတို့လုပ်ပုံတွေ လွန်လွန်းနေပြီ... "

ထိုဖြူဖြူအရိပ်ကြီးထံမှ 'ခစ်'ခနဲ ရယ်သံ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ရုံကြီးသည် ကွာကျလာ၏။ ကြူးချစ်ချစ်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ထင်ရှားစွာပေါ်လွင်လာ၏။ သူမ၏ခြေထောက်တွင် ကြူးပကိုလည်း တွေ့ရှိရသည်။

ကြူးပက တဟားဟားရယ်ရင်း...

"ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လောက်လိမ့်နိုင်လိမ့်နိုင်... အစ်ကိုစင်လုံကိုတော့ လိမ့်လို့မရဘူးဗျ... သူ သိပ်တော်တာပဲ... "

ကြူးချစ်ချစ်သည် ကြူးပ၏ပခုံးပေါ်တက်၍ အိပ်ရာခင်းဖြူကြီးအား ရစ်ပတ်လွှမ်းခြုံထားပြီး ကြူးပက ခြေထောက်ကို တတ်နိုင်သမျှ တောင့်တောင့်ထား၍ လျှောက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့ အိပ်ရာခင်းအဖြူကြီးအား လွှမ်းခြုံထားသည်မှာ လုံခြုံလှသည် မဟုတ်ပေ။

သို့သော် အားလုံးသော လူများသည် အကြောက်လွန်နေသဖြင့် ချစ်ချစ်တို့၏ ချို့ယွင်းချက်အား လုံးဝမတွေ့မြင်ဘဲ ဖြစ်သွားကြရခြင်း ဖြစ်၏။

ဘုန်းတော်ကြီး၏ ဒေါသကား မီးတောက်ကြီးပေါက်ကွဲ

ထွက်သည့်အလား ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှတော့သည်။

"မိန်းကလေး... မင်း လုပ်ပုံ သိပ်လွန်တယ်... တောက်"

ကြူးပက ရယ်မောရင်း...

"ဆရာတော် ဘုရားဟာ ကျွန်တော်တို့ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ... "

"ဘာကွ... ဘာပြောတယ်... "

"ဟုတ်တယ်လေ... တပည့်တော်မတို့ မောင်နှမကို အရှင်ဘုရား ကျေးဇူးတင်ရမှာပေါ့... တချို့တွေ ဘယ်လောက်ကြောက်နေကြသလဲ... ဆရာတော်ကတော့ လုံးဝမကြောက်တဲ့အပြင် တပည့်တော်မတို့ကိုတောင် ရဲရဲရင့်ရင့် ဝင်တိုက်ခိုက်သေးတယ်... တပည့်တော်မတို့ကတော့ ဆရာတော်ကို အထင်ကြီးလေးစားသွားပါပြီ ဘုရား... "

ကြူးချစ်ချစ်၏စကားသည် ဘုန်းတော်ကြီး၏ဒေါသကို ငြိမ်းသတ်လိုက်သည့် အမြိုက်ရေစင်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကမူ ချစ်ချစ်၏စကားကြောင့် ပြုံးမိလိုက်၏။ စောစောက သူ့စိတ်ထဲ၌ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုကို သူမှတစ်ပါး မည်သူမျှ မသိလိုက် မရိပ်မိလိုက်ကြကြောင်း တွေးလိုက်မိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်၏။

"ငါကြောက်တယ်ဆိုတာ ဂျိုနဲ့လား.. အစွယ်နဲ့လား.. ဘာကောင်လဲဆိုတာ သိပ်သိချင်နေတာ... ဘာဆိုဘာမျှ ငါက မကြောက်တတ်ဘူးကွ... အခုကိစ္စမှာ ငါခေါင်းဆောင်လာတာကို

သာ ကြည့်ကြကွ... ”

ဘုန်းတော်ကြီး မဏ္ဍပ်တိုင် တက်ပြနေခိုက် စင်လုံကမူ အကြိမ်ကြိမ် သက်ပြင်းချနေမိသည်။

စင်လုံသည် ချစ်ချစ်ကိုကြည့်၍...

“ချစ်ချစ်ရယ်... ဒီလောက် အရေးကြီးတဲ့အချိန်မှာ မင်းတို့ ဒီလိုလုပ်ဖို့ မကောင်းပါဘူးကွယ်... ကမ္ဘာမီးလောင်နေတဲ့ အချိန်မှာ ဆီမီးခွက်က ထတောက်သလို ဖြစ်နေတယ်... နောက်တယ် ပြောင်တယ်ဆိုတာ အချိန်အခါကိုကြည့်ပြီး နောက်ပြောင်နေရပါတယ်ကွာ... ”

ချစ်ချစ်သည် စင်လုံကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်၏။

“ဟင်း... ဆရာတော်ကတောင် စိတ်မဆိုးဘဲနဲ့... ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဆိုးနေရတာလဲ... အိုးကမပူ စလောင်းကပူဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့... ”

စင်လုံမှာ ချစ်ချစ်ကို စိတ်ဆိုးရအခက်၊ စိတ်မဆိုးရအခက် ဖြစ်နေတော့၏။

“ကဲ... ထားပါတော့လေ... တစ်ခုတော့ ငါ့ကို ရှင်းပြစမ်းပါဦး... မင်းတို့က ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေကြတာလဲ... မှန်မှန်ပြောကြစမ်း..., ”

သူမက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

“တည်းခိုခန်းအပြင်က အော်သံကြားလို့... ရှင်တို့ အပြင်ထွက်ပြေးသွားကြတယ် မဟုတ်လား... ကျွန်မတို့လည်း လိုက်

ထွက်လာကြတာပဲ... ရှင်တို့အလောင်းကို အာရုံစိုက်နေတုန်း... ကျွန်မတို့က ရှင်တို့ကို ကျော်တက်လာခဲ့ကြတာ...ဒီရောက်တော့..”

စင်လုံက...

“ဆက်ပြောလေ... ဒီရောက်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ... ”

ချစ်ချစ်သည် စင်လုံကို ချစ်မျက်စောင်းလေးတစ်ချက် ထိုးလိုက်၏။

သူမ၏ မောင်လေးကြူးပကိုမူ ပြုံးကြည့်ရင်း...

“ပြောမှာပေါ့... တကတည်း ဖြစ်နေလိုက်တာ...ဒီရောက်တော့ မောင်လေးက ဆက်မသွားရဲတော့ဘူးတဲ့... ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့ လှည့်ပြန်လာခဲ့ကြတုန်း ရှင်တို့လာနေတာ တွေ့ရတော့တာပဲ...”

ကြူးပက ဆက်၍ ရှင်းပြသည်။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုစင်လုံ... ကျွန်တော်တို့ ဒီကိုပြေးထွက်လာတော့ ဆွဲမိဆွဲရာ ဆွဲလာတဲ့ အိပ်ရာခင်းကြီးတစ်ခုပါလာခဲ့တယ်... ”

ချစ်ချစ်က ရယ်ရင်း...

“ရှင်တို့ကို သရဲလိုခြောက်ရင် သိပ်ရယ်ရမှာပဲလို့ ကျွန်မတို့ ပြောမိကြပြီး... အခုလို သရဲလိုခြောက်ကြတာပါပဲ... ကျွန်မတို့ ရည်ရွယ်ချက်က အတော်အောင်မြင်တယ်လို့ ခေါ်ရမယ်... ရှင်နဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးကလွဲလို့ တော်တော်များများ သွေးလေချောက်ချားသွားကြတာ ကျွန်မတို့ တွေ့တယ်... သိပ် ရယ်စရာကောင်းတာပဲ... ”

စင်လုံမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခေါင်းတယမ်းယမ်း

ဖြစ်နေတော့၏။

"သြော်... ချစ်ချစ်ဟာ တကယ့်ကလေးစိတ်ပဲ ရှိပါသေးကလား... "

ဤစကားမှာ နှုတ်မှပြောလိုက်သောစကား မဟုတ်ပါ။ ရင်ထဲမှ ပြောလိုက်သော စကားသာဖြစ်ပါချေ၏။

ထိုအခိုက် သူတို့ရှေ့ရှိ ကျောက်ဆောင်ကြားမှ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လိုက်သော အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ကြရလေ၏။

ထိုအသံသည် တဖြည်းဖြည်း သူတို့ထံသို့ နီးလာကြောင်းကောင်းကောင်းကြီး ခန့်မှန်းနိုင်ကြသည်။

သို့သော် မကြာမီ အသံပျောက်သွားသည်။ အသံကြားရာသို့ အားလုံး လှမ်းမျှော်ကြည့်နေခိုက် လူရိပ်တစ်ခုသည် ဒယီးဒယိုင် ပြေးလွှားလာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရတော့သည်။

ထိုလူရိပ်သည် သူတို့အား တွေ့လိုက်သည်နှင့်အားလျော့လိုက်သည့်အလား မှောက်လျက် လဲကျသွားတော့၏။

လူအားလုံးမှာ ဘာလုပ်ရမည်မှန်း မသိ ငေးကြောင်နေကြ၏။ စင်လုံသည် ချက်ချင်း ပြေးထွက်သွားကာ ထိုလူအား ပွေ့ထူလိုက်၏။

"မိတ်ဆွေ... ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လာသလဲ... ဘာဒဏ်ရာရလာသလဲ... "

ထိုလူသည် သူ၏မျက်လုံးများကို အားယူဖွင့်လိုက်ပြီး...

"တိ... ဆင်း... လုံ"ဟု တိုးညင်းစွာ ပြောလိုက်၏။

တိဆင်းလုံကို စင်လုံက လက်ရပ်ခေါ်လိုက်ရာ ထိဆင်းလုံသည် အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာတော့၏။ သူသည် လဲကျနေသူ၏ မျက်နှာကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ အကြီးအကျယ် အံ့သြသွားတော့သည်။

"ဟင်... ကျင်းလင်ပါလား... ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ... "

ကျင်းလင်သည် အားယူ၍ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

"ကျုပ်... ကျုပ်တို့... ငါး... ငါးယောက်မှာ ကျုပ် တစ်ယောက်တည်းပဲ ကျန်တော့တယ်... "

တိဆင်းလုံးက 'ကမန်းကတန်း မေးလိုက်၏။

"ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ... "

ကျင်းလင်သည် စကားပြောရန် ပါးစပ်ဟလိုက်၏။ သို့သော် စကားသံ ထွက်မလာ။ အတန်ကြာမှ မောဟိုက် ပင်ပန်းစွာဖြင့်...

"ဟို... ဟို... ဟိုကို မသွားကြနဲ့... သ... သရဲတွေ ရှိ... ရှိ... တယ်... "

ကျင်းလင်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် ခေါင်းစိုက်ကျသွားတော့၏။ သွားပြီ။ သေဆုံးသွားပြီ။

စင်လုံသည် မမြင်ရသော အဝေးဆီသို့ ငေးမောကြည့်လိုက်မိ၏။ ထိုအဝေးတစ်နေရာ၌ ကျင်းလင်၏မျက်နှာပေါ်လာသည်။ သူ့လက်ထဲ ပွေ့ပိုက်ထားသော ကျင်းလင်အား အောက်သို့

အသာအရာချလိုက်ပြီး ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့် စိတ်ထိခိုက်နေတော့၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် လျှင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာဖြင့် ကျင်းလင်၏ တစ်ကိုယ်လုံးအား စစ်ဆေးကြည့်လိုက်၏။

ကျင်းလင်၏နောက်ကျောဌ် ညိုမည်းသော လက်ဝါးရာကြီးတစ်ခုကား အထင်းသား။

တစဉ် (၁) ပြီး၏။
တစဉ် (၂) အား ဆက်လက်
ဖတ်ရှုပါရန်...